

Nắm Chặt Tay Người

Contents

Nắm Chặt Tay Người	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	16
4. Chương 4	25
5. Chương 5	32
6. Chương 6	41
7. Chương 7	45
8. Chương 8	54
9. Chương 9	62
10. Chương 10	72
11. Chương 11: Phiên Ngoại 1 : Đông Chí Đặc Biệt Chương: Chúng Ta Cùng Ăn Bánh Chảo Đi! .	84
12. Chương 12: Phiên Ngoại 2 : Năm Mới Đặc Biệt Chương- Chúng Ta Cùng Nhau Đạo Chơi Đi!	87
13. Chương 13: Phiên Ngoại 3 : Xuân Phân Đặc Biệt Chương: Nhân Thế Nào Lại Không Thấy? .	91

Nắm Chặt Tay Người

Giới thiệu

Thể loại: hiện đại, 1×1, ôn nhu công bình phàm thụ, ảm áp, HE
Paring: Lý Cánh Thần x Lý Khải Hiên
Tình trạng: hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nam-chat-tay-nguoi>

1. Chương 1

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

thanh xuân dù không lãng phí cũng sẽ vụt qua

Thị thành, 2019

Tháng 5 trời vào hạ, 5h sáng. Đất trời lơ mờ chuyển sáng nhưng thành phố như cô gái ngái ngủ chưa thức giấc, đầu đó trên đường vài chiếc xe vội vã lao đi.

– Rầm- tiếng động chói tai vang lên đánh gãy sớm mai thanh bình. Lý Cánh Thần sợ toát mồ hôi

Đụng người ta rồi!

Xe dừng lại giữa ngã tư, đèn giao thông vẫn còn đỏ nhưng Lý Cánh Thần không quan tâm, gã vội vã xuống xe xem xét tình hình rồi gọi xe cứu thương. Gã cơ hồ đêm qua không ngủ, trạng thái bản thân như vậy

thực không thích hợp lái xe. Vốn nghĩ sẽ bắt taxi về nhà nhưng không hiểu sao cuối cùng vẫn kiên trì ngồi vào ghế tài xế lái xe đi. Xem ra lần sau phải cẩn thận hơn

Lúc này chàng trai đang ngã dưới đất chậm rãi đứng lên. Lí Cảnh Thần thở phào nhẹ nhõm hướng người trước mặt lo lắng hỏi: “Cậu có sao không?”

Chàng trai trước mắt đứng lên những vẫn cúi thấp đầu làm Lí Cảnh Thần không cách nhận thức khuôn mặt đối phương

– Tôi đưa cậu đến bệnh viện xem thử, để tôi gọi xe cứu thương. Thật có lỗi, là tôi không chú ý đèn giao thông

Lí Cảnh Thần thầm nghĩ may mắn đối phương không bị thương nặng nhưng vẫn áy náy muốn chuộc lỗi. Hắn không dám nói vì bản thân buồn ngủ mới không chú ý đến đèn tín hiệu nên chỉ còn cách cố gắng dàn xếp ổn thỏa mọi chuyện

Chàng trai vẫn không ngẩng mặt lên, một tay vịn vào xe một tay giữ lấy eo bình thần nói: “Không cần đến bệnh viện đâu, tôi không sao”

Lí Cảnh Thần nghe xong sững sốt một chút rồi vội vàng mở lời: “Để tôi đưa cậu đến bệnh viện kiểm tra vẫn hơn, nhờ bị thương chỗ cậu không biết thì sao? Đau không?”

Mới vừa rồi trong đầu Lí Cảnh Thần còn vẽ ra đủ tình huống: đối phương kêu đau, đối phương la mắng, đối phương chảy máu, đối phương đòi đi bệnh viện, đối phương buộc hắn chi trả tiền thuốc men; không ngờ mọi tưởng tượng đều bị phủ định sạch sẽ, hắn thực sự không ngờ người kia lại nhẹ nhàng bằng quơ nhả đạm đến vậy

Người kia vẫn kiên trì lắc đầu: “Không, tôi không sao. Chỉ là tôi tự mình ngã sắp xuống thôi, không phải tại anh đâu”

Lí Cảnh Thần nhìn cánh tay đang sưng lên của đối phương: “nhất định phải đến bệnh viện thôi”

Người bị thương chặn tay Lí Cảnh Thần lại ương bướng: “Không”

Lí Cảnh Thần không khỏi giận dữ cao giọng: “Vấn đề không phải cậu có sao hay không, có thích đi bệnh viện hay không mà chính là cậu bị thương”

Người kia lắc đầu: “Tôi không có” rồi ngẩng đầu lên. Lí Cảnh Thần cau mày nheo mắt đánh giá đối phương. Người này thoát trông tầm 30 tuổi, mái tóc đen dày, vàng trán rộng sáng láng, hàng mi dài che khuất hơn nửa cặp mắt đang khép hờ, sống mũi cao thẳng, chiếc cằm nhẵn thín đường nét rất đẹp; nhưng vẻ mặt lại mang nét tiêu tụy thống khổ có phần thất thần.

Lí Cảnh Thần nghĩ người kia chính là do mình làm kinh hách nên tâm trạng cũng bắt đầu dịu lại, thân thiết hỏi: “Cậu có cảm thấy chỗ nào không thoải mái, chỗ nào đau không?”

Người bị thương nhắm mắt lắc đầu, phẩy phẩy tay: “Tôi không sao, anh đi đi”

Cậu trả lời gầy gọn khiến Lí Cảnh Thần không khỏi bối rối lúng túng nói: “thực xin lỗi, là do tôi không chú ý đèn đỏ. Tôi thực sự không cố ý”

Người bị thương chậm rãi nhìn Lí Cảnh Thần mở lời: “Tôi thực sự không sao, đúng là xe của anh tiến sát tới nhưng tôi là tự mình ngã sắp xuống. Không cần lo lắng, tôi không sao, anh đi đi”

Lí Cảnh Thần nhìn thanh niên trước mắt, anh tuấn cũng chưa phải nhưng tuyệt đối rất thuận mắt. Trừ bỏ đường cong diêm lệ nơi cằm, đôi mắt đối phương là thứ hắn chú ý nhất. Đôi mắt nâu thâm trầm đầy ôn nhu tĩnh lặng, an bình như mặt hồ thu. Nhưng lúc này trong đôi mắt kia không hiểu sao còn mang theo chút bị thương cùng mất mát

Người bị thương nhìn Lí Cảnh Thần gật đầu chào rồi chậm rãi bước lên lề đi tiếp

Lí Cảnh Thần nhìn bóng dáng cô liêu tịch mịch của đối phương muốn gọi rồi lại thôi, chỉ yên lặng đứng nhìn thân ảnh ngày một rời xa, không hiểu sao hắn bỗng nhớ gương mặt tiêu tụy mới đây của người kia. Lí

Cánh Thần đứng nhìn một lúc rồi cũng lên xe rời đi, hần liếc nhìn kính chiếu hậu đã sớm không còn bóng dáng người kia. Về đến công ty, ngồi làm việc Lí Cánh Thần cũng không khỏi nhớ lại cảnh tượng sáng nay.

Người kia, vì cái gì lại có ánh mắt bi thương đến nhường ấy?

Thời gian vùn vụt thoi đưa, Lí Cánh Thần sớm không còn nhớ vụ tai nạn. Nhưng nơi nào đó trong hần vẫn mong nhớ đôi mắt nâu ôn nhu tĩnh lặng kia

Tháng 6

Công ty người mẫu Khải Kỳ lớn nhất Hương Đảo đang chuẩn bị cho hoạt động tuyển người mẫu mới. Khải Kỳ là đại diện hợp pháp của người mẫu trong các thương vụ đồng thời cũng là công ty săn lùng, đào tạo người mẫu mới. Đó là một hệ thống hoàn hảo với đầy đủ chuyên viên tạo dáng, phục trang, trang điểm, nhiếp ảnh gia cùng bộ phận PR nhằm đẩy mạnh danh tiếng người mẫu đến công chúng

Hoạt động tuyển người mẫu mới bắt đầu vào mùa nghỉ hè từ tháng 6 kéo dài đến tháng 7 nhằm tạo điều kiện thuận lợi cho các học sinh ghi danh tuyển chọn. Điều kiện tham dự của các thí sinh cũng không quá khắt khe: chỉ cần công dân đủ 15 tuổi trở lên đều có thể tham dự. Thí sinh trúng tuyển sẽ được kí hợp đồng với Khải Kỳ, đồng thời xuất hiện trên trang bìa cùng bài thời trang tạp chí ‘Tân Ảnh’ do Khải Kỳ chủ quản. Người đến ghi danh rất đông, có người vì trang bìa ‘Tân Ảnh’ lấy bối cảnh tại Hawaii, nếu trúng tuyển xem như một công đôi chuyen: vừa được chụp ảnh bìa lại vừa du lịch không tốn tiền; người lại vì bản hợp đồng với ‘Khải Kỳ’. Rất nhiều người ghi danh với hi vọng một chuyến lữ hành miễn phí, người lại muốn một đêm thành danh, có thể nhanh chóng trở thành người mẫu chủ chốt của Khải Kỳ đồng nghĩa với việc trở thành người mẫu hạng A như Kim Tịch Nhân, Bạch Vũ, Lâm Tú Viện, đây không phải con đường ngắn nhất hay sao?

Khải Kỳ chọn Kim Tịch Nhân làm đại diện cho chiến dịch tuyển người mẫu mới này. Nhìn hần tiêu sái nhưng vẫn đầy đủ thần thái của một siêu mẫu khiến người ta thật ham muốn được như vậy

Muốn tìm được mẫu nam có gương mặt góc cạnh nam tính cũng không phải dễ dàng, công ty phải cho người lùng sục khắp hang cùng ngõ hẻm mới có được gương mặt vừa ý, xong rồi lại nhún nhường thuyết phục đối phương đầu quân cũng chưa chắc thành công hoàn toàn. Người mẫu Khải Kỳ đa phần đều đi theo hình tượng nữ tính, trong 10 người mẫu hàng đầu công ty hiện nay chỉ có Kim Tịch Nhân cùng Hạ Quân đang thời đỉnh cao đi theo hình tượng nam tính mạnh mẽ. Kế hoạch thông qua cuộc thi tuyển chọn gương mặt mới thực tiện ích. Xã hội phát triển nên suy nghĩ con người cũng cởi mở theo, với những người trẻ tuổi cái họ cần chưa hẳn là phần thưởng cho người thắng cuộc mà đơn giản là cơ hội được chứng tỏ bản thân trong cuộc thi. Chính vì thế mỗi năm lượng thí sinh ghi danh ngày một tăng, ngoài ra phần thưởng của công ty quả thực rất hậu hĩnh. Chỉ cần tiến vào vòng chung kết 100 thí sinh là có tiền thưởng, nếu tiến vào vòng 50 hoặc 20 phần thưởng ngày càng cao: nữ trang, đá quý, trang phục cùng các sản phẩm điện tử đắt tiền. Nếu tiến vào vòng 10 thí sinh cuối cùng thì có thể kí hợp đồng với Khải Kỳ, nếu không cũng được rất nhiều công ty khác săn đón để bước vào ngành công nghiệp giải trí

Thí sinh tham dự muôn hình vạn trạng làm giám khảo nhiều khi phân vân chọn lựa, nhưng Khải Kỳ quả thực đã mời hai vị giám khảo có yêu cầu rất cao với thí sinh. Làm người mẫu, bằng cấp cùng nhân cách là thứ yếu, thứ quan trọng nhất chính là hình thể cùng gương mặt tiềm năng có thể biến hóa đa dạng với mỗi phong cách khác nhau. Điều kiện như vậy quả thực không phải dễ tìm

Lí Cánh Thần ngồi sau bàn làm việc nhìn trợ lí Chu Thành Phong tiến vào đặt danh sách thí sinh lên bàn: “Muốn tìm được khuôn mẫu như Tịch Nhân năm đó chắc chúng ta chỉ còn cách bắt đầu tìm kiếm từ các trường cấp 3, nhưng như vậy cũng không dễ chút nào”

Chu Thành Phong đáp lời: “Ừ, thực không dễ dàng”

Lí Cánh Thần thở dài: “Cậu có nhớ chúng ta phát hiện ra Kim Tịch Nhân trong hoàn cảnh nào không?”

– “Đương nhiên nhớ rõ, ở siêu thị thôi. Hôm đó anh vô tình trông thấy cậu ta liền lập tức gọi cho tôi”

Lí Cánh Thần vắn vẹo cổ thư giãn: “Hoàn hảo chúng ta lúc đó hành động tốc chiến tốc thắng”

Chu Thành Phong nở nụ cười: “nhưng cũng 7 năm qua rồi, Kim Tịch Nhân tố chất rất tốt nhưng lại không ý thức được bản thân có bao nhiêu tiềm năng. Tú Viện cũng vậy, chúng ta trước kia đều không hề nghĩ bọn

họ thành công rạng rỡ như hôm nay”

– “Tú Viện có tinh thần làm việc rất cầu thị, khuôn mặt vừa cổ điển lại vừa hiện đại. Tôi chính là thích Tú Viện kia, hình tượng ngoan ngoãn sạch sẽ nhưng lại không buông tha bất kì cơ hội nào”

Chu Thành Phong lắc đầu nhú mày: “Aizz, nhưng chính là cũng đặc tội không ít người”

“Sợ gì?”– Lí Cảnh Thần liếc nhìn chồng hồ sơ trên bàn phân phó: “Thành Phong, cậu chú ý tìm kĩ xem, bên cạnh nữ người mẫu tôi muốn tìm một vài mẫu nam. Tịch Nhân đã ở đỉnh cao quá lâu rồi, chúng ta cần một gương mặt mới mẻ thay thế”

– “Tôi biết rồi”

Trung học Ướt Sắc của Hương Đảo là một trường tư thục hạng trung nhưng danh tiếng không tồi nên rất nhiều phụ huynh cho con em theo học nơi đây. Chiều cuối tuần, quang cảnh trường học thật tĩnh lặng. Lí Khải Hiên đang ngồi trong phòng giáo viên chấm bài bỗng có giọng nói vang lên: “Thầy Lí”

Vừa quay đầu đã nhìn thấy 3 học sinh năm cuối cấp mình chủ nhiệm đứng ngoài cửa

Lí Khải Hiên nhẹ cười nói: “Các em vào đi, có việc gì à?”

Ba học sinh nối đuôi nhau tiến vào, Lí Khải Hiên buông bài kiểm tra trên tay mỉm cười chờ đợi. Ba học sinh kia vẫn dùn dẩy không chịu nói ra vấn đề, cuối cùng, Vương Viễn Minh cầm cuốn tập chỉ chìa ra: “Thầy Lí, cái này”

Lí Khải Hiên cầm lên đọc, ra là thông báo tuyển chọn người mẫu mới. Phần thưởng rất phong phú bao gồm một chuyến chụp trang bìa ngoại cảnh tại Hawaii cùng nhiều cơ hội xuất hiện trên các phương tiện truyền thông về sau

Lí Khải Hiên nhìn học sinh: “Các em muốn ghi danh?”

Ba em cùng nhau gật đầu: “Dạ, nhưng cơ hội trúng tuyển cũng rất khó”

Một em chỉ vào quảng cáo: “chỉ cần vào vòng 100 thôi đã có phần thưởng rồi xuất hiện trên tạp chí và truyền hình”

Lí Khải Hiên nghi hoặc: “Nhưng việc xuất hiện trên truyền hình với các em mà nói chưa hẳn là tốt trong thời điểm này”

– “Em... em chỉ là muốn phần thưởng kia”– Triệu Mẫn Huyền do dự nói, nàng là nữ sinh duy nhất trong 3 em

– “Cái nào?”

Lí Khải Hiên chú ý đến chiếc máy nghe nhạc mini cô nữ sinh vừa chỉ vào

– “Tại sao lại muốn cái này?”

– “Em muốn mang về tặng cha mẹ, hai người đều thích nghe nhạc nhưng chính vì tiết kiệm nên chỉ mua cái đài bình thường hiển thị âm thanh rất tệ để nghe”– cô nhóc nói ra suy nghĩ trong lòng

Thì ra các em đem cuộc tuyển chọn này biến thành một khóa huấn luyện. Những bộ trang phục thời thượng, trang sức đắt tiền, đồ điện tử cao cấp đều không phải thứ các em muốn đạt được

Vương Viễn Minh nói thêm: “Thầy, chúng em muốn tham gia không phải vì phần thưởng, mà muốn thông qua cuộc thi này rèn luyện bản lĩnh cùng sự tự tin của bản thân. Nên cuộc thi này là một khảo nghiệm xã hội rất đáng tham gia. Bọn em 3 người tham gia cùng lúc còn có thể tương trợ giúp đỡ lẫn nhau nữa mà”

Lí Khải Hiên nhìn 3 ánh mắt thanh xuân sáng ngời hùng tâm trước mặt

Lúc này, Tôn Thừa An luôn bảo trì trầm mặc từ khi vào nói: “Thầy Lí, bọn em cũng trên 15 tuổi rồi mà”

Lí Khải Hiên mỉm cười dùng ánh mắt nâu nhạt nhẹ nhàng nói: “Thầy không ngăn cản các em, nhưng nhớ rằng năm sau các em phải thi chuyển cấp vào trung học phổ thông, nhớ dành thời gian ôn luyện cho tốt”

– “Chúng em biết rồi, chúng em có thời gian biểu học tập mà, thầy, xin hãy đồng ý cho chúng em một lần đi”

– “Thầy sẽ không phản đối, nếu cần thiết thầy sẽ xếp lịch cho các em học bù”

Lúc này Triệu Mẫn Huyền lấy ra 3 tờ giấy: “Thầy Lí, thầy kí tên chấp nhận cho bọn em đi ạ”

Lí Khải Hiên nhìn tờ đơn, thì ra là bảng lí lịch cá nhân của các thí sinh trong cuộc tuyển chọn

Tôn Thừa An hưng phấn giải thích: “Thầy Lí, bởi vì chúng em là vị thành niên nên cần một người trưởng thành kí tên chấp nhận. Vòng này chỉ là sơ tuyển thôi nên chữ kí không cần công chứng mà chỉ là một người đủ tuổi chịu trách nhiệm là được rồi ạ. Nếu vào đến vòng 100 mới cần chữ kí của người giám hộ, đến lúc đó bọn em nói với cha mẹ cũng chưa muộn”

Lí Khải Hiên hiền hòa cười với 3 đứa nhỏ: “Các em đây có phải là giảng bầy cho thầy kí không? Kí tên thì không vấn đề gì, thầy còn có thể đi với các em đến buổi sơ tuyển, nhưng thầy cũng cần hỏi qua ý kiến Hiệu Trưởng một chút”

Triệu Mẫn Huyền nhìn thầy rồi giờ tay hình chữ thập van nài: “Thầy Lí, please! Bọn em sẽ không lơ là việc học mà”

– “Được rồi, thầy sẽ cố gắng thuyết phục Hiệu Trưởng. Nhưng các em nhớ đã nói với thầy không vì cuộc thi mà chểnh mảng học hành”

Ba đứa nhỏ nhất tề gật đầu đồng ý rồi nhanh chóng rời khỏi phòng

Lí Khải Hiên nhìn lại mẫu quảng cáo lần nữa, phần thưởng phải nói rất lớn. Lí Khải Hiên không khỏi cười khỏ, 3 tiểu quỷ kia nhất định biết rõ rằng hắn sẽ chấp nhận giúp nên mới đến cầu xin, còn muốn nhờ hắn nói giúp với Hiệu Trưởng một tiếng. Nữ Hiệu Trưởng Ước Sắt là Mã Lạc Lâm đã gần 50, tính tình hết mực nhu hòa thân ái, một lòng vì sự nghiệp giáo dục. Nàng xem qua mẫu quảng cáo từ Khải Hiên rồi nhẹ giọng: “Thầy thực sự không phản đối sao?”

Lí Khải Hiên cười: “Không, bọn nhỏ đã hứa sẽ không lơ là việc học. Tôi cảm thấy đây là cơ hội tốt cho các em thể nghiệm sự tự tin cũng như khẳng định bản thân”

Mã Lạc Lâm xoa tay không hài lòng: “nhưng người mẫu thì ngoại hình là điều tối quan trọng”

– “Tôi biết, nhưng trải nghiệm bản thân cũng tốt. Tôi sẽ dẫn các em đi”

– “Ừ, phần thưởng rất hấp dẫn nhưng không biết còn những yêu cầu nào khác không?”

Lí Khải Hiên cầm lại cuốn tạp chí xem xét: “Tôi cũng không biết nhưng vào đến vòng 100 thì phải có chữ kí phụ huynh”. Nhìn Hiệu Trưởng trầm mặc, hắn bổ sung: “Hiệu Trưởng, thanh xuân dù không lãng phí cũng trở thành quá khứ. Trải nghiệm nhiều cũng không phải điều gì xấu, thất bại cũng là một bài học tốt cho các em. Tôi sẽ để ý đến các em trong suốt cuộc thi”

– “Nhưng có ảnh hưởng đến việc học chính khóa của các em hay không?”

– “Tôi đã tìm hiểu, tuyển chọn có thể đi vào cuối tuần. Hơn nữa thời gian tuyển chọn cũng không dài nếu không muốn nói rất ngắn. Tuyển chọn người mẫu không như ca sĩ, các em chỉ cần đi lại một vòng cho giám khảo đánh giá thôi, như thế còn giúp các em rèn luyện tác phong cùng lễ nghi ứng xử. Điều này tuyệt nhiên không xấu chút nào”

– “Được rồi, thầy Khải Hiên. Thầy phải đi cùng các em, bọn chúng còn quá trẻ nên không có kinh nghiệm sống. Vạn nhất xảy ra chuyện gì lại gây tổn thương các em. Nhưng thầy phải đảm bảo việc này không ảnh hưởng đến việc học của các em”

Lí Khải Hiên cười gật đầu: “Tôi biết rồi, nếu cần thiết tôi sẽ sắp xếp cho các em phụ đạo để kịp bài trên lớp”

Ngay hôm sau lúc tan học, Lí Khải Hiên gọi 3 học sinh đến, mỉm cười bày ra trước mặt các em ba tờ giấy đầy đủ chữ kí của mình: “Cô Hiệu Trưởng đồng ý rồi”

Ba đứa nhỏ cùng nhau hoan hô nhảy cẫng lên

Lí Khải Hiên đem 3 tờ giấy đặt vào tay các em: “cuối tuần này thầy sẽ đưa các em đi sơ tuyển. Bởi vì đây là cuộc thi tuyển chọn người mẫu nên các em cần phải tập các thế đi, đứng căn bản trước. Thầy sẽ mời cô Thể Chất đến chỉ các em, có lẽ cô biết mấy thứ này” *ôi anh ơi, anh nghĩ gì mà mời giáo viên Thể Chất dạy con người ta catwalk=)))*

Ba học sinh đồng loạt cúi đầu cảm tạ: “em cảm ơn thầy”

Lí Khải Hiên đỏ mặt xoa tay: “Không cần cảm ơn, các em mới là người cần phải cố gắng. Còn nữa, đừng quên đã đáp ứng thấy chuyện học hành ở trường”

– “Vâng ạ”

Cuối tuần, Lí Khải Hiên dẫn 3 học sinh đến buổi tuyển chọn. Địa điểm là một phòng hội nghị trong tòa nhà Khải Kì. Các thí sinh tham dự sau khi nộp hồ sơ cá nhân sẽ rút thăm số thứ tự. Bởi vì thi sinh khá nhiều nên mỗi lượt sẽ có 3 người thi

Buổi tuyển chọn như một bước ngoặt lớn, sau hôm nay có thể một bước thành sao hoặc tiếp tục trở lại cuộc sống thường nhật

Bố trí cho ba học trò một chỗ ngồi trong đại sảnh, Lí Khải Hiên bao quát quanh hội trường một lượt. Hôm nay người đến tham dự rất đông, trừ bỏ chính mình trong hội trường có ít nhất 100 thí sinh, hơn nữa cũng chừng ấy đang xếp hàng báo danh tham dự.

Nơi phồn hoa đô hội này đất chật người đông, thứ quý hiếm nhất chính là cơ hội

Nhìn đến vài cô gái quần là áo lượt, trang điểm kĩ càng ngồi bên cạnh. Khí thế Triệu Mẫn Huyền bất chợt chùng xuống, thấy Lí biết thế nên chỉ có thể vỗ vai trấn an học trò. Có lẽ các em suy nghĩ quá đơn giản, người mẫu là một công việc đòi hỏi tố chất, trừ bỏ ngoại hình còn phải kể đến cá tính của mỗi người. Lí Khải Hiên cảm thấy đây là cơ hội tốt cho các em, nhưng trở thành người mẫu có lẽ còn những yêu cầu cao hơn.

– “Phải có niềm tin. Quan trọng là... các em phải dùng cảm thể hiện bản thân, làm cho họ thấy những gì các em tin tưởng. Có trúng tuyển hay không không phải vấn đề trọng yếu, hiểu không?”

Phòng tuyển chọn đều đặn người ra vào, có kẻ bước ra với khuôn mặt hạnh phúc mãn nguyện, có người bước ra âu sầu rơi nước mắt, tự sự rằng mình hi vọng vào cơ hội này biết bao. Thật giống như một xã hội thu nhỏ với đầy đủ hỉ, nộ, ái, ố. Lí Khải Hiên không khỏi nhủ mảy suy tư. Nhiều lắm những thiếu nam thiếu nữ muốn thành danh, nhưng họ chưa bao giờ nghĩ rằng cái danh ấy phải đánh đổi bao nhiêu thứ

Vấn vợ suy nghĩ đã đến phiên Triệu Mẫn Huyền vào thi. Tiểu cô nương nghe tên mình luống cuống đứng lên, tây chân cũng trở nên thừa thãi

Lí Khải Hiên an ủi: “không cần hồi hộp, phải nhớ, là chính mình”

Vương Viễn Minh cùng Tôn Thừa An đứng bên cạnh cũng nắm tay an ủi nàng

Lúc Triệu Mẫn Huyền biến mất sau cánh cửa là đến lượt hai nam sinh khấn trương. Lí Khải Hiên cảm thấy quan trọng là các em rèn luyện được bản lĩnh, thắng hay thua không quan trọng. Ba học trò đều đã thi xong đang chờ đợi kết quả. Lí Khải Hiên nghĩ kết quả không phải trọng yếu, chính là các em đã dùng cảm thể hiện bản thân trước người khác.

Lí Khải Hiên dẫn 3 cô cậu học trò vào quán cà phê bên đường ăn uống như để chúc mừng các em hoàn thành xong phần thi. Đang lúc 4 thầy trò định rời đi bỗng nhiên có người trong ban tổ chức cuộc tuyển chọn hôm nay cung kính đến trước mặt: “Xin lỗi, có thể xin anh một chút thời gian được không?”

Tôn Thừa An nhanh nhẩu: “Ai nha, thầy Lí bị người ta nhìn trúng rồi”

Lí Khải Hiên nhanh chóng lắc đầu, quay lại dặn các em ở đây đợi mình rồi nhanh chóng theo nhân viên rời đi.

Lí Cánh Thần vừa bước vào hội trường đã nhanh chóng nhìn thấy người nam nhân ngồi nơi ghế dài dựa vào tường

Kia không phải người sáng sớm bị hấn đụng phải sao?

Một thời gian rồi mới gặp lại nhưng Lí Cánh Thần vẫn ghi nhớ rõ ràng diện mạo đối phương. Từ nơi xa ngẩng nhìn đối phương một hồi, Lí Cánh Thần phát hiện bên cạnh hắn còn có 3 thiếu niên. Nhưng dù xa bao nhiêu, ánh mắt người kia vẫn ôn nhu sáng ngời. Có lẽ đối phương là người tốt

Thấp giọng phân phó nhân viên vài câu, Lí Cánh Thần vào thang máy đi thẳng lên phòng làm việc.

Lúc Lí Khải Hiên đối diện Lí Cánh Thần, hắn căn bản không nhận thức nam nhân trước mặt là ai, vì sao lại tìm mình nên nhẹ gật đầu chào qua loa rồi mở lời: “Xin hỏi... Anh tìm tôi có việc gì?”

Lí Cánh Thần khoát tay: “Mời cậu ngồi”

Lí Khải Hiên ngồi vào ghế đối diện tiếp tục hỏi: “Xin hỏi... có việc gì không?”

Lí Cánh Thần mỉm cười nhìn người trước mặt: “Cậu có khỏe không?”

Lí Khải Hiên ngày càng mù mờ: “Tôi? Tôi khỏe! Xin hỏi chúng ta có quen biết sao?”

Lí Cánh Thần xoa xoa cổ tay áo: “Thế nào cậu lại không nhớ tôi?”

Lí Khải Hiên cẩn thận đánh giá nam nhân trước mặt, cố lục lọi trong trí nhớ rồi lắc đầu: “Thật xin lỗi”

Lí Cánh Thần mân mê môi: “Ừ, chắc cậu quên rồi. Để tôi nhắc 1 chút: 3 tuần trước, rạng sáng, xa lộ tỉnh lạng, tai nạn giao thông”

Lí Khải Hiên cuối cùng nhớ ra: “Ah, là anh...”. Lập tức về mặt hắn có chút mất tự nhiên, mắt cũng nhanh chóng hạ xuống tránh ánh nhìn trực diện của Cánh Thần

Lí Cánh Thần hơi nhào người về trước ân cần hỏi han: “Cậu thực sự không bị thương chỗ nào sao? Sau đó có đi bệnh viện khám tổng quát không?”

Lí Khải Hiên vội càng lắc đầu: “Ah không, không sao, thực sự không có việc gì. Cảm ơn anh quan tâm”

Lí Cánh Thần “ừh” một tiếng rồi tựa vào ghế nhắm mắt nhìn Lí Khải Hiên đang bối rối

Trầm mặc một lát, hắn mở lời: “à, cậu tên là gì? Tôi thậm chí còn không biết tên cậu”

Lí Khải Hiên lắc đầu: “Tôi thực sự không có việc gì, anh không cần lo lắng”

– “Nói cho tôi biết”– Lí Cánh Thần nhíu mày gia tăng ngữ điệu

– “Lí Khải Hiên”

– “Cậu làm nghề gì?”

– “Giáo viên Văn trường Ước Sắt”– nhìn khí thế bức người của đối phương, Lí Khải Hiên đem sự tình trả lời rõ ràng

Lí Cánh Thần hài lòng mỉm cười: “tôi là Lí Cánh Thần chủ tịch tập đoàn Tân Cánh nhưng chú ý quản lí công việc của Khải Kỳ”

Lí Khải Hiên kinh ngạc nhìn người trước mặt không khỏi đánh giá hắn lần nữa, hắn quả nhiên là chủ tịch Khải Kỳ

Lí Cánh Thần trước mặt tuy rằng đang ngồi nhưng cũng lộ rõ thân hình cao lớn, mắt đen nhánh, mái tóc hơi xõa dài hất ngược về sau, áo sơ mi sẫm màu bên trong cùng bộ tây trang đen khoác ngoài. Thoạt nhìn giống hình tượng các nhân vật ngoại quốc đầu thế kỉ 19. Khuôn mặt anh tuấn phiêu lãng, khí chất âm trầm nội liễm. Ngoại hình cũng thực giống người mẫu, vẻ ngoài này quả nhiên hợp với chức danh chủ tịch của hắn

Vô tình bắt gặp ánh mắt Lí Cánh Thần, Lí Khải Hiên không tự chủ run lên như bị nhìn thấu nội tâm, hắn nhẹ nhàng dời tầm mắt đi nơi khác

Dùng ánh mắt thu hết biểu hiện của Lí Khải Hiên vào trong, Lí Cánh Thần hỏi: “sáng đó hình như cậu có tâm sự, đúng không?”

Lí Khải Hiên vuốt vuốt tóc gật đầu: “ừ, nhà tôi có chút việc”

– “Chỉ sợ không phải ‘chút việc’ đi”

Lí Khải Hiên nhìn thẳng đối phương: “Đây là việc của tôi”

Lí Cánh Thần nở nụ cười: “Xin lỗi, tôi không có ý tọc mạch, tôi chỉ quan tâm cậu thôi”

Lí Khải Hiên lưỡng lự cũng nghi hoặc: “Quan tâm tôi?”

Lí Cánh Thần gật đầu: “Đúng vậy”

– “Vì cái gì?”

– “Tôi cũng không biết”

Nhìn Lí Cánh Thần thoải mái nói ra những điều khó hiểu, Lí Khải Hiên không đoán ra đến tột cùng đối phương suy nghĩ gì: “Xin lỗi, tôi nghĩ tôi phải đi rồi, còn có 3 học trò đang đợi tôi”

– “Để tôi tiễn cậu”

Lí Khải Hiên lắc lắc tay: “Được rồi, anh không cần tiễn đâu”

Lí Cánh Thần tiễn đối phương đến cửa, quả nhiên ánh mắt không dừng được mà đợi thân ảnh Lí Khải Hiên khuất sau cửa thang máy mới xoay người trở vào. Đứng trong thang máy, Lí Khải Hiên không khỏi nhũn mày suy nghĩ đến tột cùng Lí Cánh Thần muốn gì. Đột nhiên suy nghĩ quay về sớm mai kia, Lí Khải Hiên trong lòng nhảy dựng, vẻ mặt ngập tràn thống khổ bi ai rồi lắc đầu buộc bản thân không hồi tưởng nữa để xốc lại tâm tình

Dẫn theo 3 học trò chuẩn bị rời đi, Lí Khải Hiên quay đầu nhìn lên tòa nhà Khải Kỳ lần nữa.

Một tuần sau sơ tuyển, 3 học trò vẫn chưa nhận được tin tức gì. Lí Khải Hiên nghĩ bọn nhỏ chắc đã không được chọn, nhưng 3 thiếu niên vẫn ôm chặt hi vọng. Lí Khải Hiên quyết định đến trụ sở Khải Kỳ hỏi thăm tin tức, dù nghĩ rằng học trò mình không vượt qua sơ tuyển nhưng hẳn thật tâm mong các em có thể đi vào vòng trong. Một chiều trống tiết, Lí Khải Hiên chạy đến nơi tuyển chọn hỏi thăm tin tức. Lí Khải Hiên đi vào phòng thông báo kết quả hỏi nhân viên. Kết quả không ngoài sở liệu, cả 3 học trò đều không được chọn. Nhân viên phòng thông báo kết quả ôn tồn hòa nhã: “thực xin lỗi, có lẽ các em vẫn còn nhiều cơ hội sau này”

Hắn rời tòa nhà định quay về trường học giúp các em học sinh chuẩn bị bài thuyết trình.

Một chiếc xe dừng trước mắt Lí Khải Hiên, đó là một chiếc xe màu đen, bên trong còn có rèm che, có lẽ xe đã được độ chế, nhìn qua có vẻ giống Jeep. Cửa xe hạ xuống, bên trong là Lí Cánh Thần với bộ Tây trang đen quen thuộc, mái tóc đen vuốt ngược về sau đang mỉm cười thân thiện nhưng không kém phần uy nghiêm

– “Thầy Lí, ngày lành” – Lí Cánh Thần chủ động chào hỏi

Lí Khải Hiên gật đầu: “Ngày tốt lành”

– “Cậu có việc gì sao?”

– “Không, tôi xong việc rồi”

Lí Cánh Thần mỉm cười: “bây giờ cậu rảnh không?”

– “Cái gì?”

– “Tôi nghĩ việc mời cậu uống bữa trà là việc tôi phải làm mà. Cứ coi như là tôi chuộc lỗi vụ đụng cậu hôm trước đi”

Lí Khải Hiên không biết xử lý sự tình thế nào, nếu từ chối sẽ tổn thương đến tự tôn của đối phương. Cuối cùng hắn mở lời: “ừh, cảm ơn anh”

– “Nếu cậu không ngại thì đến văn phòng tôi đi, tôi tự tay pha trà cho cậu. Đợi tôi một lát”

Lí Khải Hiên chớp mắt gật đầu. Lí Cảnh Thần nhanh chóng lái xe vào bãi đậu xe

(TBC)

2. Chương 2

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Nỗi lòng hỗn loạn thì sao? Tâm sự nặng nề thì sao? Cuộc sống vẫn phải tiếp diễn, ngày mai vẫn đến, ai cũng cần phải làm việc để tiếp tục sống

Đối mặt nơi bàn trà, Lí Khải Hiên vẫn thủy chung cúi đầu nhìn tách trà trước mắt, khuôn mặt không rõ đang nghĩ ngợi gì. Lí Cảnh Thần cũng lẳng lặng ngắm nhìn người trước mắt không lên tiếng. Cuối cùng, Lí Khải Hiên ngẩng đầu muốn phá vỡ bầu không khí tịch liêu đầy căng thẳng này, nhưng không biết phải bắt đầu từ đâu, vừa hay bất gặp ánh mắt Lí Cảnh Thần nhìn mình.... lại cúi đầu

Lí Cảnh Thần nhìn người đang ôn nhu tĩnh lặng nơi sofa như bức điêu khắc kia, khóe miệng hơi mỉm cười chủ động xua tan tĩnh lặng: “Mấy học trò của cậu không trúng tuyển vào vòng sau”

– “Tôi biết rồi”

– “Thực có lỗi”

– “Việc đâu liên quan đến anh, anh không cần áy náy vậy”

– “Dạo này cậu thế nào?”

– “Hoàn hảo”

– “Vậy không thể nói chuyện với tôi nhiều hơn được sao?”

– “Ờ?”– Lí Khải Hiên đỏ mặt- “vì tôi không biết phải nói gì”

Lí Cảnh Thần mỉm cười chuyển đề tài: “Trà ngon không?”

– “Ừ”

– “Cậu có biết là loại trà nào không?”

Lí Khải Hiên lắc đầu

Lí Cảnh Thần chìa tay ra không cho đối phương một chút cự tuyệt: “Cho tôi mượn điện thoại của cậu được không?”

Lí Khải Hiên ngoan ngoãn lấy điện thoại ra cho người ta mượn. Lí Cảnh Thần nhận lấy điện thoại, lưu vào danh bạ một số liên lạc mới rồi trả lại: “Trong này có số điện thoại của tôi, khi nào cậu muốn uống trà thì gọi cho tôi”

– “O?!”– Lí Khải Hiên gật đầu chấp thuận, tự hỏi không biết vì điều gì trước mặt đối phương bản thân lại như cậu bé học sinh tiểu học non nớt. Lại phát hiện ánh mắt đối phương cứ chăm chú nhìn mình từ khi bắt đầu đến giờ, anh không khỏi có ý muốn trốn tránh ánh nhìn ấy

Hết một tuần trà, Lí Khải Hiên đứng lên: “Tôi phải về rồi. Cảm ơn anh về bữa trà”

Lí Cảnh Thần tiếp lời: “Để tôi tiễn cậu”

Lí Khải Hiên bối rối xua tay: “Không, không cần thiết đâu”– mặt lại tiếp tục đỏ lên

– “Tôi tiễn cậu xuống lầu”

– “Ừ, ừ”- Lí Khải Hiên bối rối gật đầu đi về phía cửa. Lí Khải Hiên rời khỏi, Lí Cảnh Thần quay về phòng làm việc trầm tư ngắm nhìn khung cảnh ngoài cửa sổ, tưởng niệm ánh mắt người kia vừa rồi có bao nhiêu bối rối, hai má người kia ửng đỏ chừng nào lại bật cười. Một người đàn ông trưởng thành cũng có thể đỏ mặt thẹn thùng như vậy sao? Nhưng một Lí Cảnh Thần thông minh thâm trầm đủ nhận ra gương mặt người kia vẫn còn đó nét tiêu tụy, mỗi khi cúi đầu vẫn còn đó nét tịch mịch cô liêu. Người kia rốt cuộc có tâm sự gì? Lí Cảnh Thần tò mò nhưng không cách nào biện giải nguyên nhân.

Về trường học, Lí Khải Hiên thông báo kết quả cuộc tuyển chọn cho các em. Ba cô cậu học trò tiếp nhận sự thật rồi buồn rầu rời đi. Mang các em đi thi thố như một cách va chạm trong cuộc sống, giờ đây tất cả đã qua rồi, Lí Khải Hiên hi vọng các em có thể toàn tâm toàn ý ôn luyện cho kì thi chuyển cấp vào tháng 7.

Tan trường, Lí Khải Hiên ôm cặp sách về nhà. Trường học cùng nhà Lí Khải Hiên nằm trên một đoạn đường chỉ cách 3 trạm xe, Lí Khải Hiên thường không bắt xe buýt mà hay tản bộ đi về. Nhà Lí Khải Hiên nằm trong khu dân cư tĩnh lặng nhưng sầm uất, đó là một tòa nhà đặt các trụ sở hành chính sự nghiệp cùng khu thương xá, nằm giữa là một khu dân cư. Lí Khải Hiên là công chức nên được cấp một căn hộ nơi đây. Hắn qua loa ghé vào tiệm cơm ven đường mua một suất ăn

Về đến nhà, buông cặp sách xuống. Lí Khải Hiên yên lặng ngồi một mình nơi phòng khách ăn cơm. Xong xuôi mọi việc, Lí Khải Hiên một mình ngồi trên sofa ngắm người. Mặt trời khuất sau bóng núi buông xuống một màn đen, buổi sáng trước khi đi làm anh mở cửa sổ cho thoáng căn phòng, giờ đây hai mảnh rèm cửa nhẹ nhàng đong đưa trong gió. Đang là mùa hạ, nhưng Lí Khải Hiên lại cảm giác lạnh lẽo. Anh không chong đèn, cứ một mình lặng yên lệt thốt trong bóng tối. Suy nghĩ trôi về sớm mai kia —

Ngày đó, cô vợ Khương Ánh Mĩ qua đêm bên ngoài, đến sáng sớm mới về. Về nhà, cô liền mở TV ở âm lượng cao nhất rồi sập cửa thật mạnh, tiếp đó lại vào bếp âm ỉ một hồi. Lí Khải Hiên nghe thấy tiếng động vội vàng rời phòng ngủ vì biết vợ cố ý đánh thức mình. Nhìn Lí Khải Hiên nơi cửa phòng ngủ, Khương Ánh Mĩ quay đầu tiến đến đứng đối diện, khóe miệng nhếch lên nhìn chồng: “Tôi có chuyện muốn nói với anh, bây giờ nói được không?”

Lí Khải Hiên bình tĩnh nói: “Anh đã nói rồi, Ánh Mĩ, anh thực sự không làm như vậy được”

– “Vậy bây giờ anh muốn gì đây?”

– “Ánh Mĩ, em biết rõ anh không thể làm như vậy thì còn hỏi làm gì? Anh không phải là kẻ cơ hội để có thể làm việc phản giáo dục thế”

Ánh Mĩ giọng the thé nói: “Nói rất đúng, anh chính là không làm được”

Nhìn Lí Khải Hiên cúi đầu, ánh mắt Khương Ánh Mĩ đầy tức giận tiến sát bên chồng: “Anh nhìn anh xem, anh làm được gì? Hơn 30 tuổi đầu cũng chỉ là một giáo viên quen cho trường học, anh có tiền đồ không? Cưới anh tôi được gì chứ? Ngoài kia cũng không thiếu kẻ sẵn sàng cung phụng tôi đâu. Đồng nghiệp anh ai cũng mở lớp dạy thêm bên ngoài cả, thu nhập cũng đâu ít. Tiền kiếm được còn hơn lương giáo viên rất nhiều. Còn anh thì sao? thì sao hả?”

Lí Khải Hiên hạ mắt thấp giọng biện bạch: “Nhưng mà Ánh Mĩ à, em cũng biết rằng anh chỉ yêu thích mỗi nghề giáo thôi mà. Anh không muốn lương tâm nhà giáo vấy bẩn như vậy”

Khương Ánh Mĩ lạnh lùng: “Tôi cũng chưa gặp qua ông giáo nào vô dụng như anh”

– “Ánh Mĩ, không cần quá đáng như vậy”

Khương Ánh Mĩ quay lại sô pha nhìn chồng có chút bất đắc dĩ: “Cưới anh nhiều năm rồi tôi được cái gì? Thanh xuân đều lãng phí tiêu hao cung phụng dòng họ Lí nhà anh rồi tôi được gì? Tôi nói thật, tôi có người khác rồi. Bây giờ tôi tình nguyện ra đi, anh cũng nên có chút gì bồi thường mới phải. Ít ra như thế còn giữ được chút thể diện cho anh đấy”

Lí Khải Hiên cười khổ: “Ánh Mĩ, em biết anh không có nhiều tiền mà”

– “Anh bồi thường cho tôi cũng xem như tiền vốn để tôi lo liệu tương lai về sau cũng hợp tình rồi. Nhưng tôi muốn nhận tiền một lần, số lượng cũng phải coi được một chút. Anh làm sao thì làm”

Lí Khải Hiên thở dài: “Ánh Mĩ, em suy xét một chút được không? Nếu em cảm thấy không thể tiếp tục với nhau được nữa thì ly hôn, có thể!; em đòi tiền chu cấp, anh trả!; căn hộ này em cứ giữ lấy đi, anh đi là được rồi. Nhưng em yêu cầu 50 vạn tiền chu cấp, anh có muốn đưa em cũng không có để đưa. Em không cần phải vô lí đòi hỏi như vậy, nghĩ kĩ một chút đi”

Khương Ánh Mĩ lập tức nhảy dựng lên, hung hãn nhìn chồng: “50 vạn thì nhiều lắm sao? Nhiều lắm sao? Từ ngày kết hôn với anh tôi một mực ở nhà làm người phụ nữ của gia đình suốt ngày quanh quẩn trong bếp, bằng cấp cũng dở dang lại không hề đi làm bên ngoài. Sau này tôi phải một mình làm lại từ đầu thì như thế là nhiều sao? Vấn đề là anh có muốn đưa hay không thôi, chứ bấy nhiêu đó thì nhiều nhận gì?”

Lí Khải Hiên đi vào bếp: “Ánh Mĩ, chúng ta không cần phải tranh luận làm gì. Nếu em muốn ly hôn thì cứ viết đơn đệ lên tòa, mọi chuyện cứ để tòa và luật sư giải quyết”

Khương Ánh Mĩ theo Lí Khải Hiên vào bếp, bấu chặt tay anh: “Anh muốn dùng luật sư đe dọa tôi sao, nếu không có đủ chừng ấy tiền tôi không để yên đâu”

Trong lòng đầy tức giận cùng bất lực, Lí Khải Hiên chuẩn bị qua loa nhanh chóng rời nhà. Buồn bực lang thang trên phố, anh cứ vậy băng qua đường thì bị người ta đụng phải. Bởi vì tâm trạng đang rất tồi tệ, Lí Khải Hiên cũng không buồn đòi co ai phạm luật làm gì, chỉ tỏ vẻ mình không sao rồi vội vàng rời đi

Chỉ cần tưởng tượng đến việc ly hôn, Lí Khải Hiên luôn cảm thấy mất mát cùng bất lực. Vài năm gần đây, 2 vợ chồng họ càng ngày càng không thể sống hòa hợp, đến những cuộc nói chuyện cũng ít dần đi. Khương Ánh Mĩ cũng không biểu hiện gì nhiều cho đến ngày suốt đêm không về nhà. Lí Khải Hiên linh cảm vợ có quan hệ ngoài luồng, nhưng vì anh muốn gia đình yên ả nên cứ yên lặng không đòi ly hôn, cứ nhẫn nại đến khi Khương Ánh Mĩ mở lời

Lí Khải Hiên thực sự không có đủ số tiền chu cấp vợ đòi hỏi. Khương Ánh Mĩ thì vì mục đích sẽ không từ bất kì thủ đoạn nào, hiện tại cô không đuổi anh khỏi nhà nhưng ngày này cũng sắp đến rồi. Lí Khải Hiên nghĩ đến lại cười bất lực đứng lên

Bọn họ quen nhau rồi yêu khi còn là sinh viên, cả hai đều yêu nhau. Nhưng thời gian trôi đi, những mối lo toan vụn vặt hàng ngày ngày dần giết chết tình yêu, những va chạm xung đột khi chung sống ngày một nhiều. Việc ly hôn chỉ còn là vấn đề thời gian, Lí Khải Hiên cảm thấy đau lòng. Cô ấy vì mình mà chia sẻ một khoảng thanh xuân tươi đẹp cùng nhau đi chung một đoạn đường đời. Nếu cô bắt đầu một mối với cuộc hôn nhân này và muốn từ bỏ, anh sẽ để cô ra đi không chút níu kéo. Nhưng những đòi hỏi vô lí của cô về tiền phụ cấp anh thực sự không thể đáp ứng. Ra tòa thì không tránh khỏi lời qua tiếng lại

Rời khỏi dòng suy tưởng, Lí Khải Hiên nhìn quanh căn phòng lạnh tanh nặng nề đứng lên, rửa mặt qua loa, bật đèn lên rồi ngồi vào bàn làm việc bên cửa sổ soạn giáo án.

Nỗi lòng hỗn loạn thì sao? Tâm sự nặng nề thì sao? Cuộc sống vẫn phải tiếp diễn, ngày mai vẫn đến, ai cũng cần phải làm việc để tiếp tục sống

10h tối, Lí Cánh Thần không về nhà mà vẫn còn ngồi trong văn phòng đọc tài liệu. Tiếng gõ cửa vang lên, không đợi Lí Cánh Thần trả lời, một bóng dáng dong dỏng đã tiến vào phòng. Là Lâm Tú Viện- một trong 3 người mẫu chủ chốt của Khải Kỳ trong trang phục dạ hội đi vào. Nàng ném chiếc giỏ trong tay lên sô pha rồi ngồi xuống, đôi chân rũ bỏ giày cao gót thoải mái dựa vào ghế, lười biếng nói: “Tôi như thế này có gì lạ lắm sao?”

Lí Cánh Thần nhìn bộ dạng Lâm Tú Viện bất đắc dĩ đứng lên rót cho nàng ly nước. Nàng nhận lấy nhấp một ngụm rồi từ từ thở dài. Nhìn bộ dáng đầm hơi men của nàng, Lí Cánh Thần thừa biết lí do cuộc viếng

thăm hôm nay, chậm rãi nói: “Cô mới đi đâu à?”

– “Đi dự tiệc tối thôi”

– “Vậy sao giờ này còn chưa về nhà?”

– “Về nhà cũng chỉ một mình thật buồn chán”- nói xong quay sang nhìn Lí Cánh Thần sau bàn làm việc. Giám Đốc công ty người mẫu Khải Kỳ này ngoại hình quả thực đẹp không thua bất kì người mẫu chuyên nghiệp nào

– “Anh giờ này mà còn làm việc sao”

– “Công việc chưa giải quyết xong”

Lâm Tú Viện chế giễu: “Nguy biện, tôi thừa biết anh cũng như tôi thôi, về nhà thì cũng chỉ thui thủi một mình”

– “Cô khó ở à?”

– “Đương nhiên là lão liễu đây khó ở”

– “Ai lão? Cô sao?”

– “Ai lão cũng được nhưng chắc chắn không phải là tôi”

Lí Cánh Thần châm biếm: “Phải không? tôi nghe hai ngày trước có người nói cô là tiểu yêu nữ, như thế nào trong vài ngày ngắn ngủi mà thành lão được”

Lâm Tú Viện cười phì: “Giám Đốc à, như thế nào mà đến anh cũng nói tôi như vậy chứ?”

Lí Cánh Thần pha tách cà phê đưa cho cô

– “Hai ngày trước cũng có người nói bộ dạng tôi khi hút thuốc nhìn thật gợi cảm”

Lí Cánh Thần quay lại ghế ngồi của mình: “Hai ngày trước không phải cô viêm ruột thừa sao? Bây giờ sao rồi?”

Lâm Tú Viện cười: “Giám Đốc, ngài lúc nào cũng quan tâm đời tư của người mẫu như vậy nha”

– “Tôi cũng vì người mẫu của mình thôi”

Nàng gật đầu tươi cười: “Tôi biết”

Đóng tập hồ sơ lại, Lí Cánh Thần hỏi: “Có chuyện gì? Đã đến rồi thì nói tôi nghe một chút”

Lâm Tú Viện méo máo: “Tôi không có bạn chơi cùng”

– “Cô nghĩ Khải Kỳ là nhà trẻ cho cô vui chơi sao?”

– “Nhưng thực sự là không có lấy một người bạn”- nàng cúi đầu bày ra biểu tình đáng thương

Gần đây nhất, hai người bạn thân Bạch Vũ cùng Kim Tịch Nhân đồng thời là người mẫu chủ lực trong công ty đều đang say đắm trong tình yêu mà bỏ rơi cô. Lâm Tú Viện không khỏi cảm thấy buồn chán. Nhìn cô gái cô đơn trước mắt, Lí Cánh Thần không khỏi thương cảm. Lâm Tú Viện là người được sinh ra để làm người mẫu, cá tính nàng rất mạnh, yêu ghét đều rõ ràng, một khi muốn giành lấy thứ gì đều phải làm cho bằng được. Lí Cánh Thần biết tố chất cũng thiên bẩm của nàng rất tốt, thêm vào đó nàng thực sự khát khao trở thành người mẫu nổi tiếng nên mọi việc dù có phải dấn thân với người khác hẳn cũng chấp nhận để lấy về cơ hội cho nàng. Chính vì thế mà 10 năm qua dù rất nhiều công ty mời mọc, Lâm Tú Viện vẫn trung thành ở lại Khải Kỳ. Nàng mồ côi từ nhỏ nên tính thần tự lập rất tốt, tính tình lại rất kiên cường. Thế mà hôm nay tâm tình lại rối loạn buồn bã như vậy, xem ra Lí Cánh Thần phải ra tay giúp nàng bình ổn tính thần lần này. Có lẽ hôm nay Lâm tiểu thư uống vài chén nên sinh ra tâm sự

– “Bạch Vũ đâu? Cô ấy không rảnh sao?”

– “Người ta còn bận làm người vợ tốt rồi”

Bạch Vũ cũng là một trong ba người mẫu con cưng của Khải Kỳ, tình cảm với Lâm Tú Viện gắn bó như hai chị em. Nàng tính tình ôn nhu, trầm ổn không bao giờ muốn tranh giành. Chồng sắp cưới của nàng là một kỹ sư ô tô, hai người tình cảm rất tốt. Dù chồng cùng gia đình không ép Bạch Vũ dừng nghề người mẫu nhưng nàng muốn chăm sóc cho gia đình nhỏ nên thương lượng với công ty sẽ không làm việc tại châu Âu nữa mà chỉ nhận những hợp đồng trong khu vực châu Á. 5 năm sau nàng sẽ hoàn toàn chấm dứt nghề người mẫu

Bạch Vũ vào Khải Kỳ đã gần 10 năm, Lí Cánh Thần tôn trọng quyết định của nàng nên đồng ý những điều kiện nêu ra. Lâm Tú Viện sắp mất đi người chị em tốt không khỏi thở dài tiếc nuối

Nhìn tách cà phê đã vơi trong tay, Lâm Tú Viện hờn dỗi đặt mạnh ly cà phê lên thành sô pha: “Hừ, tên khốn kia cũng không rảnh”

Lí Cánh Thần cười, nàng đương nhiên đang nói đến Kim Tịch Nhân

– “Giám Đốc, anh có thấy kì quái không? Người kia tỏ như vậy mà cũng có người yêu”

– “Tịch Nhân đẹp trai phong độ như vậy đương nhiên có người yêu rồi”

– “Như thế nào anh lại ca ngợi hắn thế chứ? Anh nói xem, kẻ tỏ tẹt kia thế nào mà đi hầu hạ thiên kim đại tiểu thư con nhà người ta chứ? Hắn có đủ kiên nhẫn để làm thế sao? Nếu là gia thế bình thường thì làm sao yêu được hắn? Loại trừ! Không lẽ hắn có sở thích lái máy bay bà già? Cũng không phải! Hắn tiền nhiều mà lại bận rộn đến thời gian tiêu cũng không có, làm sao có thể hạ mình hầu hạ người khác như thế được? Rốt cuộc là cao nhân nơi nào khuất phục được hắn thế?” – Lâm Tú Viện tà tà nhìn Lí Cánh Thần dò xét

Lí Cánh Thần biết Lâm Tú Viện không biết rõ chuyện tình yêu đương của bạn tốt liền nói: “Vậy cô đi hỏi thử xem”

Lâm Tú Viện chu môi biểu tình: “Ai mà dám tin lời Tịch Nhân nói?”. Lí Cánh Thần không đáp lời, Lâm Tú Viện tiếp tục suy xét, hai con người đảo qua đảo lại suy nghĩ:

– “Kì quái, chuyện đó công ty cũng không phản đối sao?”

Lí Cánh Thần suy nghĩ một chút: “Tôi cảm thấy người yêu đối với Tịch Nhân tốt lắm, tình cảm bọn họ tốt đẹp thế thì có gì để phản đối”

Lâm Tú Viện nắm bắt ngay trọng điểm: “Người kia như thế nào?”

– “Hắn học rộng hiểu sâu, tính tình thuần thực, lại rất hiểu chuyện, là một người tốt để yêu”

Lâm Tú Viện hưng phấn ngồi thẳng người lên: “Hắn như thế nào? Ngoại hình thế nào? Đẹp không?”

– “Rất tuấn tú, tao nhã lại có cái cốt cách phong độ của một trí thức ưu tú. Gặp qua một lần thì sẽ nhớ mãi”

Lâm Tú Viện á lên một tiếng rồi dựa lại vào sô pha: “Xem ra lần này Tịch Nhân tìm đúng người rồi”

– “Phải”

– “Bọn họ gặp nhau trong tình huống nào mà có thể tìm được một nửa tốt như vậy?”

Lí Cánh Thần giải thích: “Bọn họ là hàng xóm”

Lâm Tú Viện vỗ mạnh vào sô pha ai oán: “Sao công ty không bố trí cho tôi ở gần một người hàng xóm tốt như thế chứ?”

Lí Cánh Thần liếc mắt: “Đại tiểu thư, Tịch Nhân chỉ yêu cầu ở trong một khu nhà trọ bình dân, còn cô lại yêu cầu một căn biệt thự riêng biệt giữa sườn đồi để tránh tiếp xúc với nhiều người, cách nào mà tìm người cho cô đây?”

– “Nhưng phòng trọ của Tịch Nhân thực sự không tiện nghi lắm” – Lâm Tú Viện đấu tranh

Lí Cánh Thần chỉ cười không nói lời nào

– “Người kia thực sự rất tốt sao?” – lòng tò mò của Lâm Tú Viện lại nổi lên

– “Ừ, bọn họ rất hòa hợp. Cả hai đều trân trọng tình cảm này nên mới giữ được lâu vậy. Đợi khi Tịch Nhân giải nghệ có Khuất nhân tình bên cạnh chiếu cố bầu bạn cũng là quá tốt rồi”

– “Aizzz. Tiểu ngu ngốc kia thế nào lại để người khác ăn sạch sẽ như vậy?”

Lí Cánh Thần lắc đầu: “Cô không cần lo cho em trai bé bỏng thế, hẳn là ăn thịt người kia”

Lâm Tú Viện mở tròn mắt ngạc nhiên oa lên một tiếng thật to. Nàng lần tìm đôi giày xỏ vào, mang tách cà phê đến bên bàn Lí Cánh Thần: “Giám Đốc, anh nhất định có ảnh người kia phải không? Cho tôi xem với”

– “Cô trực tiếp hỏi thẳng Tịch Nhân không phải tốt hơn sao?”

– “Hắn không hé răng lời nào” – Lâm Tú Viện nắm ống tay áo Lí Cánh Thần mè nheo- “tôi muốn xem qua người kia để an tâm hơn thôi, Tịch Nhân cũng như em trai tôi vậy”

Lí Cánh Thần mở ngăn kéo lấy ra một tờ thời báo đưa cho nàng

Lâm Tú Viện nhìn thấy Khuất Triển Thư trên trang bìa thời báo doanh nhân liền hiểu ra: “Quả nhiên đúng với lời Giám Đốc nói, một người nhà nhận lịch thiệp như vậy chẳng trách Tịch Nhân truy đuổi không tha, là tôi tôi cũng không buông”

– “Khuất tiên sinh tính cách ôn tồn hòa nhã, rất biết cách chăm sóc người khác, học thức lại rộng, hiểu được nhân tình thế thái, Tịch Nhân phải may mắn lắm mới gặp được một nửa như thế”

Lâm Tú Viện buông tờ thời báo xuống: “Aizzz, như vậy tôi an tâm rồi”. Im lặng một chút nàng lại hỏi: “Giám Đốc, anh vì sao không yêu ai?”

– “Cũng muốn lắm, nhưng căn bản không gặp được ý trung nhân”

– “Ai bảo anh đặt tiêu chuẩn cao quá làm gì?”

Lí Cánh Thần mân mê cổ tay áo: “Tôi đơn giản chỉ muốn gặp người mình thực sự yêu, như thế mà cao sao? Duyên phận chưa đến thì chưa có thôi”

Lâm Tú Viện gật đầu đồng tình: “Duyên phận, đúng, là duyên phận”

Lí Cánh Thần vỗ vỗ vai Tú Viện: “Được rồi, hài lòng chưa? Cũng trễ rồi, tôi đưa cô về”

Sắp xếp bàn làm việc một chút, hai người cùng nhau rời văn phòng.

Lâm Tú Viện lại nhớ ra chuyện khác: “Đúng rồi, Giám Đốc, gần đây Lưu Hi Khiết cứ luôn kiếm chuyện, lúc nào cũng tìm tôi sinh sự. Anh đi nói với cô ta một chút, đừng làm phiền tôi nữa”

– “Tôi biết, việc cô thì cô cứ làm. Nhưng vị trí của cô cũng khiến nhiều kẻ ganh tị. Chuyện Hi Khiết tôi tự có cách giải quyết”

Ngồi trong xe nhìn phố phường trôi qua trong mắt, Lâm Tú Viện lại nói: “Giám Đốc, anh rốt cuộc muốn tìm người yêu như thế nào? Nói ra không biết chừng tôi có thể tìm giúp anh nha”

– “Như thế nào lại như vậy? Chuyện bản thân cô còn chưa lo xong lại muốn quản chuyện người khác”

– “Cái gì nha? Tất cả là do Bạch Vũ, vừa kết hôn xong đã muốn làm bà mối cho mọi người rồi”

Lí Cánh Thần cười: “Thế nên giờ cô đẩy qua cho tôi à?”

– “Cũng không phải, có người yêu là chuyện tốt mà”

Lí Cánh Thần nghiêng đầu suy ngẫm: “Tôi... có lẽ.. cũng sẽ gặp nhanh thôi”

– “Thật sao?”

– “Tôi đoán vậy”

Đưa Lâm Tú Viện về đến ngôi biệt thự trên sườn đồi, Lí Cánh Thần quay xe rời khỏi. Nhìn Lí Cánh Thần tiêu sái anh tuấn rời đi, Lâm Tú Viện không khỏi nghĩ, vị Giám Đốc này muốn người thế nào có người thế ấy, mỹ nữ vây quanh không thiếu nhưng đã 35 tuổi một mảnh tình vắt vai. Rốt cuộc một người như thế nào mới có thể lay động tâm tình anh ta? Bất quá, Giám Đốc cũng là người tịch mịch, nếu không thì vì lý do

gì trẻ như vậy lại không về nhà. Nhiều nam giới độc thân thành đạt sẽ chọn tiệc tùng để tham dự, thế mà anh ta lại ngồi văn phòng một mình làm việc

Lâm Tú Viện thở dài mở cửa nhà đi vào

i'm not telling
you it is going to
be easy, i'm
telling you it's
going to be
worth it.

3. Chương 3

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Không biết người có đôi mắt nâu trầm tĩnh kia khi phiền não sẽ thế nào? Làm sao lại nhớ đến người ta nữa rồi?

Lí Cánh Thần ngồi nơi bàn làm việc ung dung hờ hững nhìn cô gái trước mặt đang rưng rưng ra chiều oan ức

– “Làm sao vậy?”

Nghe thấy âm thanh thấp trầm đầy uy quyền, Lưu Hi Khiết không khỏi bối rối cúi đầu dè chừng, chỉ dám ghé mắt liếc nhìn một cái rất nhanh: “Công ty vì sao không cử tôi đi thi cuộc thi người mẫu lần này?”

– “Công ty không phải không cho cô thi tuyển, nhưng tiêu chí cuộc thi này không hợp với cô”

– “Chưa thử thì làm sao biết có phù hợp hay không?” – Lưu Hi Khiết biện hộ

– “Công ty rất vui nếu cô muốn thử nghiệm nhiều phong cách khác nhau để phong phú hình ảnh. Nhưng cái chúng ta cần là một bước đột phá cho sự nghiệp của cô chứ không phải một thất bại”

Lưu Hi Khiết ngẩng đầu cắn môi vẻ không phục: “Tôi như thế nào lại thất bại? Không phải công ty ta cùng công ty Đỗ Khắc có mối giao tình sao? Mà cuộc thi lần này họ lại là đơn vị tổ chức. Như vậy không phải cơ hội của tôi rất thuận lợi sao? Công ty vì lý do gì lại cử Bồi Lâm cùng Minh Mĩ đi?”

Lí Cánh Thần nhìn cô, Lưu Hi Khiết là lứa người mẫu mới của Khải Kỳ, một người mẫu trẻ tuổi và đầy tính cầu thị trong sự nghiệp nhưng có nhiều thứ cần phải uốn nắn lại. Trong một năm huấn luyện cô thành người mẫu chuyên nghiệp thì tiền đồ rất sáng lạn: “Hi Khiết, tôi nói cô cần phải đọc nhiều vào, trau dồi hàng ngày những kỹ năng cơ bản nhưng cô vẫn không nghe lời”

Lưu Hi Khiết mở to mắt bất ngờ nhưng không đáp lại lời nào

Lí Cánh Thần lấy ra một tập tài liệu đưa cho Hi Khiết: “Đọc thử xem, cô có hiểu động thái của bọn họ là như thế nào không mà vẫn không nghe tôi?”

– “Tôi có xem. Những gì anh nói tôi đều để ý xem rất kỹ để học tập”

– “Cô còn biện hộ?” – Lí Cánh Thần đánh mặt chỉ vào tập tư liệu- “bên Đỗ Khắc đã kí hợp đồng với giám đốc sáng tạo của Hạ Tân. Cuộc thi này cũng chỉ là cách để quảng bá các mẫu thiết kế mới. Nhà thiết kế này đến từ Hi Lạp, cảm hứng đa phần đều lấy từ những câu chuyện thần thoại Hi Lạp cùng với việc phối những gam màu đối lập đi cùng những đường cắt cúp tinh tế tỉ mỉ rất khoa trương. Phong cách này không hợp với cô, cô mang theo khí chất cùng hình thể đặc trưng của người châu Á, da lại hơi ngăm đen, thực sự không chút nào phù hợp với phong cách Địa Trung Hải huyền huyền như thế này cả. Vì thế để Bồi Lâm, Minh Mĩ đi thi là hợp lý nhất rồi”

Lưu Hi Khiết không còn lời nào phản bác

Lí Cánh Thần kiên nhẫn giải thích: “Hi Khiết, công ty rất vui khi cô cầu tiến như vậy. Nhưng cô còn trẻ tuổi phong cách chưa định hình rõ rệt, những kỹ năng làm mẫu cũng chưa nắm hết. Cô hiện tại không thích hợp với phong cách này đâu, trau dồi thêm một năm nữa thì con đường làm vơ-det của cô chắc chắn rất thuận lợi. Đó là điều công ty mong muốn chứ không phải những cuộc thi cón con này”

Lưu Hi Khiết cúi đầu: “Tôi biết rồi”

– “Vậy quay về chuẩn bị cho kỳ càng rồi đi”

– “Cái gì?”

– “Quản lý chưa thông báo cho cô sao?” – Lí Cánh Thần nhìn Lưu Hi Khiết- “tháng sau bên Hàn Quốc có cuộc thi khác, thiết kế Kim bên Hàn Quốc của Khải Kỳ ta đề cử cô đi thi, đồng thời muốn cô sang đó một chuyến để giới thiệu cô đến làng mẫu Hàn. Cuộc thi này rất thích hợp với cô, lại vừa thuận lợi ghé lại thăm Kim nữa”

Lưu Hi Khiết kinh hỉ tươi cười: “Thật sao?”

– “Ừ, Kim là một nhà thiết kế đẳng cấp quốc tế, nếu hần đã đề cử cô thì chắc chắn không nhìn lầm bao giờ”

Lưu Hi Khiết gạt đầu vui vẻ, mắt mở to đầy phấn khởi

– “Đúng rồi” – Lí Cánh Thần bổ sung- “Lát nữa quản lý sẽ đi cùng cô đến một nhà hàng cao cấp gặp gỡ các đơn vị quảng cáo. Phải biểu hiện cho tốt, thùy mị ngọt ngào như hình tượng cô hàng xóm biết chưa?”

Lưu Hi Khiết gạt đầu: “Tôi sẽ cố gắng, nhất định sẽ biểu hiện thật tốt, Giám Đốc cứ yên tâm”

Lí Cánh Thần hài lòng hất cằm: “Vậy đi chuẩn bị đi, rửa mặt rồi trang điểm lại, nãy giờ cô khóc đến tèm nhem mặt mũi rồi”

Lưu Hi Khiết ngượng cười rời khỏi phòng

Lí Cánh Thần tựa vào ghế thở dài một hơi mệt mỏi. Làm Giám Đốc công ty người mẫu ngoài việc mạnh vì gạo bạo vì tiền còn phải giải quyết thỏa đáng cho tất cả các người mẫu lúc nào cũng chăm chăm giành giật nhau. Ai cũng có cái tôi quá lớn và yêu cầu quá đáng, muốn chu toàn mọi việc cũng không dễ dàng gì. Ba cô gái mới vào công ty này cũng diễn không ít tuồng hay ho

Làm Giám Đốc công ty người mẫu nhiều năm, địa vị Lí Cánh Thần trong giới rất lớn nhưng hần cũng phải trả giá cho những gì đang có hôm nay. Hần giống như một người anh cả chăm chút cho từng người mẫu trong công ty, phân công hợp lý công tác mỗi cá nhân, làm mọi cách bảo vệ hình tượng mỗi người, chiều cõ

đời sống từng người rồi vạch ra kế hoạch phát triển nghề nghiệp thích hợp. Tất cả đều vì tương lai nhân viên và đảm bảo cho họ một cuộc sống đầy đủ. Tuy nhiên, công ty cũng thu về không ít

Nhưng từng tuổi này, đã sắp đến mốc 40 tuổi người xưa nói không còn nghi hoặc bất cứ điều gì về cuộc sống lại chưa lập gia đình, không con cái, nếu nói không cô đơn chắc chắn là nói dối. Nhấp ngậm cà phê, Lí Cánh Thần nhìn khung cảnh phố phường nào nhiệt bên dưới đột nhiên lại nhớ đến hình ảnh kia

Không biết người có đôi mắt nâu trầm tĩnh kia khi phiền não sẽ thế nào? Làm sao lại nhớ đến người ta nữa rồi? Lí Cánh Thần cười khổ tự chế nhạo mình. Có lẽ do mình quên không được. Sớm mai kia, ánh mắt trong veo ấy mang theo chút tổn thương, rồi cuộc vì nguyên do gì...?

Kì thi chuyển cấp đã xong

Lớp của Lí Khải Hiên đại bộ phận đều đậu vào trường công lập, số khác vào trường dân lập, chỉ có mấy em cần phải học dự bị thêm 1 năm để vào cấp 3. Nhìn thấy các học trò lại tiến thêm một bước, Lí Khải Hiên thật hạnh phúc nhưng có phần trống vắng vì dù sao cũng sát cánh các em trong 4 năm cấp 2 rồi

Tối nay trường có tổ chức tiệc mừng các em tốt nghiệp, đồng thời cũng tri ân các nhà giáo đã dạy dỗ các em. Buổi tiệc đông đảo đồng nghiệp đến dự, Lí Khải Hiên một mực che giấu tâm trạng trống rỗng, hiền hòa cùng mọi người uống chén rượu mừng; không ai nhận ra tâm trạng bi thương của anh

Tiệc tàn, Lí Khải Hiên không muốn gọi xe về nhà, cứ như vậy đi trong bóng đêm loang lổ những ánh đèn đường dịu nhẹ về nhà. Đô thị lên đèn, ngoài phố tập nập người xe, Lí Khải Hiên nhận thấy mình thật cô độc giữa đám đông. Anh không biết mình đã đi bao lâu đến khi cánh cửa nhà ở trước mắt

Nơi này vẫn còn là nhà sao? Lí Khải Hiên cười bất đắc dĩ

Tình yêu đã chết. Năm đó bọn họ hạnh phúc trong tình yêu mà dọn đến nơi này, giờ đây li hôn có lẽ là lựa chọn tốt nhất cho cả hai để giữ lại cho nhau chút tình nghĩa cũng những tình cảm đẹp để đã từng

Mở cửa đi vào nhà, Lí Khải Hiên ngạc nhiên tốt độ

Cô vợ Khương Ánh Mĩ dẫn người đàn ông khác về nhà. Lí Khải Hiên sững sờ đứng nơi cửa không biết giải quyết tình huống như thế nào. Khương Ánh Mĩ lạnh lùng nhìn chồng: “Anh còn về đây làm gì nữa?”

Trong nháy mắt, Lí Khải Hiên xuất hiện cảm giác không nói nên lời, đem câu hỏi của vợ suy nghĩ lần nữa. Ủh, còn về nơi này làm gì nữa? Căn nhà này đã không còn là tổ ấm mình muốn quay về nường nấu, nếu muốn, anh cũng không phải vì cô mà trở về

Lí Khải Hiên cúi đầu quay đi, nhẹ nhàng đóng cửa lại

Lí Cánh Thần vừa uống cà phê vừa xem tình hình kinh doanh của công ty

Lâm Tú Viện lại tới nữa. Cô cầm xác tay ngồi lên ghế đối diện Lí Cánh Thần

– “Giờ này anh còn chưa nghỉ ngơi?”

– “Tôi chờ cô đấy” – Lí Cánh Thần không nhìn cô trào phúng

Lâm Tú Viện nở nụ cười: “Chao ôi, Giám Đốc nói chuyện ngày một xui tai nha”

– “Tôi là Giám Đốc của cô bao lâu rồi?”

Lâm Tú Viện đứng lên: “Đi, đi uống với tôi vài li”

– “Hạn chế rượu bia mới có lợi cho sức khỏe của cô”

– “Tôi uống có nhiều đâu” – Lâm Tú Viện nói- “hôm nay công việc thuận lợi, tâm trạng tôi thật tốt nên muốn uống với anh một chút thôi”

Lí Cánh Thần tắt máy tính đứng lên: “Cô đây là đang âm mưu gì với tôi?”

Lâm Tú Viện vờ hoảng hốt cho tay vào túi, mở to mắt: “Ồ ô, tôi chỉ là xem anh như anh cả nên muốn uống với anh thôi. Làm anh cả còn không chịu sao? Không phải ai tôi cũng nhận làm anh đâu nha”

Lí Cánh Thần khoát áo vest vào, Lâm Tú Viện giúp hấn chỉnh sửa trang phục cho thẳng thớm

– “Chỉ có 2 người chúng ta sao?”

Lâm Tú Viện cười: “anh là Đường Tăng hay sao mà sợ người lạ?”

– “Chỉ sợ mỗi khi cô tụ tập đều đông người”

Lâm Tú Viện đánh nhẹ cánh tay hắn: “Đi thôi, còn một nhóm người đang đợi dưới lầu”

Lí Cánh Thần chợt hiểu ra ha ha cười đắc ý: “Tôi đoán đâu có sai, cô tới quấy rầy thì ra muốn tìm tôi làm chủ chỉ”

Lâm Tú Viện đánh mạnh vào tay Lí Cánh Thần liếc mắt cảnh cáo: “Người khác xin chi chúng tôi cũng không chịu đâu. Đi thôi, mọi người đang đợi”

Vì hôm sau công ty có cuộc họp quan trọng cho mùa thời trang Xuân-Hè năm sau, Lí Cánh Thần chỉ gọi nước trái cây nhắm nháp nhìn mọi người vui đùa. Tâm tình Tú Viện có vẻ rất tốt, nàng không ngừng uống rồi chơi đùa. Nàng sẽ đại diện công ty tham dự cuộc thi người mẫu quốc tế tại Âu Châu, Lí Cánh Thần cũng mong nàng chuẩn bị tinh thần thật tốt cho cuộc thi nên không ngăn cản nàng vui chơi làm gì, hắn chỉ dặn dò quản lý chú ý thực đơn của nàng để giữ cân. Ba người mẫu chủ lực của Khải Kỳ thì đã có đến 2 công bố tình cảm trước công chúng. Tuy rằng quyết định rút lui dần dà của Bạch Vũ làm Lí Cánh Thần không khỏi tiếc nuối, nhưng trên hết hắn tôn trọng quyết định của nàng nên chấp nhận. Hiện tại, việc cấp bách là tìm kiếm ra gương mặt mới rồi bồi dưỡng thành chủ lực cho công ty

Hơn 10h tối, quán rượu ngày càng náo nhiệt. Lí Cánh Thần nhìn mọi người nhưng tâm tư một mực suy tính chuyện công ty. Sau đó, hắn rời đi không quên tính tiền châu rượu cho mọi người. Vừa bước ra ngoài, không gian yên tĩnh không ít, giờ mới là lúc quán rượu Dạ Bất Thành trừ danh Hương Đảo này vào lúc náo nhiệt

Lí Cánh Thần khởi động xe chạy về nhà. Vừa mới qua một ngã tư, Lí Cánh Thần đột nhiên suy nghĩ gì liền bẻ tay lái chạy về hướng ngược lại

Lần trước, hắn để lại số điện thoại nhưng người kia chưa một lần gọi đến

Trong đầu miên man những suy nghĩ riêng tư cùng việc công ty, xe Lí Cánh Thần đi vào cung đường yên tĩnh. Hàng đèn hai bên đường thăm lặng chiếu sáng, quay đầu nhìn lại quả thực giống như dải ngân hà lấp lánh trôi qua trong mắt. Con phố tĩnh lặng này chìm trong ánh đèn vàng thực đẹp. Nhân nhả thường thức phố thị trong đêm, bất chợt Lí Cánh Thần phát hiện một bóng người ven đường

A! Là cậu ấy!

Lí Cánh Thần dừng xe đi về hướng người kia

– “Hi” – hắn chủ động chào hỏi

Lí Khải Hiền đang mở mồm nhìn vào biển quảng cáo bên đường bỗng nhiên từ sau vang lên tiếng nói, anh quay lại liền lập tức thấy thân ảnh cao lớn: “Là anh à?”

Lí Cánh Thần dứt hai tay vào túi cười: “Không còn tôi thì là ai?”

Nương theo ánh đèn đường, Lí Cánh Thần chăm chú nhìn người kia liền dâng lên thương xót. Gương mặt Lí Khải Hiền đầy vẻ mệt mỏi, loại mệt mỏi này không đến từ áp lực công việc mà từ những rối rắm trong tình cảm trong đời sống. Đời sống luôn tác động đến tâm tình con người ta thật sâu, dù cố che giấu cũng không cách nào thành công

Hắn vẫn nghĩ không ra vì điều gì người kia lại mệt mỏi đến nhường ấy: “Sao mà giờ này cậu còn chưa về nhà?”

Lí Khải Hiền định nói rồi thôi. Lí Cánh Thần tiến đến đối diện. cúi đầu nhẹ giọng: “Tại sao không gọi cho tôi?”

Lí Khải Hiền ngược nhìn người cao lớn trước mắt. Khoảng cách hai người gần đến mức có thể cảm nhận thân nhiệt đối phương, bên tai lại là lời nói nhẹ nhàng như vậy

Nhìn nhau một lát, Lí Cánh Thần nói: “Về chỗ tôi uống chén trà được không?”

Câu hỏi dẹt dài như vậy, Lí Khải Hiên cơ hồ đã lơ mơ biết rằng, nếu cứ dây dưa như vậy sẽ không cách nào dứt khoát, nhưng anh cũng không biết từ chối thế nào cho phải

Lí Cánh Thần gần như ép buộc, kéo Lí Khải Hiên ẩn vào chỗ ngồi rồi khởi động xe. Hắn ở trên đồi Phượng Hoàng, xe chạy đến gần nửa đường trên Hương Đảo này thì đến nơi. Lí Khải Hiên nhìn thấy những tòa nhà, những ngôi biệt thự xa hoa của vùng này, nếu ở nơi đây nhất định sẽ nhìn thấy biển nơi xa.

Mang người kia vào phòng khách, Lí Cánh Thần đi pha trà. Giữ chặt chén trà đến nguội lạnh, Lí Khải Hiên im lặng không nói gì, phần vì anh cũng không biết nói gì mới phải. Lí Cánh Thần lẳng lặng nhìn người đang tịch tịch trên sofa

Cuối cùng, Lí Khải Hiên nói: “Tôi, tôi phải về”

– “Cậu còn... nơi để quay về sao?” – Lí Cánh Thần ngồi trên sofa bình tĩnh nói

Lí Khải Hiên chần chừ, người này... đã biết hết chuyện của mình sao?

– “Cậu có thể ở lại đây đêm nay không?”

Lí Khải Hiên kinh ngạc nhìn đối phương

– “Cậu có thể ngủ lại ở phòng dành cho khách, tôi không có ý gì đâu mà chỉ là trời đã khuya rồi”

Lí Khải Hiên nhẹ nhàng lắc đầu dưới ánh nhìn áp lực của đối phương

– “Vậy tôi đưa cậu về”

– “Tôi đưa cậu đến đây nên không thể để cậu đi về một mình giữa khuya như vậy, đây là nguyên tắc của tôi”

– “Không cần đâu”

Lí Cánh Thần đứng lên một mực đi lấy xe

Ra tới cửa, Lí Khải Hiên dừng lại nhìn đối phương: “Thực sự... tôi có thể ở nhờ một đêm sao?”

Lí Cánh Thần cười: “Đương nhiên rồi”

Lí Khải Hiên tựa vào cửa, cúi đầu: “Tôi hiện tại... không có nơi để về. Thực sự có thể ở nhà anh sao?”

Nhìn gương mặt tiêu tụy, đôi mắt hỗn loạn trước mắt, Lí Cánh Thần liền vươn tay nhẹ nhàng mơn trớn hai má đối phương. Chạm vào, đầu ngón tay hắn cảm nhận rõ ràng độ lạnh của khuôn mặt kia, lại chạm vào chiếc cằm tú lệ. Nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc, Lí Cánh Thần mỉm cười buông tay

Lí Khải Hiên biết đối phương không có ý đồ xấu xa, nhưng anh vẫn không thoải mái, nhẹ nhàng đánh mặt lại

– “Muộn rồi, nghỉ ngơi đi! Tôi chuẩn bị nước tắm cho cậu, thân thể cũng không cách biệt lắm, cậu cứ mặc tạm đồ của tôi đi. Tôi đi chuẩn bị đây, bây giờ cậu cần phải nghỉ ngơi thật tốt”

Nhìn Lí Cánh Thần xoay người rời đi, Lí Khải Hiên không khỏi mê muội. Bởi vì bàn tay ôn nhu kia chạm vào, anh giờ đây không khỏi ngẩn ngơ

Tại sao? Tại sao phải dẹt dài như vậy?

Ngủ lại nơi xa lạ, Lí Khải Hiên cảm thấy bất an, anh đứng lên vặn vẹo thân người một chút buộc mình phải ngủ. Rõ ràng đang giữa hạ nhưng sao lại lạnh lẽo vậy? Chính là đêm đã gần về sáng vẫn chưa chớp mắt được. Lí Khải Hiên sáng sớm liền rời giường đã thấy Lí Cánh Thần thức dậy từ lúc nào, hắn đang an ổn đọc báo trong phòng khách

Vừa thấy người kia, Lí Cánh Thần cười nói: “Bữa sáng sẵn sàng rồi, cậu rửa ráy đi rồi ăn sáng”

Ngồi bên bàn ăn, từ từ nhắm li sữa nóng Lí Khải Hiên không biết làm sao, tiếp theo phải làm sao đây? Đã qua một đêm rồi còn ở lại tiếp sao? Mình cùng đối phương không quen biết nhiều, không phải bạn tốt mà chỉ là 2 người xa lạ. Nếu là bạn tốt cũng không thể ở mãi nhà người ta được. Thuê phòng mới thì lại tốn một khoản không ít...

Miên man suy nghĩ, Lí Cánh Thần đã vào bếp từ lúc nào: “Đồ đạc của cậu, hôm nay dọn đến đây hết đi”

Lí Khải Hiên lấp bắp kinh hãi, miếng bánh mì trên tay cũng muốn rơi xuống: “A, cái gì?”

Lí Cánh Thần kéo ghế ngồi bên cạnh âm thầm cười: “Tôi đáng sợ đến vậy sao?”

– “Cứ như vậy đi, chờ cậu dọn dẹp xong xuôi rồi chuyển tới được không?”

Lí Khải Hiên không biết phải trả lời thế nào, không nghĩ đến Lí Cánh Thần lại đề nghị như vậy, chính mình cái gì cũng chưa nói nhưng đối phương lại biết hết mọi chuyện: “Anh hôm nay không đi làm sao?”

Lí Cánh Thần gật đầu cười: “Tôi là Giám Đốc muốn nghỉ bao lâu cũng được, không sao đâu”

– “Vậy, làm phiền anh rồi”

Lí Cánh Thần đưa Lí Khải Hiên về nhà thu dọn, hẩn ngồi dưới tầng trệt tòa nhà đợi người kia. Lí Khải Hiên đơn giản chọn vài vật dụng sinh hoạt hàng ngày, cùng bộ sách giảng dạy, cùng hai va-li hành lí con con. Trước khi rời đi, anh nhìn một vòng quanh nhà, lồng ngực không khỏi chua xót. Cứ như vậy ra đi, liền như vậy rời khỏi. Mỗi quan hệ sâu nặng bao năm chỉ cần một nhát đứt khoát đã không còn lại gì.

Lí Cánh Thần giúp anh đem hành lí bỏ vào cốp rồi lái xe quay về nhà. Lí Khải Hiên từ đầu đến cuối một mực cuối đầu không phản kháng, lại có vẻ mờ mịt

Về đến nhà, Lí Cánh Thần chỉ cho Lí Khải Hiên cách dùng ổ khóa tự động để thuận tiện ra vào

– “Thực sự có thể sao?”– Lí Khải Hiên do dự không muốn

– “Tôi thường làm việc về khuya, cậu làm cách nào mà vào nhà?”

Lí Khải Hiên chỉ còn cách chấp thuận.

– “Có cần tôi giúp cậu sửa sang đồ đạc này nọ không?”– Lí Cánh Thần hỏi

– “A, không, không cần. Tôi tự làm được rồi”

– “Tốt lắm, nơi này cậu cứ tùy ý dùng mọi thứ. Không cần khách khí, thiếu cái gì cứ nói với tôi. Giờ tôi phải đến công ty, cậu cứ ở nhà làm quen đi”– nói xong hẩn khoát áo đi làm

Đối phương như thế nào lại tin tưởng mình như vậy? Lí Khải Hiên thắc mắc, hẩn không sợ mình là kẻ lừa đảo sao? Nghĩ đến đây, Lí Khải Hiên bật cười, bộ dạng bản thân lẽ nào lại giống một kẻ lừa đảo chứ? Mang hành lí vào phòng, Lí Khải Hiên chậm rãi sắp xếp mọi thứ. Tuy đối phương nói mình cứ tự nhiên như ở nhà, nhưng anh cũng không muốn quá tự nhiên đâm ra thất lễ với người ta. Cũng không biết phải làm phiền người ta trong bao lâu, Lí Khải Hiên chỉ hi vọng Lí Cánh Thần không cảm thấy không gian sống bị xáo trộn quá nhiều khi có thêm người ở chung nhà

Lí Cánh Thần trở lại công ty liền gọi đại diện Lưu Nãi An đến họp bàn

– “Việc chuẩn bị cho cuộc thi tại Hàn Quốc và Âu châu thế nào rồi?”– hẩn hỏi

– “Điều không có vấn đề, chúng ta đã chọn xong ứng viên, mọi thủ tục tham dự cũng hoàn thành, bên kia cũng đã lên kế hoạch đón tiếp chu đáo rồi”

Lí Cánh Thần gật đầu: “Còn một chuyện nữa muốn nói với anh”

– “Là việc tìm gương mặt mới thay thế sao?”

– “Là việc này”– Lí Cánh Thần lôi trong ngăn kéo một tập hồ sơ để lên bàn

– “Bạch Vũ sẽ rút lui dần nên chúng ta cần tìm một gương mặt mới thay thế, bồi dưỡng trở thành người mẫu hàng đầu thế vào chỗ cô ấy. Trong này có vài ứng viên, tôi muốn nghe ý kiến anh một chút”

Lưu Nãi An nhìn một lượt: “Kì thật, tôi đã chọn được rồi”

– “Là Bồi Lâm sao?”

– Lưu Nãi An cười: “Chính cô ấy”

– “Ừ, mắt nhìn người chúng ta giống nhau”

Hai người đang nói đến La Bồi Lâm- người mẫu mới của Khải Kỳ, nàng vào nghề được 2 năm và có nhiều biểu hiện nổi bật. Lưu Nãi An lật tập hồ sơ: “Tôi lắng nghe quan sát Bồi Lâm một thời gian rồi, biểu hiện của cô ta rất tốt, việc gì cũng cố gắng và cầu thị. Tổ chức cô ta tốt lắm, chiều cao cùng hình thể đều hoàn hảo, thêm vào đó, cách catwalk cô ấy mang bản sắc riêng không lẫn vào đâu. Vừa nhẹ nhàng dịu dàng uyển chuyển như gió nhưng không kém phần mạnh mẽ dứt khoát. Bây giờ trong nước có ai đi như vậy mọi người đều nói là ăn cắp dáng đi của Bồi Lâm. Hơn nữa cũng chỉ mới 2 năm trong nghề nhưng rất nhiều nhà thiết kế nổi tiếng từ Âu sang Á ưu ái Bồi Lâm, chỉ cần chăm chút bồi dưỡng chút nữa tương lai chắc chắn không thua Tú Viện đâu”

Lí Cánh Thần gật gù: “Tốt lắm, vậy lúc sang châu Âu anh để ý giới thiệu Bồi Lâm với mọi người một chút. Bất quá muốn được như Tú Viện cũng không dễ dàng đâu, cô ấy đẳng cấp đã được khẳng định, lại thêm gương mặt cá tính nổi trội như vậy, không phải ai muốn cũng được”

Lưu Nãi An cười: “Thế nên Tú Viện mới ở trên đỉnh nhiều năm như vậy, mỗi ngày một thành thực và quyền rũ”

– “Còn mấy người mới trúng tuyển đợt này thế nào?”- Lí Cánh Thần lại hỏi

– “Còn phải học tập nhiều lắm mới tốt được”

– “Vậy anh để ý huấn luyện bọn họ kĩ càng một chút”

Chuyện đã bàn xong, Lưu Nãi An lui ra ngoài. Kỳ thực người mẫu không phải là lĩnh vực chuyên môn của Lí Cánh Thần. Trước kia hắn cùng vài người bạn hùn vốn lập nên tập đoàn Tân Cánh, đến giờ cũng đã 10 năm. Tân Cánh kinh doanh dịch vụ khách sạn nhà hàng cùng các khu vui chơi giải trí, sau này còn phát triển thêm vài công ty cổ phần bằng đĩa. Bởi vì có 2 cổ đông rút vốn thành lập tạp chí riêng nên Tân Cánh mới phát triển thêm công ty người mẫu này để dễ dàng hỗ trợ nhau trong công việc. Lí Cánh Thần được các cổ đông chọn làm Giám Đốc công ty người mẫu Khải Kỳ. Từ một kẻ ngoại đạo đã dẫn dắt Khải Kỳ trở thành công ty người mẫu đứng đầu châu Á, hắn cũng đã bỏ ra không ít tâm huyết

Ưu điểm của Lí Cánh Thần là dùng người, Khải Kỳ quản lý một đội ngũ người mẫu hùng hậu nhưng luôn đề cao tính dân chủ và tôn trọng ý kiến của mỗi cá nhân trong tập thể. Mỗi cá nhân đứng đầu một bộ phận trong công ty đều là thiên tài, Lí Cánh Thần để cho bọn họ tự do tùy ý phát triển khả năng cùng ý tưởng của mình để tạo nên một tập thể gắn kết ngày một phát triển. Rất nhiều lần, hắn không quan tâm đến những xích mích nhỏ trong nội bộ, chỉ quan tâm đến đường lối phát triển vĩ mô của công ty, mọi xích mích bất hòa mỗi người tự giải quyết với nhau. Tại nơi nhiều thị phi này, rất nhiều những tin đồn, những mặt tối của ngành giải trí hiện diện, Lí Cánh Thần chỉ im lặng làm việc. Hắn không bao giờ tỏ thái độ gay gắt, cũng tuyệt đối không để bất kì nhân viên nào xem thường mình. Trên bàn họp, hắn chỉ chấp tay cười tủm tỉm, nhưng mỗi quyết định hắn đưa ra đều thu phục lòng người, nên trong Khải Kỳ, khi mọi người tán chuyện về Giám Đốc đều dùng từ “Nham Hiểm” để miêu tả. Vị thế của Khải Kỳ hôm nay, Lí Cánh Thần chỉ xem như đã không làm bản thân thất vọng

Hôm nay, đúng giờ tan tầm, Lí Cánh Thần trở về nhà

Vừa bước vào đã thấy Lí Khải Hiên trong phòng khách

– “Anh về rồi à?”

Lí Cánh Thần cởi áo khoác treo sau cửa: “Sao hôm nay cậu về sớm vậy?”

– “Nghỉ hè mà, giáo viên cũng nghỉ”

– “Làm giáo viên thật tốt, mỗi năm lại 2 kì nghỉ cố định”

Lí Khải Hiên tựa hồ có chút do dự: “Tôi.... nấu cơm rồi. Cùng nhau ăn”

– “Ừ!”

Hai người ngồi vào bàn cùng ăn cơm chiều, Lí Cánh Thần vừa ăn vừa khen ngợi: “Ngon thật!”

Lí Khải Hiên cúi đầu. Vài năm nay, Khương Ánh Mĩ không quan tâm việc nhà nên mọi thứ anh tự làm lấy, khả năng nấu ăn vì thế cũng tốt lên rất nhiều. CƠM nước xong, Lí Cánh Thần pha trà, hai người lại đối mặt trên sô pha

– “Tôi... tôi sống ở đây, có phải hay không anh có chút không quen?”– Lí Khải Hiên hỏi

Lí Cánh Thần “cái gì?” một tiếng: “Tôi còn muốn hỏi cậu ở đây có lạ lắm không, không cần lo lắng cho tôi, bình thường tôi về nhà cũng chỉ như 1 quán trọ để ngủ thôi, cậu thoải mái là tốt rồi”

– “Thực sự rất phiền cho anh”

Lí Cánh Thần ngẩng đầu: “Tôi thì có cái gì phải phiền? Thực sự tôi thấy phiền cho cậu vì phải nấu cơm cho tôi thôi, về sau chắc còn phải làm phiền cậu dài dài”

Lí Khải Hiên đỏ mặt không biết nói gì. Một lúc sau Lí Cánh Thần cẩn thận mở miệng dè chừng: “Có thể nói cho tôi biết nguyên nhân cậu dọn ra khỏi nhà không?”

Lí Khải Hiên hít một hơi thật dài ổn định tâm tình rồi bình thản: “Tôi và vợ sắp li hôn, cho nên...”

– “Như vậy, vấn đề là từ ai?”– Lí Cánh Thần hỏi

– “Cả hai, tôi và cô ấy đều muốn li hôn”

– “Cậu không làm cô ấy hạnh phúc?”

Lí Khải Hiên cúi đầu thật thấp: “Tôi không hề bạc đãi cô ấy, nhưng chính ta cô ấy ngày càng quá đáng tôi không chấp nhận được”

Lí Cánh Thần ngả lưng vào sô pha nhìn người ưu thương trước mắt: “Hai người kết hôn bao lâu rồi?”

Lí Khải Hiên lấy tay che mặt hồi tưởng: “Chúng tôi quen nhau thời đại học, sau khi tốt nghiệp thì kết hôn, đến bây giờ, mười năm”

– “Thời gian thật dài”

– “Kết quả tôi phát hiện ra mình không hiểu cô ấy chút nào”

Lí Cánh Thần cười: “Suy nghĩ của phụ nữ đều khó nắm bắt”. Lí Khải Hiên cười khổ

– “Bây giờ cậu tính thế nào?”

– “Li hôn đột ngột như vậy tôi cũng chưa nghĩ ra phải làm thế nào. Chúng tôi chia tay cũng là duyên số thôi, dù sao trước kia cũng từng có một tình yêu đẹp. Hiện tại, có lẽ một thời gian nữa tôi sẽ đáp ứng điều kiện li hôn của Ánh Mĩ. Cô ấy biết trước sau gì tôi cũng phải đồng ý nên luôn cố gắng kéo dài thời gian”

Lí Cánh Thần chống cằm suy nghĩ, hần hạ mắt một chút rồi lại nhìn Lí Khải Hiên hỏi: “Cô ta đòi bao nhiêu phí chu cấp?”

– “Năm mươi vạn”

– “Nếu vậy cứ đồng ý với cô ta, phụ nữ đơn thân có tiền bên người dù sao cũng tốt hơn”

Lí Khải Hiên thở dài: “Từ trước đến giờ tiền lương tôi đều giao hết cho cô ấy không giữ lại chút nào phòng thân. Nếu li hôn thì sẽ phải thương lượng, căn nhà cô ấy cứ giữ, lương thì tôi sẽ trích một phần đều đặn hàng tháng đưa cô ấy xem như chu cấp. Sống một mình cần rất nhiều chi phí, nếu đưa tất cả cho cô ấy thì tôi làm thế nào mà sống chứ?”– anh cúi đầu bất lực

– “Tôi có thể cho cậu mượn”

Lí Khải Hiên kinh ngạc ngẩng nhìn rồi vội vàng lắc đầu: “Không, chúng ta vốn không quen biết nhiều, làm sao tôi có thể nhận của anh một số tiền lớn như vậy. Chuyện của tôi tôi sẽ tự giải quyết. Hiện tại anh cho tôi ở nhờ tôi đã cảm kích lắm rồi, anh như vậy giúp tôi, tin tưởng tôi càng làm tôi thấy ngượng ngùng”

– “Không sao đâu, chuyện này không sớm giải quyết đều không có lợi cho cả hai”

– “Không, không được”– Lí Khải Hiên kiên quyết lắc đầu cự tuyệt

I'll hold you in my heart, till
I can hold you in my arms.

4. Chương 4

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lí Khải Hiên vội vàng đứng lên đi nhanh vào phòng bếp. Lí Cánh Thần ngồi tại sô pha nhìn bóng dáng muồn chạy trốn của đối phương nhẹ giọng cười nói: “..... Nghe lời thật...”

Lí Cánh Thần mỗi ngày bận bịu công tác tại Khải Kỳ nhưng chiều nào cũng đứng giờ tan sở sẽ chạy liền một mạch về nhà như một công chức mẫu mực. Lí Khải Hiên đang trong kì nghỉ hè, thời gian nhàn rỗi chỉ mỗi việc soạn giáo án cho năm học sau nên cơ hồ một ngày cũng không rời nhà.

Ngẫu nhiên, hai người sẽ cùng nhau đi mua sắm

Một nửa thu nhập của Lí Khải Hiên sẽ được tự động chuyển vào tài khoản của vợ cũ, bắt quá Lí Khải Hiên cũng nghĩ cô cần tiền chi tiêu hàng ngày nên không yêu cầu ngân hàng hủy bỏ giao dịch. Ở nhà Lí Cánh Thần không tốn chi phí gì, nhưng không trả tiền nhà thì rất không ổn nên anh vẫn thường mua một ít thực phẩm cùng vật dụng sinh hoạt thường thức. Lí Cánh Thần chưa bao giờ để ý vấn đề này càng làm anh bất an, nếu tính ra tiền trọ hẳn đã rất nhiều, bây giờ trả một lần chắc chắn anh không có khả năng chi trả đủ món tiền lớn vậy

Mỗi khi hai người ta ngoài mua sắm cùng nhau đều là Lí Cánh Thần trả tiền, anh cảm thấy như vậy không tốt lắm nhưng bắt gặp ánh mắt đen láy thâm trầm của đối phương, anh sẽ từ từ đỏ mặt, cúi đầu lui bước không dám cùng người khác tranh giành việc thanh toán.

Thời gian trôi qua, cuộc sống hai người dưới 1 mái nhà ngày càng hòa hợp, mỗi người đều thấu hiểu đối phương ở một chừng mực nhất định

Buổi tối, hai người thường sẽ ngồi cùng nhau tán gẫu một hồi. Lí Khải Hiên vô tình thấy ảnh Lí Cánh Thần khi còn trong quân ngũ, anh ngạc nhiên, con người hiện tại nhìn thành thực như những nhân vật phong vân tại Thượng Hải thời Chiến Quốc lại đã từng mang khuôn mặt non nớt trẻ thơ trong ảnh kia.

– “Khi đó tôi mới 18”– Lí Cánh Thần giải thích

– “Anh vào quân ngũ bao lâu?”

– “Bốn năm, trước sau tổng cộng là 4 năm rồi xuất ngũ. Sau đó tôi cùng mấy vị bằng hữu cùng nhau đến Hương Đảo này thành lập công ty. Mọi người đều nhận thấy kinh doanh dịch vụ, giải trí rất có lời nên liền như vậy thành lập khách sạn đầu tiên”

– “Sau đó ngày càng mở rộng quy mô?”– Lí Khải Hiên cười hỏi

– “Đúng vậy, mọi người đều mang lí tưởng, hoài bão giống nhau nên trước tiên kinh doanh khách sạn. Công việc ngày một thuận lợi, lợi nhuận thu về ngày càng nhiều nên sau đó mới mở rộng quy mô kinh doanh như bây giờ”

– “Nhưng như thế nào lại thành lập thêm công ty người mẫu?”– Lí Khải Hiên tò mò hỏi

Lí Cánh Thần lí giải: “Lúc còn trong quân ngũ đã có 1 vị rất thích âm nhạc, xuất ngũ xong liền góp cổ phần vào các hãng đĩa và hãng phim. Cuối cùng, hẳn lại ra riêng thành lập một tạp chí giải trí, thường xuyên qua lại với bên ta nhờ tìm gương mặt chụp trang bìa. Giao tình hai bên cũng không ít, cuối cùng bọn họ nghĩ ra thành lập Khải Kỳ rồi đổ sang cho tôi”

– “Anh đã làm rất tốt”– Lí Khải Hiên ca ngợi

– “Cũng không tệ lắm. Những ngày đầu tôi không biết nhiều về lĩnh vực này, nhưng đều mời những nhân vật giỏi giang về công tác, tự ý để cho họ thoải mái phát huy năng lực. Khi mọi việc đã vào guồng thì chỉ cần quản lí vĩ mô thôi”

Lí Khải Hiên biết, hẳn nói nhẹ nhàng như vậy thôi nhưng để có được một Khải Kỳ hùng mạnh hôm nay chắc hẳn đã phải trả giá không ít

– “Cậu làm giáo viên từ trước đến giờ sao?”– Lí Cánh Thần chuyển đề tài

– “Ừ, tốt nghiệp Đại Học xong tôi liền vào Ướt Sắc dạy đến giờ”

– “Cậu không có ý định chuyển sang một trường tốt hơn?”

Lí Khải Hiên lắc đầu: “Ở nơi đó nhiều năm như vậy nên bây giờ rất quyến luyến, tuy rằng Ướt Sắc không phải một ngôi trường danh giá nhưng việc dạy và học đều rất tốt, nhà trường cũng tạo điều kiện cho giáo viên có cơ hội phát triển nghề nghiệp. 10 năm gần đó rồi, tôi cũng không có ý định chuyển sang nơi nào khác”

– “Làm giáo viên không tồi, mỗi năm lại hai kì nghỉ”

Lí Khải Hiên nở nụ cười: “Cũng không hẳn, nghỉ ngơi là để chuẩn bị cho năm học mới thôi. Năm sau các em khóa mới sẽ vào, lại phải tiến hành kiểm tra đầu kì, xếp danh sách lớp, việc đó mới cực”

Trò chuyện trò chuyện, đột nhiên Lí Cánh Thần hỏi: “Ah, tại cậu sao lại đỏ như vậy?”

Lí Khải Hiên sờ vành tai: “Ah, có cái gì sao?”

Lí Cánh Thần nghiêng đầu nhìn, sau đó vươn tay vuốt nhẹ vành tai người kia: “À, là một nốt mụn nhỏ, đau không?”

– “Không đau chút nào”

Cảm giác ngón tay đối phương bên tai mình vuốt ve, Lí Khải Hiên đột ngột khấn trương đứng lên, bên tai còn lưu lại hơi ấm bàn tay kia làm anh đứng ngồi không yên.

Lí Khải Hiên nhẹ nhàng quay sang nhìn: “A, không sao đâu”

Hai người đang rất gần nhau, gần đến mức Lí Cánh Thần có thể nhìn rõ từng sợi mi của đối phương. Trong mắt đối phương đều là hình ảnh của mình. Lí Khải Hiên đỏ mặt hơi xấu hổ vội vã đứng lên.

Lí Cánh Thần nhẹ nhàng lui về dựa vào ghế: “Làm thế nào mụn lại mọc trên tai như vậy? Kì thật!”

Lí Khải Hiên gương cười sau đó lấy cớ phải soạn bài liền lui vào phòng riêng. Ngồi bên bàn soạn bài một lúc lâu, anh cảm thấy như tai còn lưu lại rõ ràng cảm giác khi ngón tay đối phương chạm vào.

Tháng tám

Lí Cánh Thần đang rất bận rộn, ngày nào cũng rất nhiều cuộc điện thoại gọi đến trao đổi công việc. Lí Khải Hiên loáng thoáng nghe được hình như hẳn bận rộn công tác tuyển chọn người mẫu mới. Khâm phục phong cách làm việc chuyên nghiệp của đối phương, Lí Khải Hiên cũng một mực chăm chỉ soạn bài, anh thực chờ mong có thể dẫn dắt lứa học sinh mới đi qua 4 năm cấp 2 như đã từng.

Lí Cánh Thần mỗi khi về nhà sẽ hỏi: “Hôm nay chúng ta ăn gì?”

Lí Khải Hiên nhân lúc đương nghỉ hè rảnh rỗi cũng học nấu vài món mới, anh hi vọng trong thời gian ở nhờ này có thể làm điều gì có ích cho Lí Cánh Thần. Vì thế, anh mỗi ngày đều lo việc cơm nước, dọn dẹp nhà cửa

Ban đầu đối phương không đồng ý: “Điều này sao được? Tôi làm sao lại để khách làm việc nhà chứ?”

Lí Khải Hiên cúi đầu: “Tôi làm sao lại tính là khách?”

– “Cậu đương nhiên là khách”

– “Nói như vậy ngược lại là anh khách sáo”

Lí Cánh Thần nghe xong liền cười: “Nếu cậu không nề hà gì, vậy cứ theo ý cậu đi”

Dần dần, mỗi ngày Lí Khải Hiên đều nấu cơm cho 2 người, cuối tuần sẽ dọn dẹp, quét tước lại nhà cửa, cuối tuần lại đi siêu thị mua thực phẩm, vật dụng hằng ngày. Anh càng ngày càng thấy mình thế nào lại như đang sống chung với đối phương. Gần nhất, cuộc sống hai người cứ đều đặn như vậy, giờ giấc đi về của đối phương Lí Khải Hiên đều nắm rõ để canh giờ nấu cơm cho thích hợp. Cơm nước xong hai người sẽ cùng ngồi trong phòng khách, Lí Khải Hiên xem tin tức thời sự, Lí Cánh Thần ngồi một bên đọc báo

Nhìn bộ dạng đối phương chăm chú đọc báo, Lí Khải Hiên phát hiện ra dù im lặng như vậy nhưng người kia luôn tràn đầy sức sống, cùng sự khẩn trương đang cuộn cuộn dâng lên. Lí Cánh Thần đột ngột quay sang, hai người đối mặt nhau, anh đỏ mặt quay đi

– “Nhìn cái gì?” – Lí Cánh Thần tò mò

– “Không, không có gì”

– “Có gì không đúng sao?” – Lí Cánh Thần buông tờ báo xuống chăm chú nhìn người kia

Lí Khải Hiên vội vàng phủ nhận: “Không, thực sự không có gì”

– “Vậy cậu nhìn gì?”

Lí Khải Hiên lí nhí: “Tôi... tôi chỉ cảm thấy, anh trông rất lạnh lùng”

Lí Cánh Thần ngửa đầu cười to: “Tôi từng này tuổi đầu, trên thương trường va chạm đã nhiều lại làm cho người ta nghĩ mình lạnh lùng, thực sự không thích hợp”

Lí Khải Hiên vội vàng phẩy tay sợ người kia hiểu lầm: “Không, không phải. Tôi... tôi chỉ là cảm thấy... anh khi này đọc báo nhìn rất nghiêm túc”

Lí Cánh Thần nhún mày: “Không thể nào. Tôi vẫn thấy bản thân rất mực hiền hòa”

– “Anh giống như lão hổ, làm sao lại hiền hòa?”

– “Lão hổ?” – Lí Cánh Thần hỏi lại

Lí Khải Hiên vội vàng lắc đầu liên tục: “Không, không phải, tôi nói anh mới nhìn có vẻ rất lạnh lùng xa cách không dễ gì tiếp cận” – Lí Khải Hiên nói xong liền cảm thấy lời nói của mình không chút thuyết phục, bởi vì một kẻ xa lạ như mình đối phương còn mang về nhà thì làm sao xa cách?

Lí Cánh Thần lắc đầu suy tư đứng lên: “Tôi? Xa cách? Tôi với ai cũng rất hiền hòa mà. Hay vì tôi không đủ nhiệt tình? Không phải tôi vẫn luôn hòa nhã sao?”

– “Anh nếu có hòa nhã cũng chỉ là lời nói, còn lại vẫn thấy lạnh lùng”

– “Không thể nào” – Lí Cánh Thần gãi gãi gáy- “thật vậy chẳng? trước giờ tôi vẫn luôn như vậy mà”

– “Không sao, mỗi người một cảm nhận mà” – Lí Khải Hiên thành khẩn giải thích

Lí Cánh Thần nhìn anh một cái rồi tự vấn: “Nhiệt tình, như thế nào mới là nhiệt tình? Nhảy nhót la hét như con nít à?”

Lí Khải Hiên cười rộ lên

– “Làm vậy cũng chưa đủ nhiệt tình sao?”

– “Đủ, đủ”

Lí Cánh Thần nắm tay đối phương, chăm chú nhìn: “Thực sự đủ sao?”

Nhìn sau vào ánh mắt đen thâm trầm của đối phương, Lí Khải Hiên không khỏi đánh giá con người trước mắt đã trưởng thành thành thực mọi khía cạnh, vóc dáng thanh nhã mà cường tráng, hàng mi chỉnh tề mà thanh tú làm gương mặt hiền hòa đi rất nhiều. Nhưng nhìn thế nào cũng thấy đối phương thật anh tuấn và sắc bén. Lí Khải Hiên chợt nhớ ra tay mình đang bị người ta nắm, anh liền cười rút tay về, hạ mắt che dấu tâm tình. Lí Cánh Thần tiến đến gần, anh lại lùi về sau một ít. Tựa vào sofa, Lí Cánh Thần cúi đầu áp sát tai đối phương, thấp giọng: “Có vẻ như cậu rất sợ tôi?”

Lí Khải Hiên cười: “Tôi thế nào lại sợ anh được?”

– “Vậy tại sao mỗi khi tôi tới gần cậu đều đỏ mặt?”

– “Không thể nào”

– “Còn nói không có, cậu lấy gương soi thử đi”

Lí Khải Hiên vội vàng đứng lên đi nhanh vào phòng bếp. Lí Cánh Thần ngồi tại sô pha nhìn bóng dáng muốn chạy trốn của đối phương nhẹ giọng cười nói: “..... Nghe lời thật...”

Khai Giảng, Lí Khải Hiên quay lại trường học

Nhìn lứa học sinh mới vào trường, Lí Khải Hiên thật vui khi có cảm giác cùng các em bắt đầu lần nữa.

Khương Ánh Mĩ cũng không liên lạc lại lần nào, ngày trước chính cô giữ điện thoại không đưa cho anh. Mua lại điện thoại mới anh cũng đổi sang số mới dùng. Hiện tại, tuy rằng phải đi nửa vòng Hương Đảo mới đến trường, không bao giờ có lại cảm giác sỏi bước trên con đường thanh bình kia lần nữa nhưng anh cũng không nghĩ nhiều. Trải qua vài tháng này, Lí Khải Hiên thấy bản thân thích ứng hoàn cảnh thật nhanh. Đôi khi anh phẳng phất thấy cuộc sống mình từ trước đến giờ vẫn vậy không hề có bất kì biến cố nào.

Hiện tại, mỗi ngày về nhà đều có người bầu bạn.

Lí Cánh Thần hơn tuổi anh nhưng hai người đều chung 1 thế hệ nên tư tưởng rất giống nhau, dù là chuyện ở trường hay chuyện công ty hai người đều có nhiều quan điểm chung.

Lí Cánh Thần có hỏi qua chuyện li hôn, Lí Khải Hiên thành thực trả lời: “Tôi không liên lạc với cô ấy”

– “Cô ta cũng không đến trường tìm cậu sao?”

Lí Khải Hiên lắc đầu: “Không có”

– “Hai người cũng không thể nào cứ như vậy mà li hôn”

– “Tôi nghĩ cô ấy có thể là đang đợi, đợi đến khi tôi không kiên nhẫn hơn được nữa” – Lí Khải Hiên biết rõ vợ cũ vì sao cố tình kéo dài thời gian li hôn như vậy, vì cô ấy muốn nắm chắc phần thắng trong cuộc chiến này. Việc li hôn cứ kéo dài ngày càng mệt mỏi. Mỗi ngày lại thêm nóng lòng, thêm lo lắng

Ngày cứ như vậy trôi qua

Hôm nay Lí Cánh Thần tan sở vừa mở cửa nhà ra lại nghe một loạt âm thanh lú rú trò chuyện. Trong phòng khách ngoài Lí Khải Hiên còn có 3 em nhỏ

Vừa thấy người về, Lí Khải Hiên liền đứng lên: “Anh về rồi”

– “Nhà có khách à?”

Bọn nhỏ vừa thấy Lí Cánh Thần liền đứng lên, vòng tay cúi đầu lễ phép thưa hỏi

Lí Khải Hiên giải thích: “Đây đều là học trò của tôi, hôm nay các em tới nhà hỏi thêm vài điều chưa hiểu”

Lí Cánh Thần gật đầu: “Ừ”

Rất nhanh các em đều ra về, Lí Khải Hiên sửa sang phòng khách một chút rồi vào bếp chuẩn bị nấu ăn

Trên bàn ăn Lí Khải Hiên cúi đầu: “Xin lỗi anh”

Lí Cánh Thần vừa ăn vừa xem tạp chí nghe vậy liền buông tờ tạp chí trong tay: “Làm sao vậy? Có việc gì sao cậu nói vậy?”

– “Tôi mang học trò về nhà lại làm phiền anh thêm”

Lí Cánh Thần khó hiểu: “Có gì phiền toái sao? Sao tôi lại không biết? Dạy bọn nhỏ là cậu chứ tôi thì có gì để phiền lòng?”

Lí Khải Hiên lại đỏ mặt: “Ý tôi là, không chỉ tôi ở lại nhà anh mà còn mang theo học trò về, nên....”

Lí Cánh Thần cười: “Bọn trẻ thật đáng yêu, cậu mang chúng về tôi không ngại. Nhà cũng rộng, nếu cần, cậu cứ mang các em về đây dạy thêm cũng được”

– “Anh thực sự không khó chịu?”

Lí Cánh Thần nhún vai: “Tuyệt nhiên không!”

Lí Khải Hiên thở ra nhẹ nhõm: “Hiên tại bọn nhỏ áp lực học hành nhiều lắm, trong lớp việc cạnh tranh điểm số vị thứ cũng rất cao. Có vài em theo không kịp chương trình học nên phải học thêm, phụ huynh cũng rất quan tâm đến việc học của các em”

Lí Cánh Thần cúi đầu giống như vô tình nói: “VẬY cậu cứ mở lớp dạy thêm, thu nhập cũng không tệ”

– “Tôi vẫn nghĩ sẽ mang các em về nhà giảng lại phần bài các em chưa nắm rõ”

– “Nếu muốn mở lớp dạy thêm thì cậu nên thuê nơi rộng một chút, sau này có thể dạy với số lượng nhiều”

Lí Khải Hiên nghiêm mặt: “Tôi không làm như vậy”

– “Tại sao?”

Lí Khải Hiên nghiêm túc nói: “Thân là giáo viên thì tôi tất nhiên phải dạy các em. Tiền lương của tôi cũng chính do phụ huynh các em chi trả, nếu các em không hiểu thì việc giảng giải cho đến khi các em hiểu là bổn phận của tôi. Làm thế nào có thể vì thế lại đi thu tiền các em lần nữa?”

– “Nhưng trường học chỉ trả lương 8 tiếng đứng lớp chính quy cho cậu”

– “Học tập thì giờ nào cũng có thể, tôi không để cho các em phải học thêm, rồi phải thu tiền của phụ huynh như thế đâu”

– “Ừ, tôi hiểu rồi”. Trải qua một thời gian sống chung, Lí Cánh Thần cũng hiểu người kia trầm tĩnh đến độ không bao giờ giận dữ hoặc phải đổ mắt tía tai, nhưng luôn kiên trì bảo vệ quan điểm của mình như vậy. Tính cách như vậy mới càng hấp dẫn Lí Cánh Thần, hẳn mỗi ngày ra ngoài xã hội gặp đủ loại người sân si tham lợi nhưng không ai giống Lí Khải Hiên

Chiều tối cuối tuần, Lí Cánh Thần ngồi nhà xem TV cảm thấy nhàm chán, liền hỏi: “Chúng ta ra ngoài dạo một chút được không?”

– “Được”

Hai người theo con đường trên đồi Phụng Hoàng đến lưng chừng đồi là một đài quan sát, Lí Khải Hiên đứng tại nơi cao này thu hết cảnh vịnh đêm vào tầm mắt. Lúc sau anh cảm thán đứng lên: “Hoàng hôn biển rất đẹp”

– “Đúng vậy”

– “Nơi thành thị này, hàng ngày mỗi người đều tất bật với cuộc sống, mấy ai còn đủ tâm tình ngồi ngắm biển?”

Lí Cánh Thần khoanh tay trước ngực dựa vào tường: “Nhưng đổi lại tâm trạng sẽ tốt lên”

Lí Khải Hiên cười lắc đầu: “Nào được như vậy?”

Lí Cánh Thần quay sang: “Tôi là muốn cậu thoải mái một chút, vẫn không làm được”

– “Sao anh nói vậy?”

– “Quyền quyết định nằm trong tay cậu”

– “Thật sao?”

Ánh mắt cả hai đều phản chiếu lớp sóng vàng lấp lánh làm đối phương không dám nhìn thẳng. Nhìn nhau một lát Lí Khải Hiên chuyển tầm mắt sang vùng biển rộng lớn phía trước. Hai người im lặng ngồi thật lâu ngắm biển đến khi trời tối hẳn. Nhìn thuyền về bến xa xa, Lí Cánh Thần hỏi: “Cậu thích biển không?”

– “Thích”

– “Cậu thích nơi này không?”

Lí Khải Hiên suy nghĩ một chút, tựa lưng vào tường nói: “Nếu phải chọn, tôi vẫn thích con đường thanh bình ngày xưa hơn. Nơi đó mang lại cảm giác đặc biệt, bất kể nhà cao tầng, hàng quán, người xe cũng đều thanh bình như biển. Tôi sống 10 năm ở đó tất nhiên có rất nhiều kỷ niệm”. Lí Cánh Thần hạ mắt, mân mê môi gật đầu: “Ừ, tôi biết rồi”

Lí Khải Hiên xoay người: “Muộn rồi, ta về thôi”

Lí Cánh Thần đáp lời: “Ừ” rồi hướng Lí Khải Hiên vươn tay ra. Người kia cười cười rồi cúi đầu lách sang một bên bỏ mặc bàn tay đang vươn ra kia. Lí Cánh Thần nhìn bóng người kia ra khỏi trạm quan sát, buông tay xuống, chớp mắt lộ ra một tia buồn bã

Tối, hai người cùng xem TV

Lí Cánh Thần chăm chú nhìn gương mặt Lí Khải Hiên: “Hiên, mặt cậu nhìn rất nhiều màu sắc”

Lí Khải Hiên không rõ đối phương nói gì, sờ sờ mặt: “Sắc mặt tôi có gì khác thường sao?”

– “Không, vào năm học mới công việc lại đi vào quỹ đạo. Tôi thấy bận rộn như vậy lại tốt hơn cho cậu, khí sắc cũng đã khác nhiều khi mới đến”

Lí Khải Hiên ừ một tiếng, cúi đầu

Lí Cánh Thần tiếp tục: “Đem tâm tư đặt vào việc giảng dạy nhiều như vậy tôi lại thấy rất tốt cho cậu, khí sắc vì thế cũng tốt lên rất nhiều. Nên tôi hi vọng cậu càng bận càng tốt, vì nhớ thế mới không suy nghĩ linh tinh nữa”

Lí Khải Hiên chớp mắt trầm mặc

Lí Cánh Thần ngồi bên cạnh, tay đặt trên thành sofa tuy không chạm vào đối phương nhưng thoạt nhìn Lí Khải Hiên giống như được hân ôm vào lòng. Loại tư thế mờ ám này không khỏi làm anh bất an dịch người

– “Hiên.... còn yêu cô ta sao?”– Lí Cánh Thần hỏi

– “Tôi không biết”– Lí Khải Hiên ảo não cúi đầu

Lí Cánh Thần hít thở một hơi nặng nề: “Nếu còn yêu thì tranh thủ thời cơ một chút, bằng không cậu cứ thống khổ, tâm tư hoảng hốt cô ta cũng đâu biết, thế thì cứ tự dày vò bản thân làm gì?”

Lí Khải Hiên quay sang nhìn Lí Cánh Thần, hai người ngồi kề sát nhau tưởng chừng có thể nhận ra hơi thở của đối phương. Đối diện đôi mắt đen thâm trầm, Lí Khải Hiên hỏi: “Tôi hoảng hốt?”

Lí Cánh Thần cười: “Không phải cả tôi và cậu đều biết rõ sao?”

– “Không, không phải vì cô ấy”

– “Vậy thì vì ai?”

Lí Khải Hiên cúi đầu: “Đây là việc của tôi”

– “Nếu nói ra có người chia sẻ, cùng nhau nghĩ cách vượt qua không phải tốt hơn sao?”

Lí Khải Hiên lại lắc đầu: “Không, tôi không muốn phiền hà anh quá nhiều”

– “Nhưng tôi tự nguyện”

– “Tôi mang đến rất nhiều phiền phức cho anh, cứ như vậy đến sống nhà anh, phá hỏng không gian riêng tư của anh đã quá đủ phiền rồi”

Lí Cánh Thần lắc đầu: “Không, tôi không để tâm việc ấy, trái lại còn chờ mong”

– “Chờ mong?”

– “Ừ, sáng hôm đó khi lần đầu gặp cậu, nhìn thấy gương mặt tiêu tụy, đôi mắt đau thương rất khó diễn tả. Lúc đó tôi đã nghĩ, nếu có cậu bên cạnh, tôi nhất định không bao giờ để cậu tổn thương như thế”

Lí Khải Hiên ngậm ngẩn cả người. Lúc sau anh mới có phản ứng, bối rối đứng lên: “Muộn, đã muộn rồi, tôi về phòng. Anh cũng ngủ sớm đi”

Lí Cánh Thần ngồi trên sofa không hề động đậy gật đầu: “Ừ, ngủ ngon!”

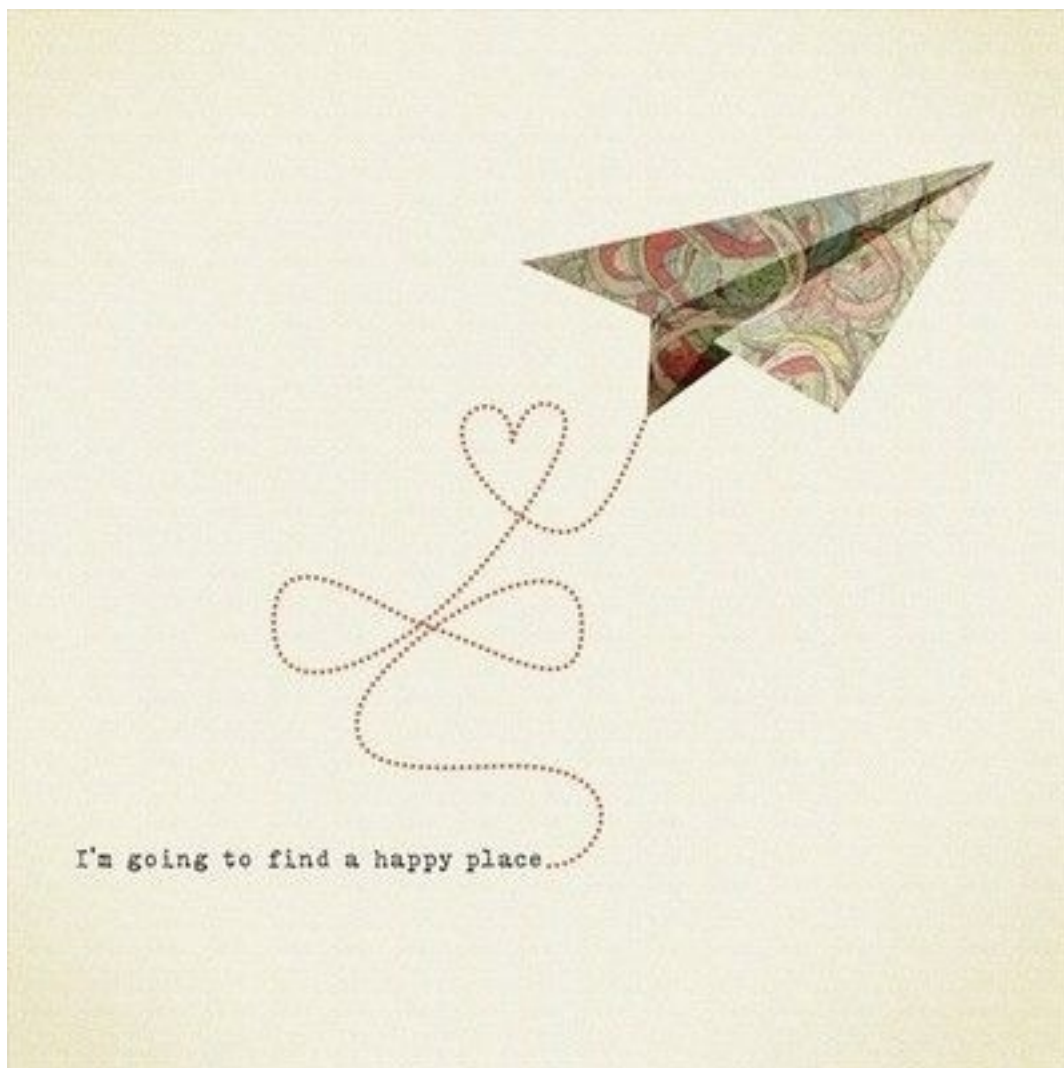
Đêm nay, Lí Khải Hiên không ngủ được cứ tới lui đi lại quanh phòng, trong đầu luôn vang vọng câu nói kia: nếu có cậu bên cạnh, tôi nhất định không bao giờ để cậu tổn thương như thế

Hai người đều đã trưởng thành, anh như thế nào lại không hiểu đối phương muốn nói gì? Nhưng nếu không trốn tránh thì mọi việc sẽ thế nào? Cứ nhất mực không đối diện vấn đề sẽ trốn được bao lâu? được bao xa? Lảng tránh lời nói đối phương cũng chính là lảng tránh tình cảm của bản thân. Lí Khải Hiên vùi mặt vào gối tự giễu: Đối phương như thế nào lại.....? Không có khả năng, có lẽ do mình cả nghĩ thôi. Nhưng bản thân vì cái gì lại phát sinh ý niệm kia? Vì cô đơn sao? Hàng ngày đều bận rộn như thế nào lại cô đơn được? Nhưng bận rộn chỉ là một trạng thái thân thể, không phải của tâm hồn

Thị thành rộng lớn, người đông như vậy nhưng có bao nhiêu tri kỉ có thể san sẻ nỗi lòng? Bản thân đã qua một lần đổ vỡ, còn có thể làm lại sao? Có thể sao?

Miên man suy nghĩ hồi lâu, Lí Khải Hiên buộc mình phải ngủ

5. Chương 5

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Thích là thích thôi, yêu là yêu thôi, còn mở lời với người ta thì tôi không làm được. Loại tình cảm này thật khó để diễn đạt bằng lời”

Hôm nay tan sở Lí Cánh Thần không đi thẳng về nhà mà hẹn bằng hữu Văn Nhược Ngôn bên tạp chí đi uống trà. Ngồi trong nhà hàng, Văn Nhược Ngôn không màng trà nước, chỉ cầm cúi ăn. Nhìn bộ dạng khẩn trương của bằng hữu, Lí Cánh Thần nhú mày: “Lão Văn, tình hình kinh tế dạo này có làm sao không? bao lâu rồi cậu chưa ăn hả?”

Văn Nhược Ngôn vẫn cầm cúi vào bữa ăn, liếc dọc mắt khinh khỉnh: “Cậu bớt nói đi, hôm nay tôi lo chụp ảnh bìa cho số báo mới, sau đó cùng bạn biên tập thảo luận nội dung kì sau, nói chưa được bao nhiêu thì đã hết ngày rồi còn phải đi hầu cậu. Yên lặng đợi tôi ăn xong rồi nói tiếp”

Lí Cánh Thần cười rộ lên, gã Nhược Ngôn này vẫn luôn thẳng thắn như vậy

Văn Nhược Ngôn là bằng hữu của Lí Cánh Thần, hai người quen biết nhau bên bàn họp, sau này vì việc làm ăn kinh doanh nên thường xuyên gặp gỡ, dần dà lại thành chiến hữu của nhau như bây giờ. Văn Nhược

Ngôn tầm 30, gã tốt nghiệp Đại Học Mỹ Thuật Thanh Đảo nhưng không ôm mộng họa sĩ, rời trường liền đầu quân vào tạp chí làm stylist. Bằng tài năng cùng nỗ lực cuối cùng gã ngồi vào ghế Tổng Biên Tập như hôm nay. Mọi người thường hiểu lầm rằng chủ bút một tờ báo lớn như vậy chắc chắn trông rất sành điệu thời thượng, nhưng Văn Nhược Ngôn không như vậy. Gã thường xuyên mặc một chiếc sơ mi đơn giản màu lam, mang kính cận, đầu tóc nghiêm chỉnh đàng hoàng trông giống một viên công chức hơn người làm nghệ thuật. Người đàn ông ăn vận đơn giản này lại là stylist của một tạp chí hàng đầu như thế. Nếu Văn Nhược Ngôn có điểm gì đặc biệt thì đó chính là nét khôi ngô tuấn tú khó quên. Ngũ quan thanh tú, khí chất nho nhã nên mỗi khi tạp chí có buổi chụp ảnh bìa của nam người mẫu nào, mọi người đều đồng lòng đem các người mẫu kia so sánh với Tổng Biên Tập kiêm stylist cao cao tại thượng của họ một phen.

Tình trạng này khiến Văn Nhược Ngôn thực phiền lòng

Lí Cánh Thần khuyên Nhược Ngôn nên nhún nhường một chút, làm trong ngành giải trí không thể lúc nào cũng quá thẳng thắn. Văn Nhược Ngôn nhất mực không nghe, gã từ trước đến giờ vốn chưa làm những chuyện trái lương tâm bao giờ, cũng không có ý định phải nịnh nọt, bợ đỡ người này người khác

Lí Cánh Thần đợi Nhược Ngôn ăn xong liền gọi bồi bàn mang cà phê của gã đến.

– “Cậu không dùng cà phê sao?” – Văn Nhược Ngôn hỏi

Lí Cánh Thần lắc đầu: “Tôi uống trà”

– “Gặp tôi, có chuyện gì muốn nói?” – Văn Nhược Ngôn hỏi, lập tức nhớ đến chuyện khác: “Đúng rồi, cũng có chuyện đang muốn nhờ cậu. Bên tôi muốn mời Bồi Lâm chụp ảnh bìa cho số báo sau, khi nào có thể tiến hành được?”

Lí Cánh Thần gật đầu: “Chụp ảnh thì không sao nhưng thời gian này Bồi Lâm chuẩn bị sang châu Âu”

Văn Nhược Ngôn thất vọng: “Vậy sao?”

– “Thế nào? Cậu cũng chú ý Bồi Lâm?”

– “Đúng vậy, hiện tại nàng là gương mặt nổi bật nhất, tố chất cũng khá”

Lí Cánh Thần suy nghĩ một chút: “Như vậy cậu chỉ cần giao du một chút với quản lí của Bồi Lâm, sau này khi nào cần chụp ảnh cứ nói một tiếng là được”

– “Ah, vậy thì quá tốt rồi”

Lúc này phục vụ lại đến châm trà cho Lí Cánh Thần

Xoay xoay chén trà, Lí Cánh Thần thận trọng hỏi: “Nhược Ngôn, thích một người là loại cảm giác như thế nào?”

Văn Nhược Ngôn ngẩng đầu phản kích: “Ah, cậu lần này mới là lần đầu”

Lí Cánh Thần dở khóc dở cười khó xử nhìn chiến hữu, chớp mắt rồi nặng nề xác nhận: “Ừ”

Văn Nhược Ngôn biết bạn rất hay đùa bỡn, gã cười trộm trong lòng, vuốt tóc: “Cũng khó nói lắm”

– “Nhưng tôi thấy, tình cảm của mình chính là một mực yêu quý đối phương, muốn trân trọng nâng niu đối phương”

– “Cũng không tệ”

– “Là rất muốn quan tâm chiếu cố hần, muốn bảo vệ hần, hơn nữa hi vọng hần không bao giờ bị tổn thương, muốn mãi mãi sống bên hần- tôi cảm giác như vậy đấy!”

Văn Nhược Ngôn nghe xong không khỏi chồm người sát qua bên đối diện: “Cậu nói thật?”

Lí Cánh Thần hỏi lại: “Chuyện tình cảm có thể mang ra làm trò đùa được sao?”

– “Cậu biết yêu rồi sao?” – Văn Nhược Ngôn háo hức chống khuỷa tay lên bàn nháy mắt nhìn chiến hữu: “Nói tôi nghe một chút, thân ái của cậu là người thế nào? Bao lâu nay cậu chỉ chuyên chú sự nghiệp chứ chẳng yêu đương gì? Thế nào? Duyên phận đến rồi?”

Lí Cánh Thần nghiêng đầu suy tưởng: “Có thể, tôi vẫn hi vọng có thể tìm được tri kỉ, cùng người ta sống chung 1 mái nhà bằng tất cả lòng thấu hiểu và sự cảm thông. Không phải ngôn ngữ của cơ thể, mà là một mối liên kết tình cảm sâu chặt hơn, chỉ cần ở bên nhau đã đủ ấm áp an lành. Hơn nữa tôi còn tuyệt đối tin tưởng hần, tình nguyện che chở cho hần. Là như vậy đấy!”

Văn Nhược Ngôn nghe xong liền thắc mắc: “Một cô gái như vậy không phải có cả một hàng dài ngoài kia cho cậu chọn sao?”

– “Không, Nhược Ngôn, đây là vấn đề của cảm xúc. Chính là sau khi gặp hần tôi mới phát sinh cảm giác này”

– “Nhất kiến chung tình?”

Lí Cánh Thần suy nghĩ một lát rồi gật đầu

– “Thực sự?” – Văn Nhược Ngôn hỏi lại

Lí Cánh Thần có chút bất đắc dĩ: “Hần kết hôn rồi”

Văn Nhược Ngôn nghe xong cũng tiếc nuối cho bạn: “Duyên phận luôn đến không đúng thời điểm”

Lí Cánh Thần nhìn tách trà, cười: “Tôi cũng không rõ, bản thân chính là thích hần, cũng không thể nào khống chế tình cảm của mình, nhưng cậu nói xem tôi làm sao thổ lộ đây? Thích là thích thôi, yêu là yêu thôi, còn mở lời với người ta thì tôi không làm được. Loại tình cảm này thật khó để diễn đạt bằng lời”

Văn Nhược Ngôn chạm vào tay bạn đang đặt trên bàn vỗ về an ủi: “Hơn 30 mới yêu lần đầu, cậu quả nhiên rất bình thản trong tình yêu của mình”

Lí Cánh Thần gạt tay chiến hữu: “Được rồi, không cần mĩa mai tôi như vậy”

– “Đúng rồi, không cười cậu thì cười ai bây giờ? Cậu của hiện tại là một người thành đạt, trên thương trường thì thâm trầm khiến ai cũng nể phục, trước giờ đều xem nhẹ chuyện yêu đương. Ai ngờ có ngày cũng bày ra bộ mặt si tình như vậy trước mặt tôi”

– “Tôi chỉ hi vọng mọi việc đều suôn sẻ”

Văn Nhược Ngôn cười nói: “Như vậy tôi sẽ thông báo cho binh đoàn đang theo đuổi cậu tấn công ngay tức khắc, thời điểm cậu đang yếu đuối mà tấn công cơ hội thành công cũng không nhỏ”

Lí Cánh Thần cười lắc đầu: “Thực ra, tôi cũng không phải là một người yêu hoàn hảo lắm đâu”

– “Đúng, cậu cũng không ít khuyết điểm”

– “Cậu có ý gì?”

– “Cậu không phải nói thân ái của cậu đã kết hôn sao? Cánh Thần, như vậy nghĩa là cậu yêu vợ người khác, còn không phải xen vào phá hủy hạnh phúc gia đình của người ta sao? Những chuyện như thế này, càng thận trọng càng tốt, dục tốt bất đạt”

Lí Cánh Thần nhìn chiến hữu, từ từ lắc nhẹ đầu: “Không, hần là chồng người ta”

Văn Nhược Ngôn há hốc miệng sững sốt nửa ngày: “Á!!!”

Lí Cánh Thần nhìn biểu tình hoang mang của bạn nói lần nữa: “Nhược Ngôn, người tôi thích là chồng người khác”

– “Không thể nào”

Lí Cánh Thần ngược nhìn trần nhà: “Tôi thực sự không biết, gặp người ta rồi mới biết đây là người mình nhất mực tìm kiếm, nhất mực chờ đợi, không phải “Nàng”, là “HẦN”. Tôi cũng không biết phải làm thế nào mới tốt cho cả hai, nhưng cậu yên tâm, người kia cũng đã sắp li hôn rồi, những chuyện phá hoại hạnh phúc gia đình người khác trái luân thường đạo lý như thế tôi không làm đâu”

Văn Nhược Ngôn cúi đầu đồng tình: “Cánh Thần, tôi cũng không biết phải khuyên cậu thế nào. Cứ thuận theo tự nhiên là tốt rồi, những chuyện như thế này không thể cưỡng cầu mà thành. Yêu cũng còn tùy thuộc vào duyên số. Đừng tự trách cứ rồi gây áp lực cho mình”

Lí Cánh Thần cúi đầu: “Cố gắng vậy”

Hai người ngồi bên bàn cà phê đến khuya mới về nhà

Lí Cánh Thần vừa mở cửa vào nhà, đón chào hắn là đôi mắt nâu của người kia

– “Anh về rồi!”

Lí Cánh Thần treo đồ lên giá áo lộ ra nụ cười ăn năn: “Tôi về trễ”

– “Ăn cơm không? Tôi hâm nóng lại là dùng được rồi”

Lí Cánh Thần khoát tay: “Cảm ơn. Tôi ăn bên ngoài rồi, thật ngại quá, về trễ mà quên gọi điện báo cho cậu”

– “Không có gì mà”

Lí Cánh Thần nhìn vào mắt đối phương cười một cái rồi quay mình trở về phòng, bỏ mặc Lí Khải Hiên một mình ngoài phòng khách

Lí Khải Hiên từ từ ngồi xuống sofa khó hiểu

Người kia, tựa hồ chưa bao giờ lãnh đạm như hôm nay

Ngồi một chút, Lí Khải Hiên đứng lên tắt TV, rồi đi về phòng mình

Buổi tối khi Lí Khải Hiên về nhà đã thấy có mặt Lí Cánh Thần

– “Hôm nay anh về sớm sao?”

– “Đúng vậy”

Vừa vào bếp Lí Khải Hiên đã thấy trên bàn bày đầy đồ ăn, người kia lúc lắc một ngón tay cười: “Là đồ ăn mua ở ngoài”

Lí Khải Hiên cũng cười, anh biết Lí Cánh Thần biết làm cơm nhưng vì trước kia sống một mình lười nấu nên toàn đi ăn bên ngoài. Đang ăn cơm, nhận ra thức ăn có mùi vị quen thuộc, Lí Khải Hiên cảm khái: “Trước kia ở Tĩnh Lộ có rất nhiều quán ăn ngon”

Lí Cánh Thần chăm chú ăn cơm, lúc lâu sau hắn nói: “Cậu vẫn còn thương nhớ con đường Tĩnh Lộ kia sao?”

– “Ah không phải, nhưng có nhiều thứ không phải nói quên là quên ngay được”

– “Vậy còn nơi này?” – Lí Cánh Thần hỏi ngay sau đó

Lí Khải Hiên suy nghĩ một chút, cười hiền hòa: “Cũng thích”

Lí Cánh Thần sực nhớ: “Đúng rồi, mai tôi phải đi công tác”

– “Ah, đi đâu?”

– “Nghỉêm Châu, Thượng Hải, Bắc Kinh. Công việc cho chút rắc rối cần giải quyết, tầm 2 tuần thì xong. Cậu ở nhà lo liệu mọi việc là tốt rồi”

Từ khi Lí Khải Hiên vào ở, sinh hoạt phí đều được Lí Cánh Thần đều đặn bỏ vào ngăn kéo bàn làm việc của anh để tiện việc chi tiêu. Lí Khải Hiên không muốn dùng đến số tiền đó, nhưng mỗi khi 2 người đi mua sắm chung đều là Lí Cánh Thần chi trả, dần dà anh cũng không quá câu nệ tiền của ai. Số tiền Lí Cánh Thần đều đặn bỏ vào ngăn kéo vì không dùng tới ngày một nhiều lên. Lí Khải Hiên mơ hồ hiểu được ý tứ của người kia, dù anh không dùng tới nhưng hắn là hi vọng mình có nhiều tiền tích góp giải quyết vụ li hôn kia.

Lí Khải Hiên nằm trên sô pha nghĩ, người kia đi công tác nhiều ngày như vậy, trong nửa tháng căn nhà chỉ còn 1 người sống

Lí Cánh Thần đã đi công tác, trong nhà chỉ còn mình Lí Khải Hiên. Buổi tối về nhà thật quanh quẽ, anh cũng thấy trống trải nên thường không có hứng thú làm gì, chỉ mở TV cho có tiếng nói để bớt tịch mịch. Một mình lẩn lộn trên sô pha, nhà không còn ai nên không cần giữ ý, chân duỗi thẳng thật thoải mái. Lí Khải Hiên bỗng nghĩ, chỉ trong thời gian ngắn mình thế nào lại thích ứng nhanh việc sống chung với người kia đến vậy. Nghĩ đến đây, anh luống cuống hẳn lên

Li thân với vợ cũng đã gần 2 năm, 2 năm trước tuy sống chung một nhà nhưng vợ chồng không khi nào nói chuyện với nhau, gặp mặt nhau cũng rất ít. Mỗi lần gặp thì chỉ có cãi nhau. Hai người chỉ là cùng sống trong 1 ngôi nhà không hề có chút không khí gia đình

Từ khi đến sống với Lí Cánh Thần, anh càng cảm nhận được sự ấm áp của một gia đình. Tuy rằng hai người trước kia chưa hề quen thân gì nhưng sống chung lại rất hòa hợp, cuộc sống cũng thực tự do thoải mái, việc gì cũng đều thẳng thắn nói ra không chút giấu diếm. Ngay từ đầu người kia đã tin tưởng mình như vậy, nên dần dà Lí Khải Hiên cũng tín nhiệm mà dựa dẫm vào

Lí Khải Hiên bắt đầu nhớ người kia. Anh có số điện thoại của hắn, nhưng cầm điện thoại lên rồi lại buông xuống vì không biết sẽ nói gì. Cảm giác vẫn là có chút xấu hổ, đối phương bận rộn công tác bên ngoài mình lại còn gọi điện quấy rầy, hơn nữa ban đêm có lẽ hắn sẽ ra ngoài dự tiệc xã giao. Tự tìm ra một lí do chính đáng, Lí Khải Hiên buông điện thoại

Ngày một trôi qua

Hôm nay Lí Khải Hiên nhàm chán nằm trên sô pha liên tục chuyển kênh truyền hình thì có tiếng sập cửa. Anh ngồi thẳng lên nhìn ra, ngoài cửa là bóng dáng Lí Cánh Thần, dưới chân hắn còn kéo theo va li hành lí.

– “Anh về rồi!”– Lí Khải Hiên mở to mắt

Lí Cánh Thần đi vào, dưới ánh đèn khuôn mặt hắn có vẻ mệt mỏi: “Tôi về rồi đây”. Lí Khải Hiên nhìn đồng hồ, đã muốn 11h khuya rồi. Lí Cánh Thần kiểm tra cửa lần nữa rồi quay lại ngã người vào sô pha: “Chuyến bay bị hoãn, phải đợi đến phát bệnh mới về được nhà”

– “Ăn cơm không? Anh đói không?”

Lí Cánh Thần sờ mặt: “Hoàn hảo, quên đi, tôi không ăn đâu”

– “Vậy tôi giúp anh chuẩn bị nước tắm”

– “Cảm ơn cậu”

Lí Khải Hiên mang cho đối phương li nước rồi đi chuẩn bị nước tắm

Khi Lí Cánh Thần vào phòng tắm, Lí Khải Hiên ngồi trên sô pha nghĩ, không hiểu vì sao vừa rồi quanh quẽ tâm tình lại bất an? Nhà có người khác thì sẽ hết sao? Nghĩ đến việc người kia đã trở về, Lí Khải Hiên thả lỏng toàn thân nằm trên sô pha, mọi vướng bận lo âu cũng biến mất, bình an quay về rồi. Quả nhiên, bản thân vẫn là nhớ hắn nhiều hơn tưởng tượng

Đang miên man suy nghĩ thì Lí Cánh Thần đi vào phòng khách, hắn trên người mặc bộ áo ngủ trắng tinh để lộ phần cổ nâu đồng đầy khỏe mạnh. Lí Khải Hiên hoàn toàn bị bất ngờ không nghĩ Lí Cánh Thần lại có dáng người hoàn hảo như vậy. Màu da nâu tràn đầy sức sống, cánh tay dài rộng, vòm ngực mạnh mẽ, cơ bụng săn chắc, eo thon gọn. Vóc dáng thế này không đi làm người mẫu quả thực rất phí

Lí Cánh Thần lấy khăn vò vò tóc, ghé sát vào Lí Khải Hiên hỏi: “Cậu mệt à?”

– “Ah, không, không”

– “Tôi thì mệt, ngồi máy bay lâu quá không có chỗ duỗi chân”– nói xong hắn nhìn Lí Khải Hiên cười. Lí Khải Hiên không khỏi chú ý đến chân người kia, hắn cao đến gần 1m90, chân dài mà thẳng, bất luận mặc Tây trang hay jeans cũng đều rất đẹp. Lí Cánh Thần nhìn đồng hồ treo tường đứng lên: “Mệt mỏi quá, tôi đi ngủ trước đây”. Nhìn thấy bóng dáng cao lớn khuất sau cửa phòng ngủ, Lí Khải Hiên thở dài một hơi

“Anh không bao giờ để em rời xa đâu, em cũng đừng bao giờ nghĩ đến chuyện rời bỏ anh, chỗ của em là ngay bên cạnh anh”

Tháng 11, sau vài ngày mưa thời tiết trở lạnh

Hai người cùng nhau mua sắm thêm quần áo ấm. Nhìn Cánh Thần mặc chiếc áo khoác đen dáng dài mới mua thật tuần tú, Lí Khải Hiên cùng các nhân viên tiệm quần áo đều nhìn hấn không chớp mắt. Ra khỏi cửa hiệu, Lí Cánh Thần vẫn vận chiếc áo đen mới mua đứng ven đường đợi. Trên đường hai người về nhà, Lí Khải Hiên chú ý nhiều người thấy bọn họ đều quay đầu lại nhìn, có số còn khe khẽ nghị luận

Buổi tối, Lí Khải Hiên sửa soạn lại gian bếp rồi vào phòng khách liền thấy Lí Cánh Thần ngấm mưa bên cửa sổ, bàn tay thon dài kẹp điều thuốc. Hấn nhẹ nhàng rít một hơi rồi nhả khói, ánh nhìn có chút đắm chiêu. Bất chợt Lí Cánh Thần quay người lại, thấy người kia hấn nhẹ nhàng cười. Nụ cười ôn hòa rạng rỡ ấy làm tâm trạng Lí Khải Hiên ấm áp lên. Kim lòng không đậu, trong lòng Lí Khải Hiên nảy sinh một ý niệm.

Suy đi tính lại, vẫn là tự dập tắt ý niệm ấy đi

Chiều cuối tuần mưa rơi không ngừng. Tan sở Lí Khải Hiên đến siêu thị mua ít thực phẩm cho bữa tối. Tay mang hai túi đồ ăn, Lí Khải Hiên hướng về bến tàu điện ngầm xa xa, hiện tại không còn sống ở Tỉnh Lộ nữa, anh phải băng qua một nửa Hương Đảo mới về đến nhà

Đột nhiên từ trong một cửa hàng quần áo có người bước ra

Hai người gặp mặt đều sửng sốt

Khương Ánh Mĩ hơi bất ngờ nhìn anh, cau mày: “Anh...”

Lí Khải Hiên nhìn người phục trang rạng rỡ thời thượng trước mặt, khuôn mặt cô ấy cũng được trang điểm kĩ càng đẹp dễ thật hợp với cái tên Ánh Mĩ. Khương Ánh Mĩ nhìn thấy chồng liền hỏi: “Anh đi đâu? Tại sao không về nhà...?”

Lí Khải Hiên thở dài một hơi: “Không phải em là người tự ý đổi khóa nhà sao?”

– “Vậy mấy tháng này anh tránh mặt tôi ở đâu?”

– “Tôi không trốn tránh điều gì, chỉ là dọn đến sống chung với bạn thôi”

Khương Ánh Mĩ nghi hoặc: “Anh mà cũng có bạn để cho anh ở nhờ trong thời gian lâu vậy sao? Bọn họ không phải ai cũng có gia đình rồi sao? Chỗ đâu cho anh ở?”

– “Thôi cô đừng hỏi nữa”

– “Vậy bây giờ anh tính sao? Cứ định trốn tránh như vậy hoài à?”

Lí Khải Hiên lắc đầu: “Không, tôi không trốn tránh. Nếu cô muốn gặp tôi không phải bây giờ đã gặp rồi sao?”

Nhìn một Khương Ánh Mĩ sang trọng sành điệu trước mắt, Lí Khải Hiên nghĩ thời gian qua cô sống cũng không tệ, người kia có lẽ đối với cô cũng tốt lắm. Nghĩ đến đây anh liền yên tâm

– “Cô còn có yêu cầu nào khác không? Tôi sẽ đồng ý tất cả”– giờ đây tâm trạng Lí Khải Hiên hoàn toàn thoải mái, anh chỉ muốn nhanh chóng chấm dứt hấn cuộc hôn nhân này

Khương Ánh Mĩ nghe xong, khuôn mặt ngập tràn thỏa mãn: “Anh nếu ngay từ đầu chấp nhận có phải tốt hơn không? Tôi sẽ nói luật sư chuẩn bị hồ sơ, khi nào xong sẽ gọi ngay cho anh”– nói xong cô quay đi

– “Ánh Mĩ”

– “Cái gì?”

– “Con có khỏe không?”

Khương Ánh Mĩ sắc bén liếc nhìn chồng cũ: “Có tôi ở đây, anh lo cái gì? Con thì cũng là tôi sinh ra, yên tâm đi, hôm nào tôi mang nó đi gặp anh”. Cô nói xong liền gọi một chiếc taxi rời khỏi

Lí Khải Hiên về nhà gần người ngồi trên sô pha, anh cũng không biết đã ngồi bao lâu, đến khi nhớ ra phải nấu cơm thì đã 8h. Bình thường nếu giờ này Lí Cánh Thần chưa về thì hẳn chắc chắn có hẹn ăn tối ở ngoài. Nếu hẳn không về, Lí Khải Hiên cũng không muốn ăn cơm, anh qua loa uống ngụm nước ấm rồi quay về phòng soạn bài

Cuộn mình trên sô pha trong phòng khách, Lí Khải Hiên lẩn qua lẩn lại cũng không thể bình tĩnh. Nghĩ tới nghĩ lui, vợ chồng vẫn là duyên số, chỉ vài tháng không gặp đã như người xa lạ. Có lẽ bản thân đã sai, nếu từ ban đầu đồng ý điều kiện cô đưa ra có lẽ mọi chuyện không chuyển biến tệ như bây giờ.

Nghĩ ngợi lung tung, Lí Khải Hiên ngủ quên trên sô pha lúc nào không hay

Trong lúc mơ màng hình như có người vuốt ve tóc mình, Lí Khải Hiên cố gắng mở mắt nhìn, thì ra người kia đang ngồi bên cạnh

– “A, tôi ngủ quên sao?”

– “Đúng vậy”– Lí Cánh Thần bật đèn lên, đồng hồ treo tường đã chỉ 11h đêm

– “Cậu có chỗ nào không thoải mái sao?”– Lí Cánh Thần sờ trán anh

– “Không có gì, tôi chỉ là hơi mệt một chút thôi”– Lí Khải Hiên ngăn tay hẳn lại

Lí Cánh Thần đặt tay sau gáy người kia, đem trán mình chạm vào trán người kia: “Không sốt mà”

– “Tôi thực sự không có việc gì”

– “Thật sự không có việc gì?”– Lí Cánh Thần hỏi lại

Lí Khải Hiên im lặng cúi đầu suy nghĩ, nhẹ nhàng nói ra: “Chiều nay mới gặp lại vợ cũ”

– “Ừ???”

– “Tôi nói với cô ấy sẽ đồng ý mọi điều kiện li hôn.... nên chắc cũng sẽ nhanh thôi”

– “Là chuyện này à?”– Lí Cánh Thần trầm ngâm

Lí Khải Hiên thở dài: “Chúng tôi quen nhau lâu rồi, 4 năm đại học, 9 năm hôn nhân tổng cộng cũng đã 13 năm bên nhau. Nhưng bây giờ tôi mới biết rằng mình không hiểu cô ấy chút nào cả, coi như là duyên số đi. Trước kia yêu nhau lúc nào cũng vui vẻ, lần hẹn hò nào cũng thật hạnh phúc. Thời gian trôi qua, 2 người lại càng thêm xa cách. Tôi không có hoài bão gì lớn lao, chỉ muốn an ổn là giáo viên thế thôi nên không thể mang đến cho cô ấy một cuộc sống sung túc hơn người. Ngẫm lại, những năm tháng thanh xuân tươi đẹp nhất cô ấy đều giành cho tôi cũng đủ rồi. Tôi nghĩ thông rồi, li hôn đi thôi, tôn trọng ý muốn của cô ấy, li hôn 2 người đều sẽ thoải mái hơn”

Lí Cánh Thần không nói gì chỉ nhẹ nhàng nắm tay anh như anh ủ dỗ dành

– “Nghĩ lại cũng không có gì to tát, thời đại này đầy rẫy những cuộc li hôn”– Lí Khải Hiên cười đánh trống lảng

– “Hiên, có thể buông tay rồi sao?”

Lí Khải Hiên gật đầu

– “Như vậy sau này có tính toán gì không?”

Lí Khải Hiên ngẩng đầu, bắt gặp ánh mắt người kia lại cúi mặt: “Có chuyện muốn bàn với anh”

– “Ừm, chuyện gì?”

– “Anh... có thể cho tôi vay tiền sao?”

– “Đương nhiên”

– “Tôi nghĩ sẽ đưa tiền chu cấp 1 lần cho Ánh Mĩ, nhưng chia nhỏ nhiều lần cũng không sao, anh không cần nhất thiết phải cho tôi mượn. Nhất định sau này sẽ trả đủ lại cho anh”.

Lí Cánh Thần nghe xong liền vỗ vai anh: “Không cần lo lắng, tôi cho cậu mượn, số tiền ấy cũng không phải quá nhiều. Khi nào trả cũng được, cậu gấp gấp làm gì?”

– “Cám ơn anh”

– “Sau đó có dự định gì không?”

Lí Khải Hiên cúi đầu: “Tôi nghĩ sẽ làm lại từ đầu. Thuê lấy một gian nhà trọ gần trường học rồi lần nữa bắt đầu cuộc sống”

– “Cậu phải đi sao?”

– “Đúng vậy, tôi sao có thể quấy rầy anh mãi được”

Lí Cánh Thần trầm mặc một lát: “Hiên, có thể không đi được không?”

Lí Khải Hiên vẫn đang cúi đầu nhưng lại nâng mi mắt nhìn người kia. Lí Cánh Thần lộ ra biểu tình vội vàng nhìn thân ái: “Không cần đi...”

Lí Khải Hiên không nói gì

– “Anh không cho em đi, em không thể đi..” – Lí Cánh Thần giữ chặt vai người kia, ngữ khí ôn tồn hòa nhã: “Em không phải nói đã buông được sao? Em không phải nói sẽ làm lại từ đầu sao? Như vậy cũng không thể bắt đầu một tình yêu khác sao?”

Lí Khải Hiên ngẩng đầu nhìn người trước mắt

– “Anh biết bây giờ nói ra em sẽ nghĩ anh là giầu đồ bìm leo, nhưng nếu không nói ra, anh sợ em sẽ đi mất” – Lí Cánh Thần đặt tay lên vai thân ái buộc người kia phải nhìn thẳng mình: “anh không bao giờ có ý đó, nhưng ngay lần đầu nhìn thấy em, anh liền... muốn ở bên cạnh em. Anh không tin em với anh một chút tình cảm với anh cũng không có, nếu như vậy, chúng ta không cần đánh đổ nhau, không cần trốn tránh nhau làm gì. Thành thật với nhau đi, được không?”

Lí Khải Hiên nắm chặt hai tay, không lắc đầu, không gật đầu mà trầm mặc

Lí Cánh Thần kéo người kia lại gần làm hai người kề sát mặt vào nhau: “Được không em?”

– “Nhưng là, nhưng là anh không biết.. tôi bất quá... cũng chỉ là một nam nhân bình thường...”

– “Chẳng lẽ những điều anh làm chưa đủ để em hiểu hay sao? Em thực sự không có chút tình cảm nào với anh sao?”

Lí Khải Hiên do dự: “Em...”

– “Chấp nhận anh khó như vậy sao?”

Lí Khải Hiên nhú chặt mày: “Em, em không biết. Em thật yếu đuối, thật vô dụng nhưng chính là em cũng không rõ. Lúc trước khi dọn vào em đã lỡ mờ đoán ra sẽ có ngày này... không, là sớm hơn nữa, khi sớm mai kia gặp anh..”

– “Em rốt cuộc là đang nghĩ gì? Trong mắt em anh là dạng người gì?”

Lí Khải Hiên cúi đầu cắn cắn môi thấp giọng: “Vậy anh muốn em phải thế nào? Anh muốn em phải làm sao chứ? Em không biết...”

– “Ngay từ đầu anh đã luôn bên cạnh em, như vậy không đủ thuyết minh cho tất cả sao?”

– “Cũng không phải..” – những lời tiếp theo liền bị chặn lại. Bị người kia gắt gao ôm vào lòng, Lí Khải Hiên cơ hồ cảm thấy người kia thực sự đang rất căng thẳng.

Lí Cánh Thần vỗ về hai má đối phương, hần nâng cằm anh lên. Lí Khải Hiên không thể không ngẩng đầu đón nhận một nụ hôn dài nồng cháy. Lí Cánh Thần ôm lấy thân ái làm đầu người kia tựa vào ngực mình, hần nhẹ nhàng cúi xuống hôn lên trán người kia, dịu dàng: “Anh không bao giờ để em rời xa đâu, em cũng đừng bao giờ nghĩ đến chuyện rời bỏ anh, chỗ của em là ngay bên cạnh anh”

Tựa vào lồng ngực Lí Cánh Thần, Lí Khải Hiên cảm thấy cảm giác được chở che thật yên bình. Đã tổn thương sau cuộc hôn nhân mệt mỏi, anh giờ đây chỉ muốn nghỉ ngơi thế này thôi

– “Đồng ý với anh, ở lại đây đi, được không?”- Lí Cánh Thần thì thầm bên tai thân ái, thỉnh thoảng môi lại chạm vào tai người kia

– “Nhưng... vẫn chưa li hôn xong. Nếu bây giờ sống cùng anh không phải là ngoại tình như Ánh Mĩ đã làm sao?”- Lí Khải Hiên nhỏ giọng

– “Hai người đều nguyện ý li hôn không phải sao? Hơn nữa hai người sớm đã không còn tình cảm, thế này sao lại gọi là ngoại tình?”- Lí Cánh Thần ôm lấy Lí Khải Hiên

Lí Khải Hiên cúi đầu, trán đặt trên vai Lí Cánh Thần thì thầm: “Em không biết, bất quá, chúng ta yêu nhau cũng không xúc phạm gì đến người khác”

Lí Cánh Thần cười rộ lên, không ngừng hôn lên mặt, lên cổ thân ái, dần dần mang người ta lại sô pha. Lí Khải Hiên luống cuống bất an vịn vịn trên sô pha thở dốc chăm chú nhìn áo đã bị người kia cởi gần hết cúc

Ánh mắt Lí Cánh Thần sáng ngời nhìn thân ái. Nhưng ánh mắt người kia lại lộ ra một tia cầu khẩn

Lí Cánh Thần dịu dàng cười, xoa xoa tóc người kia rồi rời phòng khách. Lí Khải Hiên vẫn ngồi tại sô pha miên man nghĩ về lúc đó, đột nhiên một lần sóng bình an chảy tràn tâm hồn.

Có lẽ đây chính là sự dịu dàng của Lí Cánh Thần. Lí Khải Hiên nhớ lại thời gian qua, tình cảm người kia lúc nào cũng bình thản lặng lẽ như vậy nhưng ngày một sâu đậm, ngày một rõ ràng... Rõ ràng đến mức chỉ cần vươn tay ra là có thể chạm vào

6. Chương 6

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lí Khải Hiên không rõ cuộc đối thoại đêm nọ có được gọi là thổ lộ hay không, nhưng cả hai đều hiểu rõ tâm ý của nhau, từ đó mọi việc đều thuận theo tự nhiên mà tiến triển như bây giờ

Tại văn phòng luật sư, Lí Khải Hiên không nhìn thấy Khương Ánh Mĩ mà chỉ có luật sư đại diện của cô xuất hiện. Viên luật sư hoà nhã: “Thân chủ của tôi nói rằng hai người li thân đã 2 năm dù hòa giải nhiều lần vẫn không thành công nên nguyện ý li hôn”

Lí Khải Hiên gật đầu: “Tôi đồng ý”

– “Chúng tôi hi vọng ông đồng ý điều kiện của gia chủ tôi, trước hết số tiền bán căn hộ ở Tỉnh Lộ sẽ được cô Khương Ánh Mĩ thụ hưởng toàn bộ, sau đó hằng tháng ông còn phải đóng một phần phí chu cấp cố định cho con. Nếu ông đồng ý, cô ấy sẽ lập tức kí tên hoàn thành thủ tục li hôn”

Lí Khải Hiên gật đầu: “Tôi không có ý kiến gì, giấy tờ nhà đều do cô ấy giữ, mọi chuyện cứ tùy ý cô ấy đi”

– “Cô Khương Ánh Mĩ hiện đang đi du lịch nên có ủy quyền xử lí lại cho tôi, mời ông kí vào văn bản này”

Lí Khải Hiên đặt bút kí tên. Khi luật sư thu hồi văn kiện, anh chợt nhớ tới điều gì: “Còn một chuyện, cô ấy có nói qua là...”

– “Cái gì?”

– “Không có gì, đợi đến lúc mọi thủ tục hoàn thành tôi hỏi cô ấy cũng chưa muộn”

Đường phố đã lên đèn

Nghĩ đến bản thân khi bước ra khỏi nơi này sẽ thành kẻ trắng tay, Lí Khải Hiên không khỏi cười khổ. Điện thoại đổ chuông, Lí Khải Hiên vội vàng bắt máy, đầu dây bên kia truyền đến giọng nói quen thuộc của thân ái: “Hiên, em đang ở đâu?”

– “Em có chút việc phải ra ngoài”

- “Cần anh đến đón em không?”
- “Không cần, bây giờ em đang trên đường về rồi. Hôm nay anh muốn ăn gì?”
- “Mì xào đi”- Lí Cánh Thần hứng khởi nói
- “Em biết rồi, hôm nay sẽ xào mì cho anh”
- “Anh chuẩn bị tan sở rồi, ngoan ngoãn ở nhà đợi anh, anh sẽ về ngay”

Lí Khải Hiền cúp máy đi vào bến tàu điện ngầm

Hôm nay Lí Cánh Thần về nhà với khuôn mặt tươi cười rạng rỡ. Lúc ăn cơm, Lí Khải Hiền hỏi: “Hôm nay ở công ty có chuyện gì vui sao?”

- “Ừ, một người mẫu ở công ty được các nhà thiết kế Âu châu chú ý muốn mời nàng qua đó làm việc một thời gian. Cô ấy rất vui, anh cũng mừng cho cô ấy. Hai năm, cô ấy vào nghề mới chỉ có 2 năm mà thôi nhưng lại có được cơ hội trời cho này, khi trở về tiếng tăm đẳng cấp tất nhiên cũng sẽ vang dội. Thực sự là quá tốt!”

Cơm nước xong xuôi 2 người ngồi trong phòng khách xem TV, Lí Cánh Thần ôm thân ái, nhỏ giọng bên tai người kia: “Em lại có tâm sự?”

Lí Khải Hiền ngẩng đầu kinh ngạc, sau đó im lặng không phủ nhận

- “Nói cho anh nghe đi”
- “Hôm nay em đi gặp luật sư của cô ấy”
- “Nghĩa là hoàn thành mọi thủ tục rồi?”

Lí Khải Hiền lắc đầu: “Không, hôm nay chỉ là để bàn chuyện bán căn hộ bên Tỉnh Lộ đi, chờ cô ấy đi du lịch về thì hai bên sẽ kí tên hoàn thành thủ tục”

- “Em khó chịu?”

Lí Khải Hiền nhẹ lắc đầu vui mặt vào ngực thân ái: “Phải mang trong lòng loại cảm giác chua xót này, thực sự rất khó diễn tả”

Lí Cánh Thần nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc đen của người kia: “Không còn tình cảm mà phải miễn cưỡng sống chung với nhau mới là bi kịch. Cũng là do duyên số cả thôi, không phải cô ta giờ đang rất hạnh phúc bên người mới sao? Nếu em còn quan tâm tới cô ấy thì hãy mong cô ấy sống hạnh phúc như thế đi”

- “VẬY ĐI”
- “Em luyến tiếc khung cảnh ở Tỉnh Lộ sao?”- Lí Cánh Thần hỏi- “Tỉnh Lộ dù sao cũng là nơi em đã sống nhiều năm, kỉ niệm không phải nói quên là quên được, hay là mình chuyển đến đó sống đi”- hần đề nghị
- “Không, không”- Lí Khải Hiền đánh gãy ý niệm của thân ái, giá nhà đất ở Tỉnh Lộ rất đắt đỏ nhưng anh biết thân ái thừa sức mua một căn hộ trong đó, chỉ là anh thấy không có lí do gì để Lí Cánh Thần phải làm vậy
- “Thật sự không cần sao?”- Lí Cánh Thần nhìn vào mắt đối phương cười nói
- “Không, nơi này cũng tốt rồi mà. Chúng ta chuyển nhà làm gì?”
- “Nhưng ở đây em đi làm rất bất tiện”
- “Không sao, em ngồi tàu điện cũng tiện vậy, lại an toàn nữa”
- “Nhưng”- Lí Cánh Thần ở bên tai thân ái ôn nhu- “anh chỉ là lo lắng đến cảm nhận của em. Nếu em cứ khách khí như vậy anh lại càng lo lắng, quan tâm đến suy nghĩ của em hơn”

Nằm gọn trong vòm ngực Lí Cánh Thần, cảm nhận rõ ràng thân nhiệt cùng tình cảm của đối phương. Lí Khải Hiền cảm thấy được che chở là một cảm giác thật hạnh phúc, anh tựa đầu vào vai đối phương. Lí Khải

Hiên không rõ cuộc đối thoại đêm nọ có được gọi là thổ lộ hay không, nhưng cả hai đều hiểu rõ tâm ý của nhau, từ đó mọi việc đều thuận theo tự nhiên mà tiến triển như bây giờ

Nhưng anh còn một chuyện quan trọng nữa nhất định phải nói cho Lí Cánh Thần

Về nhà, là có thể nhìn thấy thân ái mình nhất mực đắm say, có thể đến bên người kia, ôm lấy đối phương... Loại cảm giác quý trọng đầy ơn phước này khiến tâm tình hẳn lúc nào cũng ấm áp

Hôm nay vừa dự tiệc chiêu đãi về, Lí Cánh Thần thoát nhìn không còn sức sống, hẳn tùy tiện ngã vào sofa tự nhiên tựa vào vai thân ái, sau đó lại đơn giản nằm trên đùi người ta. Lí Khải Hiên cũng không né tránh những gần gũi như vậy, hiện tại anh không ngại ngần những cử chỉ thân mật như thế nữa.

Gối lên đùi thân ái, Lí Cánh Thần không chút chú ý chương trình TV đang chiếu, chỉ một mực nắm lấy tay người kia

Lí Cánh Thần nhận ra về nhà là hạnh phúc đến nhường nào. Về nhà, là có thể nhìn thấy thân ái mình nhất mực đắm say, có thể đến bên người kia, ôm lấy đối phương... Loại cảm giác quý trọng đầy ơn phước này khiến tâm tình hẳn lúc nào cũng ấm áp. Lí Cánh Thần biết, bản thân mình là người mạnh mẽ lúc nào cũng muốn bảo hộ, che chở cho thân ái. Nhưng không hiểu sao trước mặt Lí Khải Hiên hẳn cứ như một đứa trẻ, toàn hướng người kia mà nũng nịu đòi hỏi

Thật là một cảm giác quái dị không lí giải nổi!

Lí Cánh Thần cũng biết bản thân đang yêu đối phương say đắm, tình cảm này lại tác động đến hẳn rất nhiều

Đầu tiên là muốn che chở cho người kia, muốn trân trọng yêu thương người kia, bản thân cũng muốn được người kia yêu thương như vậy, Lí Cánh Thần tự hỏi đây là thứ cảm xúc nhân loại vẫn thường định nghĩ là yêu phải không? Hẳn khẳng định chắc chắn là vậy

Quay sang nhìn thân ái, lại bắt gặp ánh mắt thân ái đang nhìn mình, Lí Cánh Thần cười, nhẹ giọng hỏi: “Hiên, em có thấy anh lúc nào cũng bám chặt lấy em không?”

– “Không”

– “Anh thực hi vọng em cũng sẽ như vậy bám lấy anh, em cũng sẽ như anh chứ?”

Lí Khải Hiên luống cuống đỏ mặt

– “Hiên, anh sẽ rất vui nếu em thắng thắn với anh thêm chút nữa”

Lí Khải Hiên cúi đầu nhỏ giọng: “Em biết rồi”

Nằm một chút, Lí Cánh Thần đuổi người: “Gần đây công việc thật bề bộn, anh mệt mỏi quá!”

– “Anh phải chú ý giữ gìn sức khỏe”

– “Nhiều khi anh muốn biến thành trẻ con vô tự lực cho nhàn hạ”– nói xong, Lí Cánh Thần nhìn thân ái- “Hiên, em ngày nào cũng dạy dỗ bọn nhỏ, có khi nào ảnh hưởng tính cách bọn chúng không?”

– “Đôi khi thôi, con nít suy nghĩ lúc nào cũng thú vị, em đôi khi cũng học tập những ý nghĩ ngộ nghĩnh ấy”

– “Nếu anh trẻ lại vài tuổi thì tốt rồi”– Lí Cánh Thần miên man- “bây giờ đã ở tuổi này, muốn làm gì hay nói gì cũng phải suy xét kĩ mới bắt đầu, đôi khi tuổi trẻ bột nổng nổi cũng hay”

– “Anh cũng có lớn tuổi đâu?”

– “Ai nói? Anh đã 35 rồi còn gì, làm việc gì cũng phải suy nghĩ đến trách nhiệm bản thân đang gánh vác”– Lí Cánh Thần như nghĩ ra điều gì- “Hiên, nếu bây giờ anh trẻ lại, em sẽ gọi anh là gì?”

– “Anh nói gì?”

– “Hiện tại em gọi tên anh, nhưng nếu anh trẻ lại như 1 đứa con nít, chắc chắn cách xưng hô của em cũng khác, phải không?”

Lí Khải Hiên đỏ mặt nhớ lại buổi đầu gặp gỡ, anh ngỡ ngàng khách khí không bao giờ gọi tên hân mà luôn miệng “Lí tiên sinh”, đến khi mới dọn vào sống chung cũng chỉ xưng “tôi” gọi “anh”, bây giờ liền không biết xấu hổ mà gọi thẳng tên người ta

– “Xem nào, nếu như vậy em sẽ gọi anh là “Tiểu Thần”, đúng không?”– Lí Cánh Thần cười

Nghe thân ái gọi tên “Tiểu Thần”, Lí Khải Hiên đỏ người thay đổi sắc mặt. Lí Cánh Thần nhận thấy sự bất thường của người kia liền chau mày ngồi thẳng lên: “Hiên, em làm sao vậy?”

Lí Khải Hiên mân mê môi trầm ngâm: “Thần, có chuyện này em nhất định phải nói với anh”

Điện thoại đột ngột đổ chuông, Lí Khải Hiên ngừng nói. Lí Cánh Thần bực bội liếc nhìn chiếc điện thoại phá đám, hân không có ý định nhắc máy. Một lát sau điện thoại vẫn kiên trì đổ chuông không ngừng, Lí Cánh Thần bắt máy: “Là tôi đây, có chuyện gì? Hả? Khi nào? Ở đâu? Cậu nghe đây, không cần lo lắng, trước tiên gọi xe cứu thương chuyển cô ấy đến bệnh viện đi. Giữ bên kia lại. Cái gì? Được rồi, tôi tới ngay”

Nghe đến bệnh viện, Lí Khải Hiên lo lắng đứng lên

– “Hiên, bây giờ anh phải ra ngoài một chút, người mẫu của công ty gặp tai nạn giao thông, anh đi xem tình hình một chút”. Hân khẩn trương nói, qua loa sửa lại tóc hướng nhanh về phía cửa lấy áo khoác, đến cửa hân quay lại: “Đợi anh trở lại, được không? Đợi anh trở lại rồi ta nói tiếp chuyện khi này”

Lí Khải Hiên nhìn thân ái vội vã rời đi, anh quay về ngồi tại sô pha suy tư. Sớm hay muộn gì người kia cũng phải biết, nhưng bây giờ nói ra có tiện không?

Lí Khải Hiên ngẫm lại, chuyện kia chỉ là chuyện riêng của bản thân mình, anh không muốn Lí Cánh Thần vì mình mà lo lắng quá nhiều, cũng không muốn ái nhân vì chuyện của mình mà khó xử. Nhưng chính là vợ hợp pháp của anh cũng không rõ ràng nói đến vấn đề kia, không bằng đợi một thời gian nữa hãy nói cho thân ái biết đi

7. Chương 7

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chậm rãi rời ra, cả hai cùng nhìn sâu vào mắt nhau, trong đáy mắt ngoài tình yêu mãnh liệt nồng nàn còn chứa đựng một lời thề non hẹn biển vững chắc.

Minh Mĩ- người mẫu của Khải Kì bị tai nạn giao thông, xe nàng bị một chiếc xe thể thao đi ngược chiều đâm vào. May mắn là mọi người trên xe không ai bị thương nặng.

Bên ngoài phòng bệnh, xuyên qua khung cửa kiếng, Lí Cánh Thần nhìn Minh Mĩ đang băng bó khắp nơi

hỏi bác sĩ: “Cô ấy có cần lưu lại bệnh viện vài ngày không?”

– “Bệnh nhân bị đụng vào đầu, cần phải nằm viện thêm vài ngày để chúng tôi theo dõi xem có tổn thương gì đến não bộ không”

Lí Cánh Thần nhú mày nhìn lái xe cùng trợ lí của Diệp Minh Mĩ chỉ bị thương ngoài da, hần trấn an: “May mắn hai người không sao, cứ an tâm nằm viện tĩnh dưỡng vài ngày. Viện phí cùng mọi chi phí phát sinh công ty sẽ chi trả. Công việc cũng sẽ có người khác thay thế, hai người không cần lo lắng gì, cứ an tâm dưỡng bệnh cho tốt”

Hai người nghe xong lời Giám Đốc tâm trạng bây giờ mới được thả lỏng, an tâm dưỡng bệnh

Bên ngoài hành lang, Lưu Nãi An hỏi: “Còn bên kia chúng ta làm sao?”

Lí Cánh Thần không chút nghĩ ngợi: “Kiện”

– “Đối phương muốn hòa giải bên ngoài không cần đến tòa án. Luật sư bên đó cũng mở lời tiền không phải là vấn đề với họ”

Quản lí của Diệp Minh Mĩ bất bình: “Hòa giải? Bên kia tưởng tiền có thể mua được mọi thứ sao? Hần không muốn sống thì thôi còn đâm xe hại người khác mà không nghĩ đến hậu quả”

Lí Cánh Thần khoát tay: “Chủ nhân một chiếc xe đắt tiền như vậy gia thế cũng không tầm thường đâu. Chúng ta không cần thiết trả lời đề nghị của họ lúc này, trước tiên cứ đợi xem Minh Mĩ có sao không, chuẩn bị sẵn sàng hồ sơ vụ kiện cho tôi”

Viên quản lí im lặng không nói gì

– “Nếu Minh Mĩ không có việc gì thì tốt rồi, nếu có? Hừ! Tôi sẽ buộc bên kia phải nuôi cô ấy cả đời”– Lí Cánh Thần hung hãn nheo mắt lầm bầm như tự nói với chính mình

Rời bệnh viện về nhà, Lí Cánh Thần gập thân ái chưa đi ngủ

– “Trễ rồi, sao em không ngủ trước đi?”

– “Em lo cho anh”

Ngồi bên sofa uống chén trà nóng thân ái đưa, Lí Cánh Thần tường thuật: “Lái xe cùng quản lí chỉ bị thương ngoài da, Minh Mĩ lại bị đụng trúng đầu cần theo dõi trong vài ngày tới, anh thật lo lắng”

Lí Khải Hiên không nói gì, im lặng cầm tay người kia

Lí Cánh Thần một tay giữ tách trà, một tay nắm tay thân ái: “Nghĩ lại, chúng ta cũng nhờ tai nạn giao thông mới quen biết nhau. Nhưng lái xe thời buổi này nguy hiểm thật, đâu phải ai cũng được như chúng ta”. Nói xong, hần nâng tay thân ái lên áp vào mặt mình

– “Đúng rồi, khi này em định nói gì với anh?”– Lí Cánh Thần hỏi

– “Không có gì đâu”

Lí Cánh Thần nghe xong hơi nghĩ ngợi nhưng nếu thân ái không muốn nói, hần cũng không truy hỏi làm gì

Ngồi bên nhau một hồi, Lí Khải Hiên đứng lên: “Muộn rồi, anh đi ngủ đi”

Lí Cánh Thần một phen giữ chặt tay thân ái ngẩng đầu: “Hiên, em có thể... không cần tiếp tục ngủ ở phòng kia được không?”

Lí Khải Hiên chấn động thoáng đỏ mặt. Lí Cánh Thần vẫn bảo trì im lặng chờ đợi câu trả lời của thân ái. Lí Khải Hiên bối rối cúi đầu: “Cũng không phải không thể, nhưng... cho em thêm tí thời gian, được không?”

– “Anh biết rồi”– Lí Cánh Thần buông tay thân ái ra

Trở về phòng, Lí Khải Hiên trần trọc không thôi. Từ khi hiểu rõ tình cảm của nhau, Lí Cánh Thần không chỉ một lần đề cập đến vấn đề kia, nhưng chính là thời điểm này Lí Khải Hiên vẫn thấy chưa sẵn sàng cho “bước cuối cùng” này nên lảng tránh suốt

Tuy rằng hai người từng ôm hôn hay có những cử chỉ thân mật hơn nữa, nhưng nghĩ đến “bước cuối cùng” kia anh vẫn còn chút do dự, dù trừ bỏ những biểu hiện bên ngoài, việc ấy với Lí Cánh Thần còn như một lời ước hẹn sâu xa hơn. Lí Khải Hiền không hề hoài nghi tình cảm đối phương trao về mình, bởi vì giờ đây người kia đều giao mọi quyền cai quản gia đình cho anh.

Ba hôm sau, Lí Cánh Thần lại đến bệnh viện xem xét tình hình của Minh Mĩ, xác định nàng không thương tổn gì đến não bộ hẳn mới an tâm. Khải Kì quyết định hòa giải với bên gây tai nạn, Lí Cánh Thần đem số tiền bên kia bồi thường chia đều cho 3 người bị thương hôm trước làm họ kinh ngạc không thôi khi nhận được một khoản bồi thường khổng lồ như vậy

Lí Cánh Thần ngồi bên giường bệnh nhìn Minh Mĩ thần sắc đã tươi tắn không ít. Diệp Minh Mĩ đầu còn băng bó kê gối ngồi dậy: “Giám Đốc, lái xe với quản lí của tôi có bị sao không? Họ ổn hết chứ?”

– “Không có gì, so với cô thì bọn họ chỉ bị thương nhẹ thôi”

– “Đụng phải vụ lùm xùm này, lại khổ cho quản lí của tôi rồi”

Diệp Minh Mĩ thanh minh: “Giám Đốc, lái xe không hề chạy quá tốc độ, chúng tôi cũng không vi phạm luật giao thông”

– “Tôi biết, chuyện này công ty sẽ xử lí. May mắn hôm đó chiếc xe có bộ phận giảm xóc rất tốt mới cứu được các người. Sau này chắc phải thay toàn bộ xe công trong công ty cho an toàn”

– “Giám Đốc, nhưng tóc tôi bị cắt ngắn hết rồi thì phải làm thế nào?”– Diệp Minh Mĩ oan ức- “Bệnh viện cũng không hỏi ý kiến tôi đã tự ý cắt tóc rồi”

– “Không sao, tóc sẽ dài ra rất nhanh”

– “Nhưng khi chưa đủ dài phải làm sao đây?”

– “Đội nón! Tùy mỗi loại trang phục sẽ chọn cho cô một loại nón thích hợp”

Diệp Minh Mĩ gật đầu bĩu môi: “Cũng chỉ còn cách này”

Lí Cánh Thần nhìn điệu bộ không cam lòng của Minh Mĩ không khỏi bật cười, cô không biết chính mình đã bị nguy hiểm như thế nào, tốt hơn vẫn không nên nói cho cô toàn bộ sự việc

– “Hay là thế này đi, xuất viện xong cô thích kiểu tóc giả nào thì cứ mua dùng, toàn bộ chi phí công ty sẽ chi trả”

Diệp Minh Mĩ nghe xong liền cười rạng rỡ: “Là anh nói đó nha, aha! Tôi vẫn biết Giám Đốc là tốt nhất mà”

– “Nhớ rõ cô không được nhuộm tóc trong thời gian tới”

– “Tôi biết rồi”

Lí Cánh Thần lại gần Minh Mĩ nhắc nhở: “Minh Mĩ, đồ ăn trong bệnh viện có ăn được không?”

Minh Mĩ cắn môi gật đầu

– “Để tôi gọi quản lí của cô mang đồ ăn đến”

Diệp Minh Mĩ mỉm cười hài lòng, gật đầu

– “Khi nào tôi mới có thể xuất viện?”

– “Nghỉ ngơi thêm vài ngày cho khỏe đi, cô không cần phải vội”

– “Nằm một mình trong viện buồn chán lắm”

– “Tôi phải về công ty, cô nghỉ ngơi đi”– Lí Cánh Thần lấy trong túi một gói quà nhỏ đưa cô. Thì ra là một chai nước hoa hình thiên sứ xinh xắn hương thảo mộc Minh Mĩ thích nhất. Cô mỉm cười cảm ơn Giám Đốc

– “Tôi đi đây”– Lí Cánh Thần cười chào đi ra cửa

Cửa phòng bệnh đột nhiên mở ra, là Lâm Tú Viện cùng Bạch Vũ vào thăm, các nàng xuất hiện gây sự chú ý rất nhiều trong bệnh viện. Nơi này là một bệnh viện tư nhân nhỏ không nhiều nhân viên, hôm nay hai siêu mẫu đột nhiên xuất hiện cùng lúc làm mọi người không khỏi xôn xao. Lâm Tú Viện mang một bó đũa hương buộc ruy băng hồng đến thăm

– “Chị Tú Viện, chị Bạch Vũ”– Diệp Minh Mĩ vui vẻ chào hỏi

Bạch Vũ đặt giỏ hoa quả trên bàn đến giường bệnh hỏi thăm: “Nha đầu, em có sao không?”

– “Em không sao”

Lâm Tú Viện nhìn Lí Cánh Thần: “Anh phải đi rồi sao?”

– “Ừ, công ty còn có việc đợi tôi giải quyết”

Lâm Tú Viện cao thấp vắn hỏi: “Này, chúng tôi vừa mới đến anh đã lập tức đi rồi, làm như anh sợ bọn tôi lắm không bằng”

Diệp Minh Mĩ cùng Bạch Vũ ở bên giường cười to, trong công ty lúc nào Lâm Tú Viện cũng trêu chọc Giám Đốc như vậy. Lí Cánh Thần liếc mắt: “Cô nói gì? Ai sợ các cô?”

– “Vậy anh vội đi làm gì?”– nói xong Lâm Tú Viện giữ chặt tay Lí Cánh Thần. Lí Cánh Thần lắc tay gỡ ra: “Tôi còn có công việc phải xử lí”

Lâm Tú Viện cười giễu cợt: “Còn không phải sợ? Anh có không dám đến gần tôi nữa, đúng chưa?”

Lí Cánh Thần có chút xấu hổ: “Tôi nói cô biết, cô càng nói càng không ra cái dạng gì hết”. Nói xong liền vội vàng rời đi

Lâm Tú Viện nở nụ cười chiến thắng đến bên Minh Mĩ xoa bóp: “Em gái, em làm mọi người lo lắng quá. Xảy ra chuyện lớn như vậy cũng không báo ai một tiếng”

– “Em bây giờ không sao rồi mà”

Tháng mười hai tiết trời không lạnh lắm, Hương Đào nằm ở vành đai chí tuyến Bắc không khí còn có phần mát mẻ

Hôm nay Lí Cánh Thần xong việc sớm liền đưa Lí Khải Hiên ra ngoài dùng cơm. Hai người đi ăn lẩu, Lí Cánh Thần hồ hởi đều ăn hết một bàn đầy thức ăn.

Ăn xong trời đã muộn, Lí Khải Hiên hỏi: “Bây giờ chúng ta về nhà sao?”

Nghe được câu hỏi này, lòng Lí Cánh Thần lại ấm áp say mê, về nhà cùng thân ái, thật hạnh phúc!

Lúc lái xe, Lí Cánh Thần suy nghĩ: “Chúng ta đi dạo một lát đi”. Cứ như vậy, hai người lẳng lặng dạo quanh phố phường

Lí Cánh Thần thuần thục lái xe chạy qua quảng trường hoa lệ nhất Hương Đào. Nhìn cảnh vật hai bên phố, nhìn những ngọn đèn đường lung linh thi thoảng chiếu vào đáy mắt, Lí Khải Hiên nhớ ra bản thân rất lâu rồi không dạo phố đêm. Ở một ngã tư đèn đỏ, Lí Cánh Thần chỉnh hệ thống sưởi trong xe, giúp thân ái điều chỉnh ghế ngồi làm người kia thoải mái hưởng thụ không ít. Nhìn thấy ngã tư thân thuộc, lòng Lí Khải Hiên bỗng trở lên một loại tư vị không nói nên lời

Đột nhiên anh nhớ đến bóng dáng nhỏ bé thân thương kia, đáng bé con đáng yêu làm anh đau lòng, cúi đầu

Lí Cánh Thần nhìn thấy biểu tình của thân ái, mấy hôm trước Lí Khải Hiên định nói điều gì đó nhưng lại gặp chuyện của Minh Mĩ nên thôi. Sau này hẳn có hỏi lại thân ái cũng không nói

Xe xuyên qua Tỉnh Lộ đến vùng Bàn Đạo, Lí Cánh Thần yên lặng hướng về đồi Phượng Hoàng. Từ trên lưng chừng đồi nhìn xuống, Hương Đào lấp lánh muôn ngọn đèn, con đường ven biển lẳng lẽ chiếu sáng như một dải ngân hà huyền hoặc thật lung linh

Lí Khải Hiên mỉm cười nhìn khung cảnh đẹp đẽ trước mắt: “Vì bận rộn, em chưa ngắm cảnh đêm như thế này bao giờ”

- “Bây giờ ngắm cũng chưa muộn mà”
- “Trước kia cũng không có tâm tình để ngắm cảnh như vậy”
- “Vậy hiện tại? Hiện tại em có sao?”- Lí Cánh Thần nhìn thân ái
- “Hiện tại?”

Nhìn thân ái đỏ mặt ngượng ngùng, Lí Cánh Thần không chút do dự tự nhiên ôm chặt lấy người kia, nâng cằm anh lên, nồng nhiệt hôn. Khi đôi môi chạm vào nhau, Lí Khải Hiên chậm rãi khép mắt hưởng thụ. Tựa vào ái nhân, Lí Khải Hiên thấy mình ngày càng say mê nụ hôn của Lí Cánh Thần. Chậm rãi rời ra, cả hai cùng nhìn sâu vào mắt nhau, trong đáy mắt ngoài tình yêu mãnh liệt nồng nàn còn chứa đựng một lời thề non hẹn biển vững chắc.

Lí Khải Hiên thực cảm thấy mâu thuẫn. Anh tin tưởng tình yêu của người kia sẽ không bao giờ đổi thay vì Lí Cánh Thần không phải là người dễ dãi với tình cảm của chính mình. Nhưng bản thân anh có thể hứa hẹn sao? Anh có tư cách để hứa hẹn với thân ái sao? Trải qua một lần tan vỡ, anh không khỏi e dè trong tình cảm của mình. Một lần bị phản bội cũng đủ khổ đau rồi, anh cần một niềm an ủi, nhưng bản thân lại sợ...

Tình yêu của hai người là thứ tình cảm cấm kỵ. Lí Cánh Thần là người đủ vững chãi để anh dựa vào, chỉ là anh tự gây áp lực cho bản thân. Lí Khải Hiên sợ, sợ những rắc rối của bản thân lại phiền hà đến thân ái. Anh chính vì nhận thức rõ ràng hiện thực nên mới ngày càng bồn chồn

Chú ý đến vẻ mặt phức tạp của thân ái, Lí Cánh Thần nhẹ giọng: “Em vẫn là.... sợ anh như vậy sao?”

Lí Khải Hiên cúi đầu, Lí Cánh Thần thoải mái tươi cười hôn nhẹ lên trán thân ái: “Chúng ta về nhà thôi”

- “Anh muốn mỗi sớm tối đều ở bên em, muốn mỗi sớm mai thức giấc sẽ nhìn thấy em kề bên, như vậy cũng không được sao?”- Lí Cánh Thần nỉ non bên tai thân ái

Lí Khải Hiên đã vào kì nghỉ đông, cả ngày chỉ việc nhàn hạ ở nhà soạn giáo án

Lí Cánh Thần thấy thế bỗng ghen tị, công việc hần vẫn bận bịu như cũ muốn nghỉ cũng không được. Lí Khải Hiên mỗi khi rảnh rỗi đều nghĩ ra nhiều món ăn khác nhau nấu cho thân ái. Khương Ảnh Mĩ không hề liên lạc lại, anh có hỏi qua luật sư, thì ra cô đi du lịch vẫn chưa về. Lí Khải Hiên nghĩ vợ cũ đang trong tuần trăng mật, nghĩ đến cô tâm tình anh giờ đây bình lặng không chút gợn sóng. Muốn nói vương bận, anh cũng chỉ là vương bận bé con kia, nhưng Ảnh Mĩ đã nói qua nàng sẽ nuôi con, hẳn là sẽ chăm chút cho bé rất tốt, nghĩ đến đây Lí Khải Hiên chỉ có thể cười cười

Hôm nay hai người cũng ra ngoài ăn tối tại một nhà hàng Trung Hoa. Lí Cánh Thần gọi vài món ăn nhậu đặc trưng của vùng Đông Bắc, Lí Khải Hiên không thích ăn nhậu nhưng vì thân ái, anh vẫn vui vẻ cùng người kia thưởng thức bữa ăn. Đồ ăn rất nhạt, Lí Khải Hiên muốn gọi một món tráng miệng hòa tan chút khẩu vị, thân ái gọi cho anh món rượu gạo. Nói là rượu nhưng thực ra chỉ là gạo lên men rất nhẹ, Lí Khải Hiên uống liền vài bát lớn

Ăn cơm xong, hai người cùng về nhà

Ngồi trên xe, Lí Khải Hiên cảm giác đầu ngày một nặng, hai má nóng bừng lên. Anh lấy tay xoa trán kinh ngạc, tửu lượng của anh cũng không tồi, thế nào vì vài bát rượu gạo thực nhẹ kia lại say như vậy? Về đến nhà, Lí Khải Hiên đã đi không vững chỉ còn cách để thân ái dìu vào phòng. Lí Khải Hiên che mặt nằm trên sofa: “Mặt của em bây giờ chắc chắn rất đỏ”

Lí Cánh Thần nằm bên cạnh: “Em ngày thường cũng hay đỏ mặt rồi”

- “Thần, hình như em say rồi, tửu lượng thật tồi quá đi”

Lí Cánh Thần vuốt ve tóc thân ái: “Hiên, em không phải có tửu lượng tồi mà là loại rượu gạo em gọi khi này có nồng độ rất cao, khi uống vào thì bình thường nhưng rất nhanh phát tác”

- “Nồng độ cao? Anh nói loại rượu gạo ngọt lịm kia sao? Không thể nào”

Lí Cánh Thần cười cười: “Đúng là nồng độ cao, không thua gì rượu đế đâu. Tất cả mọi loại bia cũng không thể sánh bằng”

– “Ah, em cứ nhiên đã uống phải thứ rượu như thế rồi”– Lí Khải Hiên mờ mịt nói

– “Em thấy thế nào rồi?”

– “Nóng”

Cầm tay thân ái, Lí Cánh Thần nhỏ giọng: “Hiên, là anh cố ý đó”

– “Cố ý?”

– “Ừm, anh nghĩ em không biết gì về thứ rượu kia nên mới cố tình gọi cho em”

Lí Khải Hiên cười thành tiếng, anh vẫn còn tỉnh táo nhưng cơ thể lại có điểm không khống chế được: “Tại sao? Không lẽ anh muốn nhìn em uống rượu? Hay là muốn nhìn em nôn?”

– “Không, anh chỉ là muốn em. Nếu làm như vậy em sẽ không còn trốn tránh nữa”

Lí Khải Hiên loạng choạng: “Em mới không sợ anh”

– “Vậy vì cái gì em lại không chịu dọn vào ngủ chung với anh?”– Lí Cánh Thần dùng giọng điệu đầy cảm xúc quyến rũ nhẹ nhàng bên tai thân ái hỏi

– “Em, em...”

Lí Khải Hiên chăm chú nhìn thân ái, trong mắt người kia toát lên ánh nhìn đầy khát vọng không chút giấu diếm

– “Anh muốn mỗi sớm tối đều ở bên em, muốn mỗi sớm mai thức giấc sẽ nhìn thấy em kề bên, như vậy cũng không được sao?”– Lí Cánh Thần nỉ non bên tai thân ái

Lí Khải Hiên chậm rãi cúi xuống, chủ động hôn lấy người kia. Lí Cánh Thần trực tiếp ôm ái nhân vào phòng ngủ. Vừa nhìn thấy giường, Lí Khải Hiên theo bản năng ngã mình xuống nệm êm. Trong cơn say choáng, Lí Khải Hiên nhìn thấy thân ái đóng cửa phòng nhẹ nhàng đến bên mình

– “Có thể chứ?”– Lí Cánh Thần nhẹ nhàng không muốn gây áp lực cho thân ái

Lí Khải Hiên gương cặp mắt mê mê trong cơn say nhìn người kia mờ mịt hỏi: “Hả?”

Lí Khải Hiên không kháng cự mặc thân ái cởi phục trang của mình xuống, anh cũng không có ý định kháng cự. Sự tình đã đến nước này thì hết thảy cứ thuận theo tự nhiên đi

Dù thân thể đang trần trụi, Lí Khải Hiên cũng không thấy lạnh. Đương nhiên cơn say cũng làm anh ấm lên nhưng ấm nồng hơn cả vẫn là những vuốt ve chiều chuộng của thân ái. Thân ái đang nhẹ nhàng bao bọc lấy mình, Lí Khải Hiên vẫn còn căng thẳng không thể thả lỏng hoàn toàn. Lí Cánh Thần ôm ái nhân vào lòng nâng niu như báu vật. Hôn theo tóc thân ái đến mắt, má, môi, cằm, Lí Cánh Thần không ngừng nhẹ nhàng âu yếm nỉ non: “Hiên, không có gì phải sợ, em thả lỏng một chút đi”

Thân thể được ôm, được vuốt ve nâng niu làm Lí Khải Hiên không khỏi cảm nhận dục vọng của chính bản thân ngày một mạnh mẽ, anh chậm rãi thả lỏng người cảm nhận tình yêu trong từng tác da thịt. Bị Lí Cánh Thần âu yếm hôn đến không còn ý thức, Lí Khải Hiên ôm lấy thắt lưng thân ái, tựa sát vào nhau

Cảm giác nhiệt độ ngày càng nóng lên ở xương quai xanh, rồi đến ngực, sau đó bị ngực bị đùa bỡn đến căng cứng, Lí Khải Hiên không kiềm chế phát ra tiếng ngâm nga

– “Ahhh, ần, ahhhhh”

Lí Cánh Thần tựa hồ biết được điểm nhạy cảm thân ái càng ra sức âu yếm vỗ về, đồng thời chậm rãi ôm lấy ái nhân theo đường cong linh hoạt đi xuống, đi xuống nữa

Nơi mẫn cảm cứng rắn được người ta nhẹ nhàng âu yếm vuốt ve, thân thể Lí Khải Hiên như muốn nổ tung vụn vụn hòa cùng động tác của thân ái. Từng đợt, từng đợt sóng khoái cảm ập đến, Lí Khải Hiên chỉ còn cách hỗn hển tận hưởng những khoái lạc thân ái mang đến.

– “A, a, cấp, ha”

Theo một tiếng ngân nga, Lí Khải Hiên như bay lên núi cao rồi chậm rãi quay về thực tại. Lí Cánh Thần nằm bên cạnh ôm lấy thân ái nhẹ giọng gọi: “Hiên?”

– “Ừ?”

Lí Cánh Thần đem môi kề sát tai đối phương nhẹ giọng như muỗi: “Hiên, em lâu rồi không làm chuyện này phải không? Thật nhanh”

Lí Khải Hiên đỏ mặt, trong bóng tối không nhìn rõ người bên cạnh. Anh thật giận, nhưng trong tình thế này sao có thể giận được nên chỉ ảo não quay lưng: “Ghét anh quá”

Lí Cánh Thần nhẹ cười: “Ghét sao? Là thích mới đúng”

Còn muốn nói gì nữa? Lí Khải Hiên vừa quay lại môi liền bị tước đoạt

Một lần lại một lần nồng nàn, Lí Khải Hiên đắm say tan chảy trong nụ hôn, thân thể lại nhẹ nhàng tựa như lông hồng. Nụ hôn càng ngày càng sâu, ban đầu là tình yêu nồng đượm, theo sau đó lại là mảnh phong tình mãnh liệt. Cả hai đều biết đối phương đang suy nghĩ gì, Lí Cánh Thần ôm ái nhân vào lòng, Lí Khải Hiên cũng vòng tay giữ chặt lấy người kia. Bàn tay thân ái nhẹ nhàng摩挲 khắp người làm Lí Khải Hiên cảm thấy ngọn lửa trong người ngày càng nóng. Anh bắt đầu thả lỏng thân thể, cơ thể cùng tâm hồn nhẹ nhàng giao phó hết thảy cho thân ái. Được âu yếm triền miên, Lí Khải Hiên tựa hồ thấy bản thân ngày một vô lực mềm nhũn trong tay người kia, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên

Cảm giác tinh khí cương ngạnh của đối phương tiếp xúc với nơi riêng tư của mình, Lí Khải Hiên không khỏi có chút sợ hãi. Chính mình đầu óc say đến không còn tỉnh táo nhưng anh vẫn muốn cảm nhận rõ ràng thân ái ở bên trong mình. Chính là những mong chờ qua đi, thay vào đó là cảm giác tê dại đến kì dị

– “A, a, Thần, không...” – hai tay Lí Khải Hiên muốn đẩy vai thân ái ra

– “Em hẳn là rất mong chờ mới đúng” – Lí Cánh Thần không cử động- “không cần ở thời điểm này nói với anh những điều khẩu thị tâm phi như vậy”

Nghe âm điệu đầy trách móc của ái nhân, Lí Khải Hiên không biết làm sao, bất lực nương theo những cử động của hắn trong những tiếng thở dốc kịch liệt. Đột nhiên Lí Cánh Thần ôm lấy ái nhân lật hẳn ngồi trên người mình. Vị trí thay đổi đột ngột mang theo khoái cảm mới mẻ làm Lí Khải Hiên cao giọng: “A... a”

Lí Cánh Thần đỡ lấy thắt lưng ái nhân: “Đừng sợ, thả lỏng đi em. Như vậy rất không tốt”

– “Không, không, Thần, không cần như vậy...” – Lí Khải Hiên mặt đỏ gay đầy xấu hổ hoảng hốt kêu lên

– “Em có thể, đừng sợ” – Lí Cánh Thần trấn an

– “Em sẽ thích đấy”

Lí Khải Hiên liều mạng lắc đầu: “Không, em không cần...”. Miệng nói như vậy, nhưng chính anh cũng cảm nhận khoái cảm mãnh liệt hơn rất nhiều.

– “Hiên, thả lỏng đi, cảm nhận anh” – Lí Cánh Thần nhẹ nhàng bình thường nói khi cánh tay cũng thắt lưng không ngừng cử động, hắn rất nhanh tìm ra điểm mẫn cảm của người kia liên tục tiến công. Những lời phản kháng của Lí Khải Hiên dần dà thành rên rỉ. Tính khí bị ái nhân đùa bỡn trong tay, Lí Khải Hiên thấy mình như đang bồng bềnh trong mây mãi mãi. Một lúc sau, Lí Khải Hiên thét lên: “A... a... Ahhh” rồi ngã lên người Lí Cánh Thần

Lí Cánh Thần ôm lấy không ngừng ôn nhu vuốt ve cả vai thân ái. Hai người nằm sát vào nhau nặng nề thở dốc. Tại Lí Khải Hiên đặt trên mặt đối phương, anh nghiêng người vùi đầu vào gối che giấu những giọt nước mắt hạnh phúc

Tay Lí Cánh Thần vẫn ôn nhu vỗ về khắp người thân ái vừa như trấn an vừa như âu yếm.

– “Hiên?” – Lí Cánh Thần gọi

– “Gì hả anh?”

– “Em có muốn đi tắm không?”

Ấn ái qua đi, Lí Khải Hiên đã tỉnh táo ít nhiều, anh lắc đầu rất nhanh sau đó chìm vào giấc ngủ. Cẩn thận chỉnh lại tư thế thân ái, Lí Cánh Thần cũng nằm xuống, ôm lấy bà xã hạnh phúc đi vào giấc ngủ.

Lúc Lí Cánh Thần thức giấc liền nhìn thấy thân ái yên bình nằm bên cạnh, hần nựng nhẹ má người kia rồi quay sang cầm điện thoại trên đầu giường

– “Luật sư Lưu, là tôi đây. Lần trước tôi có nhờ anh tìm hộ tôi một căn hộ ở Tĩnh Lộ không biết mọi việc thế nào rồi? Đã tìm được nhà rồi sao? Tốt lắm. Tôi sẽ cùng anh đến xem nhà, nếu vừa ý tôi sẽ mua. Còn căn nhà này? Không, không cần bán, anh thay tôi cho người khác thuê là được rồi”

– “Bên kia? Tất cả mọi đồ dùng đều thay mới hết đi, đương nhiên, đương nhiên là phải thay mới rồi. Còn căn nhà này cứ giữ lại cho người khác thuê”. Lí Cánh Thần tắt máy quay sang vuốt ve mái tóc đen mềm còn đang say ngủ bên cạnh. Sau đó hần cũng nằm xuống

Lí Khải Hiên thức giấc liền nhìn thấy cặp mắt đen đầy thâm tình đang âu yếm nhìn mình liền cảm thấy ngập tràn hạnh phúc

– “Thần” – giọng nói còn ngái ngủ

Lí Cánh Thần nhẹ nhàng hôn chào buổi sáng: “Ngày lành”

Lí Khải Hiên cứ động một chút sau đó liền nhú mày

– “Sao vậy? Em vẫn còn đau đầu sao? Hay có chỗ nào không thoải mái?”

Lí Khải Hiên gác tay lên trán nhắm mắt lại, trong lòng không rõ là loại tư vị gì. Đêm qua thừa lúc có men trong người, chính mình cũng thân ái lại xảy ra quan hệ như vậy. Không phải anh không yêu hần nhưng bản thân chưa dứt khoát hẳn chuyện li hôn đã cùng người khác nảy sinh quan hệ, Lí Khải Hiên cảm thấy như vậy thật không công bằng cho thân ái. Có lẽ Lí Cánh Thần không để tâm việc này nhưng nghĩ thế nào anh cũng thấy không thích hợp

Lí Cánh Thần kề hai mái đầu vào nhau nhẹ nhàng hỏi: “Hiên, em có chỗ nào không khỏe sao?”

– “Không phải”

– “Vậy đi tắm được không? Anh bế em đi tắm”

Lí Khải Hiên liếc nhìn thân ái một cái, vẫn là lắc đầu

Lí Cánh Thần vẫn tiếp tục: “Nhưng anh muốn đi tắm, em đi với anh đi”. Cuối cùng hai người cùng nhau tắm

Tắm rửa xong, Lí Khải Hiên quay về giường nằm nghỉ, Lí Cánh Thần lục tục vào bếp nấu cho thân ái chút đồ ăn.

Nhìn chén cháo trên tay, lúc này Lí Khải Hiên mới thấy đói, anh chăm chú ăn hết bát cháo. Bất chợt anh nhớ ra: “Hôm nay anh không đi làm sao?”

Lí Cánh Thần ngồi bên cạnh lắc đầu: “Không”

– “Hôm nay đâu phải ngày nghỉ?”

Lí Cánh Thần cười cười: “Thỉnh thoảng nghỉ một hôm cũng đâu có sao”

Vài ngày sau, Lí Khải Hiên dọn dẹp lại phòng ốc rồi đem đồ dùng của mình chuyển hết sang phòng Lí Cánh Thần. Phòng dành cho khách lần nữa trở về đúng công dụng của nó. Quan hệ hai người có thể tiến triển đến mức này, Lí Cánh Thần thật vui, hần giờ đây chỉ muốn chăm bẵm cho mối tình này. Tình yêu của hai người cũng ngày càng ổn định

Những lần nghỉ Tết trước, Lí Cánh Thần đều chọn những khu nghỉ dưỡng ngập nắng ven biển tận hưởng. Năm nay thì khác, Tết này hần sẽ chuẩn bị dọn nhà. Lí Cánh Thần vừa mua một căn hộ mới ở Đông Tĩnh Lộ để có thể nhìn ra biển, hai người dự định đợt nghỉ Tết này sẽ sửa sang một chút rồi dọn vào nhà mới

Lí Khải Hiên nhớ Tĩnh Lộ thân quen bao năm. Căn hộ nằm ở tầng 30 của tòa nhà khung cảnh rất đẹp, cửa sổ lớn ở phòng khách có thể nhìn xa ra biển Hương Đảo ngút ngàn xanh trong, phòng lại rất rộng mang đến cảm giác thư thái thoải mái. Nhà có hai phòng ngủ, một phòng khách cùng phòng làm việc, Lí Cánh Thần thực hài lòng. Lí Khải Hiên nghĩ giá của căn hộ xa xỉ này cũng không phải ít.

– “Nhà này không rẻ?”

Lí Cánh Thần suy nghĩ một chút: “Dù sao cũng là tiền vay ngân hàng”

– “Anh vay bao nhiêu?”

– “Em lo lắng làm gì, cứ hưởng thụ trước rồi có gì mình nói sau”

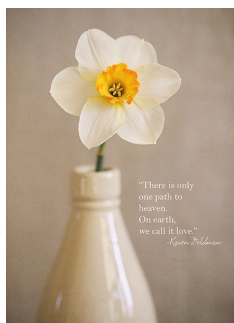
Lí Khải Hiên không đành lòng vì biết người kia vì mình mới mua căn hộ này, trước kia căn hộ hai người sống ở Phượng Hoàng cũng đã rất cao cấp rồi, giờ lại tốn tiền mua mới làm gì? Lí Cánh Thần lại nói hần vì muốn sống ở Tĩnh Lộ nên mới mua

Kì nghỉ dài đầu năm, Lí Cánh Thần buông công việc xuống toàn tâm toàn ý cũng thân ái tận hưởng. Hiện tại hai người đều tự nhiên thuần thục đồng giường cộng chằm. Một sáng thức giấc, Lí Khải Hiên nhìn thân ái bên cạnh, trong lòng không khỏi nảy sinh những lo âu. Người trong mắt khô ngô tuần tú đầy nam tính cùng nét quyến rũ của một người đàn ông trưởng thành. Còn mình thì sao? Những lúc ở trong lòng thân ái rên rỉ thổ dốc, hần nghĩ mình như thế nào? Còn mình những lúc như thế bày ra cái dạng gì?

Nếu, nếu, cuộc hôn nhân đã không còn, cuộc tình này cũng mất đi. Lí Khải Hiên nghĩ bản thân sẽ không bao giờ gượng dậy được

Vấn đề là cuộc li hôn kia, ngoài giấy chứng nhận li hôn còn mang theo những trách nhiệm cùng ràng buộc khác, Lí Khải Hiên muốn nói cho thân ái biết nhưng lại không tìm ra thời điểm thích hợp

Một Lí Cánh Thần thâm trầm nhạy cảm đương nhiên biết người kia luôn có những lo lắng bất an trong lòng, nhưng hần không bao giờ hỏi. Hần chỉ có thể biểu đạt sự quan tâm, tình yêu của mình bằng hành động để thân ái hiểu. Dù chỉ là cùng xem TV, Lí Cánh Thần cũng sẽ nắm tay thân ái để người kia tựa vào hoặc ôm lấy hần, để cho thân ái hiểu rằng hần lúc nào cũng ở bên cạnh

8. Chương 8

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Mọi lời nói đều không cần thiết nữa, hãy để tâm hồn lên tiếng, hãy lắng nghe nhịp tim của nhau trong từng bước chân, như vậy là đủ rồi

Còn vài ngày nữa là hết kì nghỉ, hai người cùng nhau rời Hương Đảo một ngày du ngoạn. Cả hai dùng thuyền cơ từ trên cao ngắm cảnh biển, lại cùng nhau câu cá tại ngư trường, nhắm nháp hải sản tươi ngon làm nên ngày hạnh phúc. Buổi tối quay về khách sạn, Lí Cánh Thần đi tắm còn Lí Khải Hiên đứng bên cửa sổ ngắm biển đêm thanh bình.

Nhìn mặt biển đen ngòm xa xa ánh lên ngọn hải đăng, tâm hồn bình tĩnh của Lí Khải Hiên bỗng thấy cô đơn dẫu vội, anh cần Lí Cánh Thần bên cạnh ngay tức khắc để xóa như tịch liêu. Có hẳn bên cạnh, bản thân sẽ không bao giờ cô đơn nữa. Nhìn gương mặt mình không còn chút non nớt nào phản chiếu trên mặt kiếng, Lí Khải Hiên cảm khái thở dài. Sang năm anh đã 35, cũng đi được nửa đời người. Ngẫm lại, những năm tháng trẻ trung sôi nổi bản thân không có quá nhiều những dấu ấn hay kỉ niệm đặc biệt nào, cuộc đời cứ bình đạm như vậy trôi qua. Bản tính mình nguội lạnh như vậy nên chưa bao giờ nếm trải bất kì cảm xúc nào quá mãnh liệt. Chỉ đến khi sống cùng thân ái mới có nhiều kỉ niệm đáng giá, dần dà anh cũng học theo đối phương cách biểu đạt nội tâm với người khác. Từ khi gặp Lí Cánh Thần anh mới trải qua những cảm xúc này, cũng vì thế mà hay nhớ lại chuyện xưa. Những khi một mình, Lí Khải Hiên thường cảm thấy có lỗi với Khương Ánh Mĩ, trước kia sống chung với cô anh cũng chưa bao giờ yêu cô mãnh liệt như tình yêu với thân ái bây giờ

Đang miên man suy nghĩ đột nhiên thắt lưng bị ai đó ôm chặt, Lí Khải Hiên rời bỏ hoài niệm mới phát hiện Lí Cánh Thần đang đứng sau mình tự khi nào

– “Em đang nghĩ gì mà xuất thần vậy?” – Lí Cánh Thần hôn lên tóc thân ái

– “Không có, em thì nghĩ cái gì chứ?”

– “Không thành thật”

Nhìn bóng hai người in lên kiếng, Lí Khải Hiên cười: “Em nghĩ em già rồi”

– “Ai nói vậy?”

– “35 còn không phải là già sao?”

– “Anh lớn tuổi hơn, nếu nói em già thì anh làm thế nào bây giờ?” – Lí Cánh Thần siết chặt đối phương, đặt cằm lên vai thân ái- “Hiên, đôi khi anh nghĩ có thể gặp em sớm hơn thì tốt biết mấy. Anh cũng không cần phải độc thân lâu như vậy. Bất quá bây giờ bên nhau cũng chưa muộn, chúng ta sau này còn rất nhiều thời gian ở bên nhau”

Lí Khải Hiên tươi cười mang theo chút mĩa mai tựa vào lòng thân ái: “Thần, em vẫn muốn hỏi anh, tại sao lại yêu em chứ?”

Lí Cánh Thần thành thật: “Anh vẫn luôn tìm kiếm em, một người cá tính ôn hòa, thành thực, yêu anh, lại còn là đầu bếp siêu đẳng”

– “Em như vậy sao?”

– “Đúng vậy, mỗi khi nhìn em trên bục giảng dạy dỗ học sinh anh đều thấy em rất thanh khiết cao quý”

– “Em nào tốt được như vậy?” – Lí Khải Hiên thì thào

– “Tóm lại em tốt như thế nào thì anh tự mình tìm hiểu là được rồi” – Lí Cánh Thần ôm lấy thân ái ngã vào giường

Bị thân ái ôm lấy, cảm nhận da thịt thân cận, lúc nào Lí Khải Hiên cũng thấy mình như kẻ mất hồn. Cả hai đều đã trưởng thành thành thực tự nhiên đều không chút ích kỉ mà nhất mực quan tâm đến cảm thụ của đối phương, cùng nhau say đắm trong lạc thú

Khoái lạc còn đọng lại sau những cao trào, Lí Cánh Thần tựa vào ngực Lí Khải Hiên nghe tiếng con tim ái nhân

– “Hiên, em sẽ không bao giờ rời bỏ anh, phải không?”

– “Sẽ không?”

– “Bất luận như thế nào cũng không rời xa anh?”

– “Phải”

– “Anh nghĩ nếu em có yêu ai khác, bằng bất cứ giá nào anh cũng sẽ mang em về bên anh”

Lí Khải Hiền vuốt tóc thân ái: “Anh đừng náo loạn, có còn là học trò mới lớn nữa đâu mà nông nổi như vậy?”

– “Haha, khi còn đi học anh cũng là học sinh ngoan đấy”

– “Em mới không tin”

– “Tin hay không tùy em” – Lí Cánh Thần ôm lấy thân ái, cười nói: “anh hi vọng có thể cùng em sẻ chia cuộc sống gia đình đầm ấm bình dị”

Cuộc sống gia đình đầm ấm bình dị? Lí Khải Hiền lặp lại những lời này trong lòng, bản thân anh cũng khát khao như vậy

Kì nghỉ qua đi, Lí Cánh Thần lần nữa bận rộn vùi đầu vào công việc, sắp tới Kì sẽ có cuộc tuyển chọn người mẫu mới. Lúc này, công ty hi vọng nhất là có thể tìm ra một gương mặt mẫu nam thích hợp

Quản lí Lưu Nãi An để ý, không biết từ khi nào vị Giám Đốc uy nghiêm thâm trầm của mình lại hay mỉm cười ngọt ngào gọi điện thoại cho ai đó, mỗi khi gọi giọng nói cũng thật dịu dàng nhẹ nhàng. Lưu Nãi An đoán, Giám Đốc nhất định là đang yêu

– “Việc tìm kiếm gương mặt mới thế nào rồi?” – Lí Cánh Thần hỏi

– “Vài gương mặt sáng giá đều đã đưa cho anh xem, các cô đều rất có tố chất. Nhưng chúng ta vẫn chưa tìm ra gương mặt nam”

– “Vậy sao? Nhưng vấn đề là người mẫu nam ở công ty ta quá ít. Tịch Nhân cùng Tiểu Quân lịch làm việc đã dày đặc, đối tác yêu cầu một gương mặt mới cho chiến dịch quảng cáo sau, mọi người trong bộ phận quảng cáo và nhân sự thật đau đầu chưa biết tính sao”

– “Được rồi, tôi sẽ tìm lại lần nữa xem” – Lưu Nãi An nói- “tôi nghĩ chúng ta có lẽ nên đến các học viện nghệ thuật tìm kiếm thì may ra”

– “Học viên các nơi đó tất nhiên nhiều người muốn làm người mẫu”

– “Vậy ta cứ đi thử xem thế nào”

Lí Cánh Thần gật đầu: “Vậy đi thôi”

Trước khi rời đi, Lưu Nãi An hỏi: “Giám Đốc đang yêu phải không?”

Lí Cánh Thần ngạc nhiên: “Sao cậu biết?”

– “Không sao hết, nhưng anh bây giờ trông hạnh phúc lắm”

Lí Cánh Thần cười: “Phải không? Tôi cũng chỉ hi vọng được mãi như bây giờ thôi”

Đồng nghiệp của Lí Khải Hiền cũng nhận ra những thay đổi tương tự nơi anh

Hiệu Trưởng Mã Lạc Lâm vừa có cuộc họp xong liền tìm anh nói chuyện. Nói xong chuyện công tác, Mã Lạc Lâm lại hỏi: “Thầy Lí, vừa sang năm mới tôi cảm giác anh vui vẻ hẳn lên”

Lí Khải Hiền sưng sốt nâng tay sờ mặt: “Thật vậy chăng?”

Mã Lạc Lâm gật đầu: “Đúng vậy, trước kia anh thường hay cau có, buồn bã, tuy rằng không ảnh hưởng gì đến việc dạy nhưng tôi vẫn là lo lắng cho anh. Hiện tại có lẽ mọi việc đã qua rồi? Giống như anh vừa thoát khỏi một bóng ma, làm tôi cũng mừng cho anh”

Lí Khải Hiền cúi đầu: “Thực xin lỗi, Hiệu Trưởng, làm cô lo lắng rồi”

– “Thầy Lí, mặc dù tôi không biết anh gặp chuyện gì trong cuộc sống. Nhưng bây giờ nhìn anh tươi tỉnh rạng rỡ như vậy tôi thực rất vui”

– “Tôi đã không sao nữa rồi”

Mã Lạc Lâm mỉm cười: “Trước giờ dù có chuyện gì anh cũng đều giấu vào trong một mực bình thản lên lớp dạy các em, thực sự cũng không ít vất vả. Nhưng chính là có vài việc cứ giữ mãi trong lòng không bằng nói

ra, tuy rằng chúng tôi là đồng nghiệp không thể giúp đỡ gì nhiều nhưng cũng có thể đỡ dần cho anh phần nào đó”

Lí Khải Hiên gật đầu: “Tôi biết rồi, nhưng hiện tại đã không còn việc gì nữa”

– “Nếu vậy thì tốt rồi”

Văn Nhược Ngôn có việc tìm đến bằng hữu, bàn xong công việc, gã hỏi: “Cánh Thần, chuyện của cậu.... thế nào rồi?”

– “Chuyện gì?”

Văn Nhược Ngôn liếc mắt sắc lẹm: “Còn giả ngu? Chính là chuyện lần trước cậu nói cho tôi ấy”

Lí Cánh Thần vừa nghe, nở nụ cười hạnh phúc: “Tiến triển thuận lợi”

– “Không tồi nha”

Lí Cánh Thần lại cười ngọt ngào: “Chúng tôi hiện tại chung sống rất hòa hợp”

Văn Nhược Ngôn bắn khoả: “Nhưng không phải lần trước cậu nói hần đã có gia đình sao?”

Lí Cánh Thần lắc đầu: “Thời điểm tôi gặp cậu ấy, vợ chồng người ta đã bắt hòa chuẩn bị li hôn. Cho nên hiện tại chung sống cùng nhau cũng không có gì sai trái”

Văn Nhược Ngôn xấu xa cười: “Cánh Thần, cậu giàu đồ bìm leo, cậu thừa nước đục thả câu nha”

– “Lão Văn, tôi chỉ là ở thời điểm thích hợp gặp được người thích hợp thôi”

Văn Nhược Ngôn suy nghĩ: “Khi nào thì có thể giới thiệu chính thức cho tôi gặp mặt với?”

Lí Cánh Thần lắc đầu: “Bây giờ chưa phải lúc, cậu ấy lại rất hay ngượng ngùng, đợi thêm một thời gian nữa đi”

– “Đúng rồi, vậy gợi ý cho cậu một nơi hẹn hò lí tưởng ngay Tỉnh Lộ”

– “Nơi nào?”– Lí Cánh Thần hỏi

– “Trên Tỉnh Lộ có một quán bar tên Thiên Bình cũng khá được, khi nào rảnh hai người ghé qua thử xem”

Lí Cánh Thần xua tay: “Không được, cậu ấy không thích những nơi như vậy đâu”

Văn Nhược Ngôn lắc đầu cười: “Cũng không phải quán bar lúc nào cũng ồn ào náo nhiệt, quán bar Thiên Bình kia thức ăn ngon lắm, từ đồ Trung Quốc đến đồ Tây đều không khác hương vị chính thống chút nào. Hơn nữa không khí nơi đó rất lãng mạn, tin tôi đi, hai người nhất định sẽ thích”

– “Thật sao?”– Lí Cánh Thần nghiêng đầu nhìn về tươi cười đầy khả nghi của chiến hữu

Cuối cùng, Lí Cánh Thần vẫn là cùng thân ái đến quán bar Thiên Bình

Vừa bước vào, Lí Khải Hiên đã bị không gian trang hoàng lộng lẫy hấp dẫn

Đèn trong quán tỏa ánh sáng dịu nhẹ, bàn ăn hình bán nguyệt bằng thủy tinh, trên tường lại trang trí những bức thủy mặc làm anh cảm giác nơi này không hề tầm thường chút nào. Thoải mái ngồi vào bàn, Lí Khải Hiên ngày càng thư thái. Lí Cánh Thần đi qua không ít quán bar nên vừa bước vào liền hiểu nơi này thật đặc biệt, không gian thoáng đãng mà nhẹ nhàng mang đến cảm giác thật thư thái nhẹ nhõm

Món ăn nhanh chóng được mang lên, đúng như lời Nhược Ngôn nói, hai người ăn uống thật vui vẻ

Chậm rãi thưởng thức li vang trên tay, Lí Cánh Thần nhìn thấy trên sàn nhảy nho nhỏ có đặt một máy nghe đĩa kiểu cổ

– “Hiên, em có muốn nghe nhạc không?”– Lí Cánh Thần cười hỏi

– “Ah”– Lí Khải Hiên nhìn theo hướng tay ái nhân đang chỉ, thì ra là một máy nghe đĩa- “còn không biết là loại nhạc gì?”

Lí Cánh Thần đứng lên: “Nghe thử thì sẽ biết”

Đến bên chiếc máy, Lí Cánh Thần tự động mở máy, nhìn thấy một bài hát trong đĩa nhạc, hần nở nụ cười
Lí Cánh Thần quay về chỗ ngồi, bản nhạc vang lên. Lí Khải Hiên nghiêng người lắng tai nghe, là một giọng nữ dịu nhẹ vang lên, tiếng ca ngập tràn trong quán

“Nếu không gặp em, anh sẽ sống sao? Ngày trôi qua thế nào? Cuộc sống không điều gì để quý trọng. Có lẽ một ngày anh sẽ gặp được em, từng ngày trôi qua, anh có thể hay không gặp được mật ngọt của mình

... Thời gian dần trôi, anh bắt đầu yêu em, cam tâm tình nguyện bên cạnh em, làm bầu bạn tri kỉ cùng nhau đi hết đoạn đường đời. Cho nên, anh van cầu em, không cần rời xa anh. Ngoài em ra anh không yêu bất kì ai khác...”

Lí Khải Hiên từ từ ngẩng đầu nhìn thân ái đang ngồi đối diện

Bài hát này... giống như lời thân ái muốn nói với mình

Nếu không gặp em, anh sẽ sống sao?.... Thời gian dần trôi, anh bắt đầu yêu em

..... Thời gian dần trôi, anh bắt đầu yêu em.....

Lí Cánh Thần nắm lấy tay Lí Khải Hiên, cả hai nhìn nhau trong đáy mắt ngập tràn yêu thương

– “Hiên”

Lí Khải Hiên lắc đầu ý bảo thân ái không cần nói gì nữa: “Em hi vọng bây giờ cũng không phải quá muộn”

Lí Cánh Thần tươi cười siết chặt bàn tay kia: “Không, Hiên, không bao giờ là muộn cả”

Khúc ca vang lên một lần rồi lại một lần như thay lời thổ lộ

... Ngày trôi mau, anh chỉ yêu mỗi em...

Cuối cùng hai người nắm tay rời khỏi quán bar. Tình Lộ chìm trong bóng đêm, thi thoảng vài ngọn đèn đường xa xa như đom đóm trong đêm. Sánh vai trên đường, hai người không ai nói gì chỉ lẳng lặng cầm tay nhau bước tới. Mọi lời nói đều không cần thiết nữa, hãy để tâm hồn lên tiếng, hãy lắng nghe nhịp tim của nhau trong từng bước chân, như vậy là đủ rồi

Ngay tại góc đường chuẩn bị rẽ vào tòa nhà, trong một hẻm nhỏ bỗng dưng vang lên âm thanh trẻ con trong trẻo

– “Cha!”

Lí Khải Hiên chấn động quay đầu

– “Tiểu Thần!”

Nhìn thấy hai người- một lớn một bé trước mắt vừa ăn cơm vừa chuyện trò, Lí Khải Hiên đột nhiên có cảm giác, thân ái còn giống cha của Tiểu Thần hơn mình, nghĩ xong lại bật cười

Lí Cánh Thần nhìn thân ái buông tay mình ra chạy nhanh về phía bé con kia, sau đó gắt gao ôm lấy thân ảnh bé nhỏ ấy vào lòng

– “Cha!”

– “Tiểu Thần!”– Lí Khải Hiên gọi tên con, nhắm mắt lại ôm chặt lấy bé

Lí Cánh Thần đứng đó một lúc lâu rồi mới chậm rãi đi tới bên hai cha con: “Hiên, không giới thiệu một chút sao?”

Lí Khải Hiên buông đứa bé trong lòng ra, phức tạp nhìn thân ái: “Thần, đây là.... Đây là Tiểu Thần, con em. Tiểu Thần, đây là..... Đây là.....”

Lí Cánh Thần cúi người nhìn bé con trước mắt: “Chào con, ta là Lí Cánh Thần. Con gọi Bác Lí là được rồi”

Bé con cực kì lễ phép vòng tay cúi đầu chào: “Con chào bác Lí ạ!”

Lí Cánh Thần xoa đầu bé con: “Tiểu Thần, đã trễ thế này rồi sao con chưa về nhà?”

Tiểu Thần còn mang cặp sách trên lưng khiếp sợ nhìn Lí Khải Hiên: “Cha, con nhớ cha. Mẹ đi du lịch chưa về, con nhớ cha, con nhớ mẹ...” – bé con nức nở khóc òa

Lí Khải Hiên xoay người ôm bé: “Nói cho cha biết, con bây giờ đang ở đâu?”

– “nhà A Di”

– “A Di nào?”

– “Là dì Phân đó. Cha, con nhớ cha, con muốn về nhà” – bé con giơ nắm tay bé xíu lên dụi mắt

Lí Khải Hiên nhìn thân ái muốn hỏi ý kiến

Lí Cánh Thần xoa đầu bé con sau đó nhìn thân ái nói: “Chúng ta về nhà đi. Cùng nhau về nhà!” – nói xong liền giữ lấy vai thân ái, bế bé con lên tay rời đi

Về đến nhà, Lí Khải Hiên ngồi trên sô pha vội vàng hỏi con: “Tiểu Thần, con như thế nào lại ở trên đường? A Di đâu? Tại sao đã trễ như thế còn không về nhà?”

Tiểu Thần đang ngồi bên cạnh bữu mô nhìn cha: “Tan học con không muốn về nhà A Di, con muốn về nhà mình. Nhưng cha không có, mẹ cũng không có. Hai người không cần con nữa phải không?” – bé càng nói càng thương tâm òa khóc lên

Lí Khải Hiên ôm con vào lòng vuốt ve tóc bé: “Không, không phải, Tiểu Thần, cha không phải không cần con nữa, cha là vì, là vì...” – càng nói anh càng thấy có lỗi với con

Trước kia Khương Ánh Mĩ đòi li hôn, vì muốn anh nhanh chóng đồng ý số tiền chu cấp sau này nên nhất mực cách li hai cha con. Cô tự ý mang con đi gửi nhà họ hàng chia rẽ cha con bọn họ. Khương Ánh Mĩ biết anh rất thương con nên mới làm như vậy để gây áp lực buộc anh đồng ý, chính là cô cũng nói qua sẽ chăm sóc con thật chu đáo. Không thể đáp ứng số tiền chu cấp sau hôn nhân, Lí Khải Hiên cứ vậy rời đi. Nhưng anh biết con đang ở bên họ hàng phía ngoại, đồng thời cũng biết Ánh Mĩ rất thương con nên an tâm rời khỏi

Nhưng cô đi du lịch lâu như vậy, con còn nhỏ sống một mình sao được? Lí Khải Hiên tự trách bản thân, đáng lí ngay sau khi cô đi du lịch, anh liền mang con về chăm sóc mới đúng

– “Con muốn sống với cha” – Tiểu Thần nũng nịu ôm cổ cha- “Cha, chúng ta về nhà đi, có được không?”

Lí Khải Hiên ôm đứa nhỏ liếc nhìn Lí Cánh Thần, thân ái đang dùng ánh mắt sáng ngời chăm chú nhìn hai cha con. Lau nước mắt cho con, Lí Khải Hiên cúi xuống nắm lấy bàn tay bé nhỏ, nhìn vào đôi mắt đen láy đang mong chờ: “Tiểu Thần, cha không trở về được”

– “Vì sao?”

– “Bởi vì cha và mẹ sắp li hôn rồi”

Lí Tiểu Thần sững sốt mở to mắt: “Hai người không cần con nữa sao?”

– “Không” – Lí Khải Hiên lắc đầu ôn nhu vuốt ve tóc con giải thích: “Tiểu Thần, cha yêu con, mẹ cũng yêu con, chúng ta đều yêu con. Nhưng cha không yêu mẹ, mẹ cũng không yêu cha, cho nên chúng ta không thể sống chung với nhau nữa, con hiểu không?”

Nói đến đây, Lí Khải Hiên theo bản năng lại liếc nhìn thân ái

– “Cho nên cha sẽ không về nhà nữa?” – bé con hỏi. Lí Khải Hiên gật đầu

Lí Cánh Thần đi tới ngồi xổm trước sô pha nắm tay Tiểu Thần: “Tiểu Thần, cha con hiện ở tại nhà bác, con có muốn ở lại nhà bác không?”

Đứa nhỏ nhìn Lí Cánh Thần rồi nhìn sang cha: “Con muốn ở một chỗ với cha, con không muốn quay về nhà A Di”

Lí Cánh Thần nhìn thân ái: “Vậy ý em thế nào?”

– “Như vậy có thể chứ?”

Lí Cánh Thần có vẻ đang rất vui: “Có gì mà không thể?”

Lí Khải Hiên nhìn con: “Tiểu Thần, con cùng cha ở lại nhà bác Lí được không?”. Bé con gật gật đầu

Lí Cánh Thần tươi cười thoải mái đứng lên: “Chúng ta đem phòng nhỏ sửa sang lại một chút là được rồi. Tiểu Thần, sau này con sẽ ngủ ở đây, đi nhìn phòng thử xem”– nói xong Lí Cánh Thần nắm tay bé con dẫn đến một căn phòng chưa sử dụng

Lí Khải Hiên đứng lên gọi điện cho em họ Ngô Thực Phân của Ánh Mĩ

– “A Phân, là tôi, Khải Hiên, a.... Ủ, Tiểu Thần đang ở chỗ tôi”

Liên theo đó là một giọng nữ bực bội không ngừng trách móc: “Khải Hiên, hai người đang làm cái gì? A Mĩ không có nhà, anh cũng đi. A Mĩ nói muốn đi du lịch liên không hỏi ý kiến tôi đã mang Tiểu Thần đến gửi, hai người sao có thể như thế chứ?”

– “Thực xin lỗi, thực xin lỗi, bây giờ tôi sẽ chăm sóc cho Tiểu Thần”

– “Đương nhiên, đứa nhỏ cũng là con anh vậy. Thời gian dài như vậy anh như thế nào lại không quản con mình ở đâu, làm gì? Tốt lắm, bây giờ thì tôi yên tâm rồi. Anh chăm sóc Tiểu Thần cho tốt đi, khi nào A Mĩ trở về tôi sẽ nói với cô ấy”– nói xong liền nhanh chóng gác máy

Lí Khải Hiên nhìn điện thoại cười khổ. Lúc này Lí Cánh Thần lại đây: “Thông báo cho người ta rồi?”

– “Ừ”

– “Vậy em mang con đi tắm đi, cho nó ngủ sớm một chút”

Lí Khải Hiên mang Tiểu Thần đi tắm trong khi Lí Cánh Thần chuẩn bị bộ chăn nệm mới cho bé.

Ngồi bên giường dỗ con ngủ, Lí Khải Hiên nhìn khuôn mặt con nhỏ nhắn non nớt trong lòng không hiểu là tư vị gì. Đã mấy tháng nay anh không gặp con rồi. Đến khi bé con ngủ say anh mới nhẹ nhàng rời khỏi phòng

Mang theo anh mắt phức tạp trở lại phòng ngủ, Lí Khải Hiên nhìn thấy thân ái

– “Chuyện trước kia em muốn nói với anh rồi lại thôi là chuyện Tiểu Thần phải không?”

Lí Khải Hiên gật gật đầu. Lí Cánh Thần cười, ôm lấy thân ái nằm xuống: “Vậy sao không sớm nói cho anh biết? Chuyện này có gì đâu mà em phải thế?”

Lí Khải Hiên nhú mày không biết nói sao cho đúng, suy nghĩ nửa ngày mới mở lời: “Thật ra em định nói với anh từ lâu rồi, nhưng chính là Ánh Mĩ cứ cố tình không cho em gặp con, thêm nữa là cô ấy nói sẽ nuôi con. Em nghĩ Tiểu Thần con nhỏ như vậy, có mẹ bên cạnh vẫn tốt hơn nên...”

Lí Cánh Thần cười nhéo nhéo cảm thân ái: “Chuyện Tiểu Thần anh đâu có để tâm. Tiểu Thần đáng yêu như vậy, anh vừa nhìn thấy đã thích, để con sống với chúng ta cũng tốt lắm, anh cũng sẽ yêu thương Tiểu Thần như con”

Lí Khải Hiên không nói gì cảm động nhìn thân ái

– “Tiểu Thần năm nay bao nhiêu tuổi rồi?”– Lí Cánh Thần hỏi

– “8 tuổi, học lớp 2 rồi”

Lí Cánh Thần ôm lấy thân ái, làm cho người ta gối đầu lên tay mình cũng nhau nằm xuống: “Ủ, Hiên, em không thấy là anh với Tiểu Thần rất có duyên phận sao?”

– “Cái gì?”

– “Trong tên hai người đều có một chữ Thần”

Lí Khải Hiên cười: “Đúng vậy”

– “Vì sao em lại đặt tên cho Tiểu Thần là Hiếu Thần?”

– “Bởi vì sáng sớm hôm con sinh ra em liền nhìn thấy trên trời có một ngôi sao mai rất sáng, nên liền lấy từ “Hiếu” của buổi sáng sớm ghép với chữ Thần đặt tên con”

– “Thì ra là vậy”– Lí Cánh Thần xoay người nhìn thân ái: “cho nên trước kia em mới không gọi anh là Tiểu Thần?”

Lí Khải Hiên vừa nghe liền đỏ mặt lắc đầu: “Không phải”

– “Có phải hay không cũng không sao. Ngày mai anh đưa con đi học, sau đó còn mua thêm đồ dùng. Trong nhà hiện không có đồ dùng cho con nít”

– “Đồ dùng của con đều ở...”

Lí Cánh Thần lắc đầu đánh gãy lời nói của ái nhân: “Không, không cần như vậy. Ý anh là mua đồ mới cho con”

Lí Khải Hiên còn muốn nói gì nữa, nhưng nhìn ánh mắt lấp lánh của thân ái anh lại thôi

Sáng hôm sau hai người đều dậy sớm. Vì sống ở nơi xa lạ, Tiểu Thần có vẻ thật cẩn thận cũng như thật lễ phép. Ném qua bữa sáng, Lí Cánh Thần hỏi bé con: “Tiểu Thần, hôm nay bác đưa con đến trường, trường con ở đâu”

– “Trường tiểu học Thị Lập ạ”

Nhìn xe Tiểu Thần rời đi, Lí Cánh Thần mới an tâm chuẩn bị đến trường

Ngồi trong văn phòng, Lí Cánh Thần không ngừng gõ bút xuống bàn suy nghĩ, trẻ con 8 tuổi thì cần vật dụng gì?

– “Nhi đồng, nhi đồng”– hần nhỏ giọng thì thào.

Cuối cùng hần gọi điện hỏi những bằng hữu có con nhỏ, một lúc sau, Lí Cánh Thần liệt kê danh sách các vật dụng cần thiết rồi lấy áo khoác hướng đến văn phòng phẩm

Đứng trong phòng khách nhìn những giỏ đồ mới mua, Lí Cánh Thần nghĩ đáng ra phải cùng thân ái thương lượng một chút vẫn tốt hơn

Nghỉ ngơi một hồi, Lí Cánh Thần xem giờ liền gọi cho thân ái: “Hiên, là anh. Ừ, anh đang ở nhà, chút nữa sẽ đến trường đón con. Hôm nay chúng ta ra ngoài ăn cơm đi. Ừ vậy bọn anh đi trước đợi em, em hết giờ thì đến nhanh nhé”

Lí Khải Hiên tắt máy mỉm cười, anh từng lo lắng không biết Lí Cánh Thần sống chung với bé con sẽ thế nào, bất quá là anh lo lắng dư thừa rồi. Tiểu Thần với ông bác xuất hiện đột ngột này cũng không chán ghét hay giữ khoảng cách, mà thân ái yêu thương đứa nhỏ có khi còn nhiều hơn mình.

Lí Khải Hiên đẩy cửa quán ăn bước vào liền thấy đầu Tiểu Thần bé nhỏ đang nhấp nhô trò chuyện, bé con nhìn thấy cha liền đứng lên vỗ tay gọi: “Cha, cha, con ở chỗ này này”

Lí Cánh Thần nhìn thân ái đi lại liền đứng lên giữ cặp sách cùng áo khoác hộ người ta, hần cười nói: “Bọn anh đến lâu rồi, đồ ăn cũng sắp làm xong. Em đi đường nhanh thật, để anh gọi người ta mang đồ ăn lên”

Tiểu Thần ở một bên phụ họa: “Cha đi thật nhanh, thật giỏi nha”

Ba người cùng nhau ăn cơm, Lí Khải Hiên thì thoảng nhìn một lớn một bé đối diện mình, hai người trước mặt nhìn rất giống nhau, từ cách cắn môi đến khoe miệng cương nghị. Lí Khải Hiên nghĩ có lẽ thân ái nói đúng, 2 người thật có duyên phận nên mới giống nhau đến vậy. Lí Cánh Thần thỉnh thoảng gấp đồ ăn cho bé con, thay bé gấp cá, chọn canh lại luôn miệng hỏi đồ ăn có ngon hay không? Trông ánh mắt nhìn Tiểu Thần đầy yêu thương ấm áp của một người cha giành cho con. Tiểu Thần hiển nhiên cảm giác được người bác xa lạ này thật lòng thương yêu mình nên cũng tự nhiên đón nhận tình cảm ấy

Nhìn thấy hai người- một lớn một bé trước mắt vừa ăn cơm vừa chuyện trò, Lí Khải Hiên đột nhiên có cảm giác, thân ái còn giống cha của Tiểu Thần hơn mình, nghĩ xong lại bật cười

– “Em sao vậy?”– Lí Cánh Thần lo lắng hỏi

– “Không, không có gì”

9. Chương 9

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Hiên, em có trách anh không? Nhưng anh sẽ không bao giờ để em rời đi. Có lẽ một ngày nào đó, em buộc phải chọn lựa anh hoặc Tiểu Thần. Cho nên anh mong em hiểu, Tiểu Thần sau này sẽ có cuộc sống riêng, con sẽ phải đi con đường của mình. Còn em, em là của anh”

Ăn cơm xong 3 người về nhà, vừa mở cửa bước vào, Lí Khải Hiên kinh ngạc không thôi: “Đây là làm sao vậy?”

Giữa phòng khách là một đống lớn các túi lớn bé đủ kiểu.

– “Đây là đồ mua cho Tiểu Thần dùng”– Lí Cảnh Thần giải thích

– “Oa!”– Tiểu Thần vui mừng reo lên chạy đến bên mớ đồ quay đầu nhìn cha: “Tất cả đều là cho con phải không?”

Lí Khải Hiên nhìn thân ái, người kia đang nhìn anh mỉm cười dịu dàng. Anh nhìn bé con gật gật đầu: “Tiểu Thần, mau cảm ơn bác đi”

Tiểu Thần lớn tiếng: “Con cảm ơn bác ạ!”

Lí Cánh Thần cười: “Tiểu Thần đến đây. Nhìn xem con có thích hay không?”

Ba người chậm rãi soạn các thứ ra, là quần áo, văn phòng phẩm, đồ dùng hàng ngày, còn có nhiều món đồ chơi kèm theo, tất cả đều là cho Tiểu Thần. Sửa soạn xong xuôi, Lí Khải Hiên chậm rãi đem các thứ xếp vào phòng bé con

– “Nhiều quần áo thế này”– Lí Khải Hiên nhìn tủ quần áo chất đầy các trang phục cho 4 mùa không khỏi lắc đầu.

Lí Cánh Thần đang ngồi trên sô pha giúp bé con thử đôi giày mới

– “Thần, nhiều, nhiều lắm quần áo rồi”

Lí Cánh Thần lắc đầu: “Không nhiều đâu. Chúng ta đều không biết con sẽ cần những gì nên cứ mua hết một lần đi cho tiện”

Ôm máy trò chơi trên tay, Tiểu Thần hưng phấn hỏi: “Bác ơi, cái này cũng là cho con phải không?”

– “Ừ”

– “Con có thể chơi bây giờ không?”– Tiểu Thần nhìn cha

Lí Khải Hiên gật đầu: “Làm xong bài tập mới được chơi”

– “Dạ”

Một lúc sau cuối cùng hai người cũng sắp xếp mọi thứ ngăn nắp trong phòng Tiểu Thần. Bé con mặc áo ngủ ngồi trên giường nhìn bàn học, giá sách, các vật dụng mới được sắp xếp ngăn nắp lắc lư thân mình, y y ô ô gì đó không rõ chữ

Lí Khải Hiên đi đến: “Tiểu Thần, đến giờ ngủ rồi, ngày mai còn phải đi học”

– “Tất cả là bác mua cho con sao?”

– “Ừ”

Tiểu Thần ngoan ngoãn nằm xuống, nhưng một lúc sau lại đứng lên tìm con hổ nhồi bông xám mới mua ôm vào trong lòng. Lí Khải Hiên tắt đèn chuẩn bị rồi đi, bé con đang nằm liền hỏi: “Cha, chúng ta vẫn sẽ ở đây sao?”

Lí Khải Hiên dừng bước, anh nắm nắm đấm cửa nghĩ ngợi rồi nói: “Ừ”

– “Vậy mẹ ở đâu?”

– “Mẹ sẽ ở nhà của mẹ”

– “Vậy mẹ có tới đây không?”– bé con hỏi

– “Không, mẹ sẽ không tới”– anh lắc đầu

– “Nếu mẹ có thể đến thì tốt rồi”– Tiểu Thần trở mình ôm cạp con lặp lại: “Nếu mẹ có thể đến thì tốt rồi”

Lí Khải Hiên cúi đầu chậm rãi đóng cửa lại đi về phòng

Trong phòng ngủ, Lí Cánh Thần chưa nghỉ ngơi, hắn còn đang dựa vào giường xem tạp chí.

Lí Khải Hiên ngồi bên giường nhìn thân ái: “Em...”

Lí Cánh Thần ngược mắt nhìn ái nhân mỉm cười, lắc đầu ý muốn nói thân ái không cần nói gì cả.

– “Nhưng...”

Lí Cánh Thần vẫn lắc đầu cười

Lí Khải Hiền xóc chén lên, mang theo tâm tình mâu thuẫn nằm xuống bên cạnh thân ái

Lí Cánh Thần gấp tạp chí đặt sang một bên nhẹ nhàng nói: “Hiên, anh biết em rất thương con. Anh cũng từng nghĩ, chúng ta sống với nhau sẽ không có con, như vậy cũng mất đi ít nhiều hạnh phúc một gia đình. Bây giờ có Tiểu Thần ở đây, anh thật hạnh phúc. Nếu có thể, anh hi vọng 3 người chúng ta sẽ cùng nhau đầm ấm hòa thuận chung 1 mái nhà như bây giờ”

– “Nhưng Ánh Mĩ từng nói cô ấy sẽ giành quyền nuôi con”

Lí Cánh Thần nắm tay thân ái: “Anh sẽ không tranh giành quyền nuôi con với cô ấy, tin anh đi. Ít nhất bây giờ Tiểu Thần đang sống cùng chúng ta, anh hi vọng thời gian này có thể làm cho con hạnh phúc”

– “Cảm ơn anh”

Lí Cánh Thần mỉm cười, hôn lên môi thân ái. Chợt nhớ ra điều gì, Lí Khải Hiền vội vàng đẩy ái nhân ra: “Thần, còn một việc em phải nói với anh, chúng ta...”

Lí Cánh Thần cười, nhẹ nhàng mơn trớn môi thân ái: “Anh biết. Như vậy tốt lắm, nếu đã khóa cửa, chúng ta liền....”, hần dừng lại trên khóe môi hiện lên một tia cười quyến rũ, người kia lập tức đỏ mặt

Thì ra thân ái luôn biết mình lo lắng điều gì, luôn biết mình muốn nói gì

– “Nếu không khóa cửa thì không được, phải không?” – Lí Cánh Thần hỏi, sau đó hần liếc về phía cửa: “Hiên, em vừa khóa cửa rồi, không phải là em...”

Lí Khải Hiền liên tục lắc đầu né người: “Không, không phải...”

Lí Cánh Thần cười ôm lấy thân ái: “Em yên tâm, hôm nay sẽ không. Ngày mai, ngày mai chúng ta nói sau”

Nằm trong lòng ngực thân ái, Lí Khải Hiền cảm thấy bản thân có chút thất bại. Người này, bất luận anh suy nghĩ gì đều biết trước. Tuy rằng cảm giác được ái nhân thấu hiểu thật hạnh phúc nhưng anh nghĩ đôi khi có thể làm cho người kia bất ngờ một chút thật tốt biết bao

Anh thử liên lạc với Khương Ánh Mĩ nhưng không được, Lí Khải Hiền bắt đầu lo lắng. Anh không biết cô có còn quay về Hương Đảo nữa không, đồng thời cũng muốn xác định có hiện tại đang chung sống với người yêu phải không? Lí Khải Hiền chỉ có thể thầm chúc phúc cho Khương Ánh Mĩ

Lí Cánh Thần biết chuyện nhưng không nói gì, hần chỉ ân cần: “Nếu cô ta không trở lại, vậy Tiểu Thần cứ sống với chúng ta không phải rất tốt sao?”

Hiện tại cũng chỉ có thể làm vậy

Hôm nay lớp của Lí Khải Hiền có buổi họp phụ huynh nên anh về muộn. Ở ngoài cửa đã nghe được tiếng ồn ào, vừa mở cửa ra đã thấy trong phòng khách một lớn một nhỏ hào hứng cùng chơi điện tử. Tiểu Thần nghe tiếng mở cửa liền quay người nhìn, thấy cha đã về bé reo lên: “Cha về rồi”, buông trò chơi trong tay, bé con chạy về phía cha vươn hai tay ôm lấy

Lí Khải Hiền liền ôm con, Lí Cánh Thần cũng đi tới: “Em chắc chưa ăn gì phải không? Chúng ta đi ăn cơm đi”

– “Ừ, ừ” – Lí Khải Hiền đáp lời

– “Hai người ăn cơm chưa?”

– “Bác dẫn con đi ăn McDonalds, ngon thật ngon nhưng bây giờ con lại đói bụng rồi” – Tiểu Thần ôm cổ cha nhanh nhẩu trả lời

– “Vậy đi thôi”

Ba người đến một quán ăn bán đồ Đông Bắc. Nhìn bộ dạng ăn uống vui vẻ của Tiểu Thần, Lí Khải Hiền mới phát hiện ra bé con rất thích đồ ăn vùng Đông Bắc

Lí Cánh Thần ở một bên hỏi: “Tiểu Thần, gà nhồi nấm ngon không? Sa oa đồ con ăn được không?”

Bé con liên tục gật đầu: “Ăn ngon. Ăn ngon”

Nhìn hai người cười nói, ăn uống vui vẻ, Lí Khải Hiên cảm thấy trong lòng đặc biệt ấm áp. Dùng cơm xong thì món chè đậu đỏ nóng được mang lên

Nhìn bộ dáng vui đầu ăn chè của Lí Cánh Thần cùng Lí Hiểu Thần, Lí Khải Hiên vui vẻ nói rằng hai người bọn họ trùng hợp đều thích ăn chè đậu đỏ như vậy. Tiểu Thần ngẩng đầu hỏi: “Cha con nói đúng không?”

– “Ừ, ta thích nhất chè này, mùa hè ăn giải nhiệt, còn mùa đông ăn lại rất ấm” – Lí Cánh Thần gật đầu

– “Vậy chúng ta mua thêm về nhà được không hả bác?”

– “Được”

Về đến nhà, Lí Cánh Thần ra ban công định hút thuốc, vừa mới châm lửa đã thấy Tiểu Thần chạy lại

– “Sao giờ này con chưa đi ngủ?” – Lí Cánh Thần hỏi, “Hay là còn muốn đấu với bác trò chơi khi này? Con còn phải luyện nhiều lắm mới thắng bác được” – hần cười rộ lên

Tiểu Thần lắc đầu, bé con đến bên cạnh hần chấp hai tay sau lưng ngẩng đầu nhìn trăng trên cao

Lí Cánh Thần nhìn một bên mặt Tiểu Thần, bé con tám tuổi này mang đôi mắt đen tròn lay láy như hai hột nhãn, nhưng ẩn sâu trong đáy mắt là một tia u buồn rất không hợp với tuổi tác. Bé cũng rất lễ phép nghe lời người lớn. Trẻ con tuổi này thường rất hiếu động, ồn ào nhưng Tiểu Thần lại đặc biệt im lặng

Lí Cánh Thần nghĩ một phần cũng do hoàn cảnh gia đình mà bé như vậy

Tiểu Thần nhìn sao trời, đột nhiên nói: “Lúc trước còn ở nhà A Di, mỗi cuối tuần cả nhà họ đều ra ngoài đi chơi nhốt con trong nhà. Buổi tối con thường ra ban công ngắm trăng như thế này”

Lí Cánh Thần im lặng

Lí Khải Hiên cũng đứng đó nghe con nói, anh bỗng thấy chua xót cùng áy náy. Con còn nhỏ như vậy nhưng mình lại không chăm sóc chu đáo để con sống ở ngoài một thời gian như vậy

Bất luận thế nào, anh cũng sẽ không để con sống với người khác nữa

Tựa vào vai thân ái, Lí Khải Hiên buồn rầu nói: “Em thật không xứng đáng làm cha”

– “Đừng nói mình như vậy”

– “Em thế nhưng... em nghĩ lúc đó để con sống với mẹ sẽ tốt hơn, nhưng không ngờ... không ngờ còn lại chịu khổ cực như vậy. Em không hề nghĩ tới, em...” – Lí Khải Hiên hối hận nói năng lộn xộn, thống khổ cúi đầu

– “Tại sao em lại có thể như vậy? Tại sao lúc ấy không mang con theo? Tại sao lại để con sống bên ngoài như vậy. Em nghĩ chỉ cần li hôn xong là có thể gặp con. Em thật không ngờ, em...” – Lí Khải Hiên không ngừng tự trách bản thân

Lí Cánh Thần ôm lấy vai thân ái: “Đừng tự trách mình nữa, bây giờ chúng ta chăm sóc Tiểu Thần thật tốt là được rồi”

– “Bé con cần một gia đình đầy đủ, trước đây em và Ánh Mĩ không bao giờ ở trước mặt con tranh cãi. Nhưng từ hai năm trước đã không khác gì li thân, Tiểu Thần biết được nên đặc biệt im lặng, việc gì cũng tự mình làm”. Lí Khải Hiên thở dài: “Em thật là một ông bố thất bại”

Lí Cánh Thần nắm tay thân ái, dùng sức giữ thật chặt: “Em cảm thấy chúng ta không phải là một gia đình trọn vẹn sao?”

Lí Khải Hiên ngược mắt nhìn hần, đôi mắt đen sáng ngời ấy làm anh hoa mắt, tim cũng đập nhanh. Anh vội vàng lắc đầu: “Không, Thần. Em không có ý đó”

Lí Cánh Thần cúi mặt nghĩ ngợi gì, sau đó nói: “Hiên, anh nghĩ Tiểu Thần bây giờ còn bé sống cùng chúng ta, chúng ta cũng không cần phải giải thích điều gì với con. Chờ một ngày con lớn lên, chúng ta sẽ đem quan hệ nói cho nó biết, con nhận cũng được, không nhận cũng không sao, vì dù sao chúng ta cũng vẫn yêu thương con như vậy. Nếu con không thể chấp nhận sự thật kiên quyết rời nhà, anh cũng sẽ an bài rất tốt

không để con chịu bất kì thua thiệt nào. Người chịu khổ là em, bởi vì anh mà hai cha con phải tách ra như vậy”

Vươn tay xoa nhẹ hai má thân ái, Lí Cánh Thần nhìn thẳng vào mắt người kia: “Hiên, em có trách anh không? Nhưng anh sẽ không bao giờ để em rời đi. Có lẽ một ngày nào đó, em buộc phải chọn lựa anh hoặc Tiểu Thần. Cho nên anh mong em hiểu, Tiểu Thần sau này sẽ có cuộc sống riêng, con sẽ phải đi con đường của mình. Còn em, em là của anh”

Nhìn thân ái nghiêm túc như vậy, Lí Khải Hiên cũng không biết nói gì. Những gì người kia nói anh từng nghĩ đến, nhưng chưa biết phải giải quyết thế nào. Mang theo tâm tình rối rắm, nhìn thấy Lí Cánh Thần từ từ tiến lại gần, Lí Khải Hiên chậm rãi khép mắt. Hai cánh môi trầm mình trong một cái hôn thật dài.

Lí Cánh Thần nhẹ nhàng bên tai thân ái: “Hiên?”

Lí Khải Hiên vẫn nhắm mắt lưu luyến nụ hôn ôn nhu vừa rồi: “Huh?”

– “Anh khóa cửa”

– “Ừ”. Say mê trong những âu yếm của thân ái, Lí Khải Hiên lơ mơ suy nghĩ, nếu phải chọn lựa giữa thân ái và Tiểu Thần? Ngày đó hẳn còn rất xa. Hiện tại hai người sống chung với nhau rất tốt đẹp, Tiểu Thần cũng đã muốn xem Lí Cánh Thần là người một nhà, vấn đề còn lại chỉ là thời gian

Trường học cử Lí Khải Hiên đi tập huấn 3 ngày ở bên ngoài. Anh vừa thu dọn hành lý vừa lo lắng, Tiểu Thần cũng thân ái chỉ mới vừa thân thiết với nhau, bây giờ không có anh ở bên liệu có chuyện gì xảy ra hay không? Tiểu Thần có thể nhận Lí Cánh Thần không? Anh xuất hành mang theo tâm trạng lo lắng bên người

Khi Lí Khải Hiên trở về căn hộ trong Tỉnh Lộ, anh hết sức ngạc nhiên nhìn thân ái cùng Tiểu Thần ngồi đối diện bên bàn ăn. Ở giữa đặt một cái chén rỗng, mỗi người cầm một cái thìa trên tay

– “Hai người đang làm gì vậy?”– Lí Khải Hiên nghi hoặc hỏi

Tiểu Thần liền nhảy khỏi ghế chạy đến bên cha: “Cha, cha về rồi”

Lí Cánh Thần cũng vừa đi tới: “Em về rồi”

– “Ừ”– ôm con trong tay, Lí Khải Hiên vẫn còn thắc mắc: “Thần, Tiểu Thần, hai người đang làm gì?”

Tiểu Thần nói: “Bọn con đang chơi mà, bác chỉ con trò chơi mới, bác, chúng ta tiếp tục đi”

– “Ừ”– nói xong Lí Cánh Thần cũng ngồi lại bên bàn ăn

Hai người cùng ngồi lại vị trí cũ, đồng thời cùng gõ thìa vào chén rỗng đặt trên bàn phát ra những âm thanh vui nhộn, miệng lẩm bẩm

– “Lớn đánh lão hổ kê ăn trùng, lão hổ”

– “Lớn đánh lão hổ kê ăn trùng, cây gậy”

– “Oa”– Tiểu Thần kêu lên: “Con thắng, con thắng, cây gậy ăn lão hổ”, nói xong bé con đắc ý múc một thìa chè đậu đỏ ăn vào.

Nhìn hai người chơi một lúc, Lí Khải Hiên cũng hiểu ra

– “Hai người, hai người đang chơi oản tù xì?”

Tiểu Thần quay sang cười: “Đúng rồi, bọn con đang oản tù xì ăn chè mà”. Bé con chỉ vào bát: “Ai thắng sẽ được ăn 1 thìa, người nào ăn hết trước lại được thêm một bát nữa”. Nhìn con vui cười hạnh phúc, Lí Khải Hiên đỏ khốc đỏ cười: “Thần, sao anh lại dạy con chơi trò này? Như vậy không tốt”

Lí Cánh Thần như không có việc gì: “Đâu có sao, anh cũng đâu có cho Tiểu Thần uống rượu, đúng không Tiểu Thần”

– “Đúng vậy, đúng vậy”– bé con gật gật đầu: “Bác, chúng ta chơi tiếp đi”

– “Lớn đánh lão hổ kê ăn trùng, trùng”

- “Lớn đánh lão hồ kê ăn trùng, lão hồ”
- “Lớn đánh lão hồ kê ăn trùng, cây gậy”
- “Lớn đánh lão hồ kê ăn trùng, kê”

Lí Khải Hiên vỗ vỗ trán không hiểu mình chỉ mới đi vắng 3 ngày, hai người thế nào lại thành thế này? Nhưng anh cũng thật vui nhìn Tiểu Thần cùng thân ái hòa hợp sống chung 1 nhà. 3 ngày sống chung, Tiểu Thần hẳn là đã tiếp nhận Lí Cánh Thần rồi

Buổi tối dỗ bé con ngủ xong, Lí Khải Hiên quay về phòng ngủ. Lí Cánh Thần ôn nhu mát xa vai thân ái

- “Thần, em không ngờ hai người nhanh như vậy liền hòa hảo sống chung, bây giờ nhìn thật giống người một nhà”
- “Anh đã nói là anh và Tiểu Thần có duyên mà, bây giờ em mới tin sao?”- hẳn đặc ý nói
- “Như vậy em an tâm”

Nhìn con đã lâu rồi không thực tâm vui vẻ thoải mái như hôm nay, Lí Khải Hiên cũng vui lây. Ủ, nếu có thể làm cho con hạnh phúc thì như vậy cũng đáng

Trường tiểu học Thị Lập của Tiểu Thần sắp có lễ mừng ngày thành lập trường. Hàng loạt hoạt động kỉ niệm diễn ra nhưng quan trọng nhất là lễ hội hóa trang, các bé đều thích tham gia hoạt động này.

Nhìn thấy thư mời, Lí Khải Hiên không biết làm sao

- “Cha, làm sao bây giờ?- Tiểu Thần ở bên cha hỏi- “lớp con có bạn hóa trang thành Siêu Nhân, có bạn làm Batman, cũng có bạn hóa trang thành Hồng Hải Nhi, còn con thì phải hóa trang thành gì?”

Lí Khải Hiên nhìn con rồi như thư mời do dự: “Cái này cha cũng không rõ”

Loại vũ hội hóa trang này được các em rất yêu thích, thường thường sẽ do các em tự đứng ra tổ chức. Trong trường Lí Khải Hiên cũng có vài câu lạc bộ như vậy, các em thường tự may trang phục hóa trang thành các nhân vật truyện tranh yêu thích, rồi chụp ảnh lưu niệm. Thỉnh thoảng còn diễn một đoạn kịch ngắn. Lí Khải Hiên không nghĩ tới trường Tiểu Học cũng tổ chức hoạt động như vậy. Nhưng điều khó xử nhất là Lí Khải Hiên hiện tại không biết cho con hóa trang thành ai mới ổn; thứ nhất vì anh chỉ là người thường, thứ hai việc này cần một người am hiểu về các loại trang phục hoặc tự may lấy một bộ. Nhưng anh hoàn toàn không biết phải tìm trang phục ở đâu. Đúng lúc hai cha con thở dài, Lí Cánh Thần về đến nhà

- “Làm sao vậy?”- Lí Cánh Thần vuốt tóc bé con

Tiểu Thần hé ra thư mời

Lí Cánh Thần nhìn nhìn, tươi cười ngồi trên sofa nắm tay bé con đứng đưa hỏi: “Tiểu Thần, nói cho bác biết, con thích hóa trang thành gì? Là hải tặc, tàu bay? Hay làm Tôn Ngộ Không? Lí Tiểu Long?

Bé con nghe xong mắt sáng rỡ: “Hải tặc, hải tặc, con muốn làm hải tặc”

Lí Khải Hiên nhớ lần gần đây nhất hai người cùng chơi trò chơi là một trò cướp biển

- “Được, hải tặc, không thành vấn đề”- Lí Cánh Thần gật đầu
- “Thật sự?”- Tiểu Thần mừng rỡ nhảy cẫng lên. “Bác, con có thể hóa trang thành hải tặc sao?”
- “Đương nhiên rồi”
- “Thần...”- Lí Khải Hiên giữ tay thân ái- “Anh....”

Lí Cánh Thần nháy mắt: “Em quên anh làm cái gì rồi sao?”. Lí Khải Hiên chợt nhớ ra, thân ái làm trong công ty người mẫu nên có hẳn một bộ phận thiết kế riêng biệt. Một bộ đồ hải tặc là chuyện dễ như trở bàn tay

- “Tiểu Thần, ngày mai tan học đến chỗ của bác đi, bác chuẩn bị quần áo hải tặc cho con”
- “Con cảm ơn bác!”

Vấn đề nhanh chóng được giải quyết. Lí Khải Hiên ngồi một bên đọc sách nhìn hai người chăm chú thảo luận bộ đồ hóa trang. Làm hải tặc thì quần áo như thế nào, phụ kiện gì, đai lưng ra làm sao? Bọn họ thậm chí còn mở trò chơi hải tặc ra tham khảo phục trang của nhân vật, sau cùng lại sưu tầm phục trang hải tặc trên phim ảnh. Nhìn thấy bộ dạng hứng thú của thân ái, Lí Khải Hiên cười khổ: “Thần, đừng như vậy, con đã quây thế nào anh lại còn quây theo con?”. Nói xong liếc Tiểu Thần một cái

Lí Cánh Thần lưu lại mấy ảnh mẫu trên máy tính cười nói: “Đâu có sao, cũng vui nha! Đúng không Tiểu Thần?”, nói xong nháy mắt nhìn bé con. Tiểu Thần im lặng nhìn cha, rụt cổ cười

Nhìn con đã lâu rồi không thực tâm vui vẻ thoải mái như hôm nay, Lí Khải Hiên cũng vui lây. Ủ, nếu có thể làm cho con hạnh phúc thì như vậy cũng đáng

Hôm sau, Lí Khải Hiên mang Tiểu Thần đến Khải Kỳ. Đây không phải lần đầu anh đến đây nhưng cảm giác đã khác trước nhiều. Ở trong phòng làm việc rộng lớn của Lí Cánh Thần, Tiểu Thần tò mò sờ soạn khắp nơi: “Ah, đây là nơi làm việc của bác sao? Không giống nơi làm việc của cha chút nào”

Lí Cánh Thần mang bé con đi gặp vài nhà thiết kế, Lí Khải Hiên ở lại trong phòng nhìn ngắm, nơi này không giống thế giới của anh, tại đây tràn ngập các loại đồ án, sắc thái, còn mang theo dấu ấn cá nhân rất rõ. Nói chuyện một lúc với các nhà thiết kế, ba người định quay về

Vừa ra đến cửa đã nghe tiếng gọi: “Cánh Thần, tôi tìm cậu có việc”

Lí Khải Hiên nhìn người mới bước vào phòng, người kia vận chiếc áo màu lam nhạt, quần đen dài, đầu tóc chỉnh chu, nhìn qua rất chỉnh tề. Ngũ quan tinh tế, khí chất nho nhã nhu hòa không giống thân ái, nhưng vẻ anh tuấn lại rất giống

Lí Cánh Thần nhìn người mới vào cười chào: “Lão Văn? Cậu sao lại đích thân đến đây hôm nay, có việc gì à?”

– “Còn không phải là vì Tiểu Thực?”

Lúc này người kia mới chú ý đến Lí Khải Hiên cũng Tiểu Thần, gã ngừng nói nhìn anh có vẻ khó xử

Lí Cánh Thần đi tới: “Để tôi giới thiệu một chút. Văn Nhược Ngôn, lão Văn là bằng hữu của anh làm tổng biên tập bên tạp chí, còn đây là Lí Khải Hiên, bằng hữu của tôi, là giáo viên trung học”

Văn Nhược Ngôn nhìn người nho nhã trước mắt, gã lại nhìn mái tóc đen mềm cùng đôi mắt nâu của anh; rồi lại nhìn sang vẻ tươi cười ngọt ngào có chút xấu hổ của chiến hữu liên hiệp ra. Nhìn bé con bên người Lí Khải Hiên, Văn Nhược Ngôn cười hiền hòa

– “Cánh Thần, tôi có chuyện cần nói với cậu”

Lí Cánh Thần đưa chìa khóa xe cho thân ái: “Hai người xuống trước đợi anh một chút”

Nhìn cha con Lí Khải Hiên rời đi, Văn Nhược Ngôn mới lộ ra nụ cười quỷ dị: “Cánh Thần, cậu to gan thật, còn dám đưa người ta đến tận công ty”

Lí Cánh Thần tựa lưng vào ghế, cúi đầu vỗ về cổ áo, mí mắt cũng không nâng lên: “Thế nào? Cậu vội vàng đến đây là cố ý muốn gặp người ta?”

Văn Nhược Ngôn cười cười: “Không dám. Không dám”

– “Có chuyện gì nói mau đi”

Văn Nhược Ngôn vẫn cười: “Không ngờ, tôi thật không ngờ, người kia mới nhìn thật ôn nhu nho nhã, không giống như cậu”

– “Vô nghĩa. Tôi là tôi, cậu ấy là cậu ấy, đương nhiên không giống nhau”

Văn Nhược Ngôn vẫn cúi đầu, nhướn mắt qua tròng kính nhìn chiến hữu: “Cánh Thần, cậu với người kia như sói với cừ non, cậu không biết sao?”

– “Tôi không biết, cậu ít luyện thuyên đi. Có chuyện gì thì nói mau”

– “Người kia còn mang theo con nhỏ, thật không dễ dàng gì” – gã tiếp tục quan tâm đến chiến hữu ngoài người về trước nói

Lí Cánh Thần nhăn mặt: “Cậu tò mò nhiều vậy làm gì?”

– “Li hôn chưa?”

Lí Cánh Thần tức giận đáp: “Đã kí tên”

– “Vậy nhà gái đâu? Đứa nhỏ sống với ai?”

Lí Cánh Thần ngẩng đầu nhìn bàn làm việc nói: “Lão Văn, cậu là không có việc gì phải không? Nếu không có thì tôi đi đây”. Nói xong, hắn đứng lên

Văn Nhược Ngôn vội vàng trấn an chiến hữu đang sắp phát hỏa: “Tôi nói tôi nói, tôi muốn mời Tiểu Thực chụp ảnh bìa cho phụ trương của tạp chí”

Bàn xong công việc, Văn Nhược Ngôn đứng lên: “Được rồi, tôi đi đây. Không làm phiền cậu nữa”

Hai người cùng nhau đi ra ngoài, Văn Nhược Ngôn như nhớ ra điều gì liền nói: “Cánh Thần, cậu có nhận thấy đứa bé kia nhìn rất giống cậu không?”

Lí Cánh Thần cười: “Ừ, tôi và Tiểu Thần rất có duyên với nhau”

Trang phục hải tặc của Tiểu Thần được hoàn thành rất nhanh

Tiểu Thần mặc chiếc áo màu trắng, quần đồ thảm bó sát, cổ tay áo loang lổ chút màu máu, trên đầu quấn một mảnh khăn sặc sỡ hết như phong cách cướp biển châu Âu thời trung cổ. Nhìn thân ảnh bé xíu xinh đẹp trong mắt, Lí Khải Hiên đột nhiên cảm giác con lớn hơn một chút rồi. Tiểu Thần nhìn thấy đồ mới liền vui vẻ mặc vào suốt, cha có nói thế nào cũng không chịu cởi ra

Tối đến, Lí Khải Hiên vừa trong phòng bếp đi ra liền thấy thân ái cùng con đem hết thảy nệm trên sofa xếp xuống đất làm thuyền. Hai người một trước một sau ngồi lên, cầm máy hút bụi làm thuyền trưởng ra sức chèo thuyền, vừa chèo vừa hô: “Tiến lên! Tiến lên! Chúng ta là phi đội hải tặc bách chiến bách thắng. Dũng cảm tiến lên, vượt sóng vượt gió. Chúng ta sẽ là bá chủ thế giới. Đến Thái Bình Dương, đến Đại Tây Dương, đến Ấn Độ Dương...”

Nhìn thấy hai người, Lí Khải Hiên lại dở khóc dở cười: “Hai người lại làm trò gì?”

Nghe được giọng cha trách móc, Tiểu Thần một bên ra sức chèo thuyền thật nhanh, một bên hét lớn: “Có địch, có địch. Thủy thủ, mau chuyển lái”

Lí Cánh Thần quay lại nhìn vẻ mặt thất kinh của thân ái, cười trộm trong lòng nói: “Tuân lệnh, thuyền trưởng”. Lí Khải Hiên nhìn phòng khách bữa bãi không biết làm sao, lắc lắc đầu. Hôm nay Tiểu Thần rất vui, mãi đến khuya cũng chưa chịu đi ngủ. Lí Cánh Thần liền ôm bé con kể chuyện

Lí Khải Hiên ở bên cạnh soạn bài cũng giống tai nghe. Lí Cánh Thần dùng ngôn ngữ đơn giản dễ hiểu kể cho bé con chuyện Columbus phát hiện ra châu Mỹ, sau đó là chuyện Titanic, cuối cùng lại nói đến việc khai thác dầu mỏ trên biển và bảo vệ môi trường. Bé con ở trong lòng Lí Cánh Thần mở to hai mắt, chăm chú lắng nghe

Lí Khải Hiên phát hiện, thân ái không nói với con những chuyện lớn lao, cũng không hạn chế trí tưởng tượng của con. Thân ái hoàn toàn chỉ dẫn chuyện cho con, người kia đem lịch sử Trung Hoa rộng lớn, từ Thành Cát Tư Hãn đến Từ Hi Thái Hậu, thông qua một đoạn lịch sử, một vài nhân vật giảng chuyện làm người cho con. Nói con làm người phải độc lập tự chủ, dựa vào sức mình

Lí Khải Hiên nói: “Có thể vì anh không nói những chuyện lớn lao, chỉ nêu ra những tấm gương trong đời sống nên con mới đặc biệt bội phục anh, nghe lời anh như vậy”

Lí Cánh Thần vuốt vuốt cằm suy nghĩ: “Ừ, cũng tốt, bây giờ như người một nhà rồi”

Lí Khải Hiên nhăn mày nói: “Nhưng anh không cần quây chung với Tiểu Thần”

– “Bọn anh đâu có quây, bọn anh chỉ là chơi chung thôi”

Lễ hóa trang kết thúc, trường học còn đợt cắm trại dã ngoại trên đồi Phượng Hoàng. Lí Khải Hiên nghĩ con còn nhỏ nên có chút lo lắng, Lí Cánh Thần lại một mực duy trì chủ ý cho Tiểu Thần đi cắm trại. Đêm Tiểu Thần đi cắm trại, Lí Khải Hiên ở trong phòng ngủ vén màn nhìn cảnh đêm, nghĩ chuyện của con

– “Kì thật em cũng biết những hoạt động như vậy để rèn luyện con rất tốt. Nhưng vẫn không an tâm” – Lí Khải Hiên quay đầu nói với thân ái đang tựa đầu giường đọc sách

Lí Cánh Thần buông sách: “Tập cho con tính tự lập từ nhỏ như vậy rất tốt. Đường đời dài như vậy có rất nhiều khó khăn cần phải đối mặt, đôi khi phải ngã thật đau mới đứng lên trưởng thành được”

Nhìn thân ái gật đầu, Lí Cánh Thần nói: “Anh nghĩ nếu anh là cha của Tiểu Thần thì cũng sẽ lo lắng như em bây giờ. Nhưng vì không phải nên cách nhìn nhận cũng sẽ khác quan hơn”

Lí Khải Hiên buông rèm quay về giường: “Tiểu Thần ngày một lớn cũng cần sự khách quan của anh”

Hôm sau tan tầm Lí Khải Hiên về nhà đã thấy thân ái

– “Hôm nay anh về sớm”

– “Ừ, hôm nay mọi việc đều thuận lợi. Đón Tiểu Thần xong anh liền về nhà”

– “Con đâu?”

– “Đang ở dưới khu vui chơi”

Lí Cánh Thần vuốt ve mái tóc thân ái, sợi tóc đen mượt mềm mại lướt qua đầu ngón tay thật êm. Lí Khải Hiên mặc cho thân ái vuốt ve tóc mình, nhưng một hồi sau lại cảm thấy người kia có ý tứ khác

Lí Khải Hiên lắc đầu tránh ra: “Thần, không cần nháo”

Lí Cánh Thần vươn tay: “Ai nháo chứ?”

Người tiến công, kẻ phòng thủ, Lí Khải Hiên bị mang lại số pha, anh bắt đầu vận vẹo: “Đừng, không được, Thần, anh buông tay, rõ ràng trời còn đang sáng”

Lí Cánh Thần tủm tỉm cười không cho thân ái phản kháng, ngón tay nựng nhẹ cằm người kia: “Còn không phải?”

Hai người ở trên xô pha giằng co một hồi, cuối cùng Lí Khải Hiên lặn xuống sàn. Anh phát hiện mình đang ngồi trên người thân ái, mặt liền đỏ chuẩn bị đứng lên. Nhưng người kia lại giữ lấy thắt lưng không buông, Lí Khải Hiên vừa cố gỡ tay thân ái ra, vừa tránh những nụ hôn trộm, vừa khuyên bảo: “Thần, buông tay. Anh đừng như vậy, có gì tối nói sau”

Lí Cánh Thần ha ha cười không buông. Đang giằng co lẫn nhau bất ngờ cửa mở ra, Lí Khải Hiên sững sốt

Lí Cánh Thần phản ứng rất nhanh, liền đứng lên nắm tay thân ái tươi cười: “Tiểu Thần, con về rồi”

Tiểu Thần ánh mắt đen láy mở to, khuôn mặt nghiêm túc: “Hai người sao lại đánh nhau”

Lí Cánh Thần liên tục lắc đầu: “Không, không. Bọn ta đang tập dưỡng sinh”. Lí Khải Hiên liếc nhìn thân ái

– “Dạ” – Tiểu Thần gật đầu nhưng vẻ mặt vẫn không thả lỏng chấp bàn tay bé nhỏ sau lưng đi về phòng mình. Lí Khải Hiên nhìn áo sơ mi của mình đã bị cởi ba nút, đá thân ái một cái gần giọng: “Đã nói không được, anh lại không nghe”. Lí Cánh Thần chỉ cười

Buổi tối, Tiểu Thần kéo cha ngồi bên giường hỏi: “Cha, cha cùng bác thật sự không phải đánh nhau sao?”

Lí Khải Hiên gật đầu: “Thực sự, chúng ta thực sự không đánh nhau. Cha cam đoan với con”

Bé con bĩu môi nhỏ giọng: “Nhưng trước kia cha cũng nói cha mẹ không cãi nhau”

Lí Khải Hiên hiểu ra, thì ra vì lí do này mà bé con lo lắng, anh vỗ về con nói: “Con yên tâm, cha và bác sẽ không cãi nhau, con nghĩ xem, bác có phải là người hay cãi nhau với người khác không?”

Tiểu Thần lắc đầu: “Không phải”

– “Vậy đúng rồi, chúng ta không có cãi nhau”

Lí Cánh Thần nhìn thân ái vừa trở lại liền hỏi: “Tiểu Thần ngủ rồi?”

– “Ừ”

– “Con có hỏi cái gì không?”

– “Có, bắt em phải cam đoan hồi chiều chúng ta không cãi nhau”– nhìn bộ dáng meo meo cười của thân ái, anh nén giận: “Đều tại anh cả, tại anh làm Tiểu Thần hiểu lầm”

– “Nhưng sao con lại nghĩ vậy?”

– “Lúc gây với Ánh Mĩ em cũng nói với con không có gì, con biết nhưng không nói. Hồi chiều nhìn thấy nên liền nghĩ như lần trước”

Lí Cánh Thần ừ một tiếng: “Khó trách con nghĩ chúng ta gây nhau”. Nhìn sang thấy khuôn mặt thân ái còn chút giận hơn sốt lại, Lí Cánh Thần ôm vai người kia: “Cho anh xin lỗi”

Lí Khải Hiên nhìn thấy khuôn mặt tươi cười cầu tài của thân ái liền nói: “Thôi quên đi”

Lí Cánh Thần lắc đầu: “Em dễ dàng khinh địch tha thứ cho anh vậy sao? Vậy anh phải bồi thường cho em mới được”

Lí Khải Hiên định nói không cần liền bị thân ái đặt dưới thân, cảm nhận bàn tay người kia mơn amn khắp thân thể, Lí Khải Hiên muốn đẩy ra nhưng lại luyến tiếc những va chạm ấy. Đúng lúc đôi môi ẩm áp đang dừng lại trên cổ mình, Lí Khải Hiên liền ôm lấy thân ái: “Nếu anh biểu hiện tốt, em sẽ bỏ qua cho anh lần này”

10. Chương 10

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đêm nay anh cần Lí Cánh Thần hơn bao giờ hết, anh muốn cảm nhận rõ ràng người kia hơn bao giờ hết. Rất nhanh sau đó, trong Lí Khải Hiên chỉ còn mỗi thân ái, anh không còn hơi sức đâu để nghĩ đến những vấn đề khác

Cuối tuần, hai người thanh thoi mang Tiểu Thần ra ngoài chơi. Ở Disneyland chơi nửa ngày, đến chiều ba người cùng nhau đến sân bóng

Lí Cánh Thần cùng Tiểu Thần đều mặc đồng phục của đội bóng Minh Châu hòa vào đám đông trên khán đài hò hét cổ vũ nhiệt tình. Nhìn dáng điệu hừng khởi khoa chân múa tay của hai người, đến sở thích xem đá bóng cũng giống nhau, Lí Khải Hiên cảm giác hai cái “Thần” này đã có đầy đủ duyên với nhau. Xem hết trận bóng hai người cũng nhể nhại mồ hôi, trên đường về nhà vẫn không ngừng huyền não bàn luận trận đấu: “Vẫn là Từ Táp đá tốt nhất trận”

Tiểu Thần ngồi ở ghế trên không ngừng múa may huyết sáo: “Từ Táp, Từ Táp là thiên tài”. Lí Khải Hiên ngồi một bên thấy ồn ào quá liền ngăn không cho con nháo nữa

Biết hai người một lớn một nhỏ hôm nay chơi cả ngày sẽ mệt mỏi, Lí Khải Hiên liền nấu một bữa tối thật phong phú

- “Chân gà cho ai ăn?”– nhìn con gà béo ngậy trên bàn, Tiểu Thần nuốt nước bọt hỏi
- “Lần trước ai ăn chân gà rồi?”– Lí Cánh Thần hỏi
- “Là con với cha ăn”

- “Vậy lần này là cha với bác ăn”
- “Vậy lần sau”
- “Lần sau tới lượt con và cha”
- “Vậy lần sau nữa?”
- “Cha và bác”

Tiểu Thần không hỏi nữa, bé nghiêng đầu suy nghĩ: “Bác, sao lần nào cha cũng được ăn chân gà?”. Lí Khải Hiền buông đũa nhắm mắt nhìn thân ái

Lí Cánh Thần vờ như không thấy trả lời: “Bởi vì cha con rất gầy, cả người toàn xương chứ không thấy thịt đâu, khi ôm không được êm tay”

Lí Khải Hiền nghe xong muốn lặn ra đất bất tỉnh

Tiểu Thần nghe xong nghĩ nghĩ, gật gật đầu: “Đúng vậy, đúng vậy. Cha rất gầy, một trận gió cũng muốn thổi bay mất”. Bé con gấp một cái đùi gà bỏ vào trong bát của cha: “Cha, cha phải ăn nhiều thịt vào mới có sức khỏe tốt được, không để bị cảm mạo hay ốm vặt, con với bác cũng không cần lo lắng cho sức khỏe của cha nữa”

Lí Khải Hiền âm thầm cắn môi trừng thân ái. Lí Cánh Thần vẫn vui đầu ăn cơm như không hay biết gì Thoắt cái trời đã vào tháng 5

Lí Cánh Thần đang thảo luận với bé con nghỉ hè cả nhà sẽ đi đâu

- “Bác, con muốn đi xem đại nhạc hội của Lâm Phong”

Lâm Phong là ngôi sao của cả Hương Đảo này, Lí Khải Hiền không biết khi nào con bắt đầu thích ca sĩ này, anh liền đồng ý: “Được, sẽ dẫn con đi xem nhạc”

- “Thật thích quá”
- “Con còn muốn đi đâu nữa?”
- “Đi DIESKAU NI”- Tiểu Thần chu môi hồ hởi
- “Còn nơi nào nữa không?”

Bé con nghiêng đầu suy nghĩ: “Hết rồi”

- “Thật sự? Con chắc không muốn đi nơi nào khác nữa sao?”

Tiểu Thần nhìn bác rồi nhìn sang cha: “Hết rồi, chỉ cần 3 người chúng ta đi cùng nhau là được rồi”. Nghe được nguyện vọng của bé con, Lí Cánh Thần nhìn thân ái tươi cười không nói gì. Lí Khải Hiền cũng bắt đầu lên kế hoạch nghỉ hè cùng hai người đi du lịch vui vẻ

Hôm nay tan trường Lí Khải Hiền vừa ra đến cổng trường đã nhìn thấy một người đứng đối diện bên kia đường

- “Ánh Mĩ”

Khương Ánh Mĩ hiển nhiên đang đứng đợi anh, thấy anh vừa ra cô liền vẫy tay gọi. Lí Khải Hiền băng qua đường: “Em về rồi à?”. Cô gật đầu, nhìn Lí Khải Hiền như muốn nói gì rồi lại thôi

Lí Khải Hiền nhìn quanh nói: “Vào quán uống chút nước đi”

Lí Khải Hiền nhìn người tiểu tụy đối diện không biết phải nói gì, anh liền nói về con: “Tiểu Thần đang ở chỗ anh”

- “A”- Khương Ánh Mĩ lơ đãng nói
- “Tiểu Thần, anh đón về từ nhà A Di, hiện con đang sống cùng anh”
- “Ừm, như vậy thì em an tâm rồi”

Uống gần xong tách trà, Lí Khải Hiên nghĩ nghĩ mở lời: “Chúng ta khi nào có thể đến văn phòng luật sư hoàn tất thủ tục li hôn?”

– “A?” – Khương Ánh Mĩ mờ mịt nhìn chồng cũ

Lí Khải Hiên nhìn cô khó hiểu nhưng anh vẫn một mực ôn hòa nói: “Là chuyện li hôn. Anh sẽ đáp ứng mọi điều kiện em đưa ra, sẽ chu cấp cho em và con có một cuộc sống tốt. Anh biết em muốn nuôi con, anh cũng sẽ không giành, Tiểu Thần dù sao cũng còn bé có mẹ ở bên sẽ tốt hơn. Nếu em muốn con ở với anh, anh cũng sẽ chăm sóc con chu đáo”

– “Không, chúng ta vì sao phải li hôn? Em không muốn li hôn?”

Nghe vợ cũ trả lời, Lí Khải Hiên có chút bực bội: “Đó không phải là ý muốn của em sao?”

Khương Ánh Mĩ liên tục lắc đầu: “Không, không, Khải Hiên. Không cần li hôn, bây giờ em không muốn li hôn nữa...”

Lí Khải Hiên nghe xong có chút kinh ngạc hỏi: “Em sao vậy? Không phải trước kia em một mực đòi li hôn sao?”

Khương Ánh Mĩ trở mặt há hốc miệng, một lát sau cô cúi đầu: “A, phải, là em đòi li hôn”

– “Ánh Mĩ, em làm sao vậy?” – nhìn thần sắc khác thường của cô, Lí Khải Hiên thân thiết hỏi

Khương Ánh Mĩ cười cười lấp liếm: “Em không sao, em đi vệ sinh một chút”

Nói xong cô đứng lên, Lí Khải Hiên chú ý đến vẻ tiểu tụy mỏng manh dọa người của cô sững sốt: “Ánh Mĩ, em...”

Khương Ánh Mĩ ngồi xuống, lấy tay ôm đầu, vai run rẩy: “Khải Hiên, em phải làm sao đây? Bây giờ em phải làm sao đây?”

Lí Khải Hiên vươn tay nắm lấy tay cô an ủi: “Ánh Mĩ, em sao vậy? Không cần sợ, việc có gì đâu. Li hôn xong em có thể cùng người kia kết hôn, thực sự chuyện không có gì để phải lo lắng”

Khương Ánh Mĩ bụm mặt thấp giọng khóc: “Không, không phải hần. Không phải...”

– “Cái gì?”

Khương Ánh Mĩ nức nở khóc, lát sau tâm tình cô đã khá hơn, cô liền lau nước mắt nhỏ giọng nói: “Khải Hiên, thực ra, sau khi anh đi khỏi. Em và người kia liền sống chung với nhau, du lịch cũng là đi với hần. Nhưng trong quá trình sống chung với nhau lại xảy ra mâu thuẫn, lúc ấy em mới biết người kia không thích hợp với mình nên liền chia tay”

Lí Khải Hiên im lặng lắng nghe cô

– “Chia tay xong, rất nhanh sau đó em lại quen biết người mới và sống chung, lúc đầu thì tốt lắm. Sau đó em phát hiện mình có thai, nhưng đứa nhỏ không phải con của người này... mà là của người kia. Người này biết chuyện em không phải mang thai con hần liền chia tay rồi đuổi em đi”

Lí Khải Hiên cau mày: “Hần như thế nào lại hành xử như vậy?”, anh thật không ngờ, một người khôn ngoan như Khương Ánh Mĩ cũng có lúc làm nên chuyện hồ đồ như thế này

Khương Ánh Mĩ lại nức nở: “Em đi tìm cha đứa bé, hần không thừa nhận lại còn bảo em đi...”

– “Như thế nào lại làm vậy? Dù hần không thừa nhận thì cũng có thể xét nghiệm ADN để biết ai thực sự là cha của đứa trẻ”

Cô lắc đầu: “Mới đầu em cũng định làm vậy, nhưng hần một mực giữ bỏ trách nhiệm với hai mẹ con em, thì việc thừa nhận cha cũng không có ích gì. Cho dù có về sống chung, cho dù hần có chấp nhận bỏ qua cho em thì chung sống cũng không có hạnh phúc. Nên em rời đi”

– “Vậy bây giờ em tính thế nào?”

Khương Ánh Mĩ khóc lóc nhìn chồng: “Khải Hiên, anh cũng biết tốt nghiệp xong em liền kết hôn chứ không đi làm, bây giờ năng lực cùng kinh nghiệm làm việc đều không có, em....”

– “Em không phải tính bán nhà sao. Vậy bây giờ cứ bán nhà đi, lấy số tiền ấy thuê lại một gian phòng khác, chăm sóc cho đứa nhỏ, từ từ ổn định lại cuộc sống cũng không tệ. Tiền bán nhà cũng đủ trang trải cuộc sống một thời gian dài”

Cô lắc đầu: “Không, như vậy không được. May mà lúc sống chung với người kia em không bán nhà, nếu không bây giờ cũng chẳng còn chỗ dung thân. Em cũng đâu thể ở nhà thuê cả đời được, với tình cảnh hiện giờ em làm sao đủ khả năng mua lại một căn hộ khác?”

– “Điều này cũng đúng”– Lí Khải Hiên trầm ngâm: “số tiền vay lúc mua nhà anh sẽ trả đủ, em cứ về nhà sống lại đi”

Khương Ánh Mĩ cầm động lau nước mắt nhìn chồng cũ, cô hỏi: “Tiểu Thần đâu? Con nó có khỏe không?”

– “Tốt lắm, con rất nghe lời, học hành cũng rất chăm chỉ”

– “Để anh vất vả một mình nuôi con rồi”

– “Không sao, con rất ngoan không làm phiền đến người khác bao giờ”

Nhìn tình cảnh người mình từng yêu khóc nức nở, Lí Khải Hiên phảng phất chút bất lực, lòng anh lại nổi lên cảm giác thương hại cô. Anh nói: “Em lo chăm sóc bồi bổ thân thể cho tốt đi, nếu có gì khó khăn anh sẽ giúp, không phải quá lo lắng làm gì”

Khương Ánh Mĩ kinh ngạc nhìn chồng cũ, hóa ra người cô luôn cho là bất tài vô dụng cũng có khi trở nên tin cậy vững chãi như bây giờ. “Khải Hiên, chúng ta có thể... có thể không....” – cô run run môi ánh mắt khẩn thiết nhìn anh. Nhìn Lí Khải Hiên vẫn im lặng không nói gì, cô liền vươn tay chạm vào mu bàn tay anh: “Khải Hiên, anh vẫn còn yêu em, đúng không? Anh vẫn còn yêu em đúng hay không? Khải Hiên”

Lí Khải Hiên khó xử: “Ánh Mĩ, em hãy nghe anh nói...”

– “Khải Hiên, đến anh cũng không cần em nữa, bây giờ em biết làm sao đây?”– nói xong cô nức nở khóc lên

Nhìn Khương Ánh Mĩ đang khóc to, Lí Khải Hiên không biết trong lòng đang cảm giác thế nào

Yêu cô? Không. Nhưng hiện tại nhìn tình cảnh cô như vậy anh không thể nhẫn tâm làm ngơ. Hơn nữa cô lại còn đang mang thai, chẳng lẽ anh lại bỏ rơi hai mẹ con không nơi nương tựa trong hoàn cảnh này?

Trời đã tối muộn

Lí Khải Hiên mang Khương Ánh Mĩ đi ăn tối, nhìn bộ dáng mờ mịt mắt phương hướng của cô bây giờ, anh cũng không biết nói gì. Ăn xong anh đưa cô về nhà

Đã rồi đi lâu như vậy, hôm nay lần đầu tiên anh mới quay lại căn nhà này. Vừa vào cửa, Lí Khải Hiên liền nhìn thấy ngôi nhà lạnh lẽo không hơi người bám đầy bụi bẩn, đến nước uống cũng không có. Nấu cho Khương Ánh Mĩ chút nước nóng, anh liền vào siêu thị của khu nhà mua ít đồ ăn mang về. Xong xuôi, anh chuẩn bị rời đi

Khương Ánh Mĩ gật đầu đứng lên tiễn anh, nhưng vẻ mặt cô vẫn mang nét tịch mịch không muốn. Lí Khải Hiên nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn là xoay người ra về

Trở lại căn hộ anh đang sống trong Tỉnh Lộ, vừa mở cửa ra anh đã nghe tiếng cười nói của thân ái cùng Tiểu Thần

– “Em về rồi”– Lí Cảnh Thần thấy anh về liền chạy tới giữ giở xách, cởi áo khoác hộ anh, hỏi: “Sao hôm nay em về trễ vậy?”

Lí Khải Hiên cười qua loa: “Hôm nay ở trường có chút chuyện”

Ngồi ở sô pha, Tiểu Thần chạy đến ôm lấy cha: “Cha, Cha, cuối tuần chúng ta sẽ đi xem đá bóng nữa”

Lí Khải Hiên có chút không yên lòng, đáp: “Ừ”

Đỗ Tiểu Thần ngủ xong, Lí Khải Hiên quay về phòng. Không hiểu vì sao hôm nay anh cảm thấy thật mệt mỏi, tâm trạng cũng rối loạn lên. Khương Ánh Mĩ đột nhiên trở về trong hoàn cảnh như thế này, anh không biết phải làm sao mới ổn

– “Em sao vậy?”

Lí Khải Hiên nghe giọng nói thân ái mới giật mình, thì ra người kia đang ở bên cạnh ôm lấy vai anh dịu dàng hỏi han

– “Không có gì, em chỉ hơi mệt một chút thôi”. Nói xong anh lấy tay xoa xoa trán

Lí Cảnh Thần chớp mắt nhưng không nói gì, đỡ lấy đầu thân ái nhẹ nhàng xoa bóp huyệt Thái Dương giúp người kia thư giãn: “Gần đây công việc nhiều lắm sao?”

– “Cũng bình thường”

– “Vậy gần đây anh làm em mệt sao?”

Hiểu được ý tứ của thân ái, Lí Khải Hiên đỏ mặt: “Không, không phải”

Vươn tay tắt đèn, Lí Cảnh Thần đem thân ái đặt dưới thân: “Em tốt nhất bây giờ không cần nói gì nữa”

Ôm vai thân ái, rõ ràng cảm nhận nhiệt độ cùng hơi thở của đối phương, được bao bọc trong một vòng tay vững chãi, Lí Khải Hiên cũng không có ý định cự tuyệt. Đêm nay anh cần Lí Cảnh Thần hơn bao giờ hết, anh muốn cảm nhận rõ ràng người kia hơn bao giờ hết. Rất nhanh sau đó, trong Lí Khải Hiên chỉ còn mỗi thân ái, anh không còn hơi sức đâu để nghĩ đến những vấn đề khác

Hôm nay vừa tan trường Lí Khải Hiên lại đi ra cổng, anh hi vọng có thể nhìn thấy Khương Ánh Mĩ lần nữa nhưng cô không xuất hiện, trong lòng anh bất chợt xuất hiện dự cảm bất hảo. Anh ghé qua căn nhà kia, Khương Ánh Mĩ đang ở nhà

– “Ah, anh ngồi đi”– cô vừa thấy anh liền đứng dậy đi pha trà

– “Hôm nay em thế nào? Có khỏe không?”

Khương Ánh Mĩ gạt đầu mỉm cười thản nhiên

Lí Khải Hiên đem một bao thư đặt trên bàn

Khi biết Khương Ánh Mĩ mang thai, anh liền đến ngân hàng rút hết tiền ra đưa cho cô. Khi mang thai đến lúc sinh nở tốn rất nhiều tiền, cô hiện tại cũng không có nhiều tiền bên người. Anh nghĩ cứ đưa cho cô sớm một chút cũng tốt

Cô không từ chối, chỉ yên lặng cuối đầu

– “Sau này em có dự định gì không?”

Khương Ánh Mĩ không nói gì, cô lấy một xấp báo đặt trên bàn, ngay trước mặt anh. Lí Khải Hiên nghĩ cô có ý định đi tìm việc nên không nói gì, anh định khuyên cô đợi đến khi sinh đứa nhỏ xong bắt đầu đi tìm việc cũng chưa muộn. Nhưng bất chợt anh nhìn thấy một mẫu quảng cáo in trên trang báo

– “Cái gì?”

– “Em còn đang lo chuyện tiền bạc, vừa vặn hôm nay anh mang đến. Cảm ơn anh, bây giờ thì em không lo lắng gì nữa rồi”

– “Em không thể làm vậy với đứa bé”– Lí Khải Hiên mặt biến sắc

– “Nếu không thì em làm sao? Mang theo con em làm sao mà sống?”– Khương Ánh Mĩ cười khổ

– “Ánh Mĩ! Không cần làm vậy. Đứa nhỏ không có tội tình gì”

– “Em biết, nhưng em phải làm sao? Hiện giờ em còn không nuôi nổi thân mình thì làm sao nuôi con? Giữ cái thai này lại sinh con thì sau này phải làm sao nữa?... sau này... còn có người chấp nhận kết hôn với em sao?”

Lí Khải Hiên giữ chặt tay Khương Ánh Mĩ: “Không, Ánh Mĩ, em không được làm vậy, như thế rất nguy hiểm. Việc gì cũng có cách giải quyết”

Cô lắc đầu: “Không, không...”

Anh ôm lấy vai cô: “Ánh Mĩ, bất luận thế nào em cũng không được làm vậy. Hiểu chưa? Anh sẽ giúp em”

Khương Ánh Mĩ khóc to: “Hôm nay em đã đến bệnh viện nhưng lại quay về, em sợ. Bác sĩ đã kiểm tra qua, thai nhi phát triển hoàn toàn bình thường. Em, em làm không được, đứa bé là con gái. Là em gái của Tiểu Thần, em gái...”

Lí Khải Hiên vuốt tóc cô: “Ánh Mĩ, không cần phải khổ sở. Em cần phải mạnh mẽ lên, giữ lấy đứa bé này”

Khương Ánh Mĩ ngược mắt lên nhìn anh, bất chợt cô nhào vào lòng anh: “Không, Khải Hiên, không cần li hôn, em không muốn li hôn nữa. Van cầu anh, không cần bỏ em, không cần bỏ hai mẹ con em lại một mình. Khải Hiên, em biết, em biết anh rất yêu con nít. Trước kia là em sai lầm hồ đồ, nhưng em van cầu anh không cần li hôn nữa, em bây giờ không thể không cần anh...”

Lí Khải Hiên trầm mặc

Cô tựa đầu vào vai anh nức nở không ngừng

Lí Khải Hiên nặng nề thở dài vỗ vai cô: “Ánh Mĩ, em không cần phải làm vậy. Có gì từ từ đứng lên rồi nói”

– “Không, em không đứng lên. Khải Hiên, coi như là em van cầu anh, em biết làm như vậy rất quá đáng, trước kia đã từng tổn thương anh nhưng bây giờ coi như là chút tình nghĩa vợ chồng bao năm còn sót lại đi. Trước kia là em sai, nhưng đứa nhỏ thì không có tội tình gì. Khải Hiên, em sợ, em sợ lắm”

Lí Khải Hiên vỗ về vai Khương Ánh Mĩ khó xử không biết phải làm thế nào: “Ánh Mĩ, Ánh Mĩ...”

– “Khải Hiên, em van anh, trở về được không? Anh với Tiểu Thần cùng trở về...”

Lí Khải Hiên nặng nề quay về nhà, trời đã về khuya. Vừa mở cửa ra đã thấy thân ái ngồi trên sofa đợi mình. Thấy Lí Khải Hiên về nhà, Lí Cánh Thần liền vội vàng chạy lại đỡ cặp sách, treo áo khoác hộ anh

– “Em khát không? Để anh đi rót nước” – nói xong hẩn đi vào bếp

– “Thần...” – Lí Khải Hiên kéo tay giữ thân ái lại

– “Em sao vậy?”

Lí Cánh Thần sớm biết gần đây thân ái có tâm sự, anh thường về trễ với tâm trạng nặng nề. Nhưng nếu thân ái không nói hẩn cũng sẽ không hỏi. Hẩn tin tưởng đến khi cần thiết nhất định thân ái sẽ nói cho mình biết

Đèn phòng ngủ tỏa ra ánh sáng dịu nhẹ in bóng hai người trên tường

– “Em có gì muốn nói với anh không?” – Lí Cánh Thần hỏi

Lí Khải Hiên cúi đầu cắn chặt môi, mắt khẽ chớp

Lí Cánh Thần nhẹ nhàng cười, ôm lấy vai thân ái: “Hiên, bây giờ em còn có gì không thể nói thẳng với anh sao?”

Lí Khải Hiên quay sang nhìn thân ái, lại cúi đầu: “Thần, em nghĩ..... sẽ trở về”. Anh còn muốn nói thêm gì đó nhưng lại im lặng

Nụ cười của Lí Cánh Thần hơi dờ ra: “Cái gì?”

Lí Khải Hiên vẫn đang cúi đầu: “Em nghĩ sẽ quay về lại ngôi nhà kia”

– “Tại sao?”

– “Em...”

– “Không được” – Lí Cánh Thần gắt gao ôm thân ái vào lòng: “Em cho rằng anh sẽ để em đi sao? Những gì anh làm còn chưa đủ sao?”

Lí Khải Hiên tựa vào vai thân ái, ôm chặt lấy lưng hấn: “Em xin lỗi, Thần. Em xin lỗi”

– “Tại sao? Tại anh không đủ tốt sao?”

– “Không, không phải, không....”

Lí Khải Hiên đem toàn bộ chuyện của Ánh Mĩ kể cho thân ái nghe

– “Cho nên em sẽ quay về?”

Lí Khải Hiên gật đầu

– “Không còn cách nào khác sao? Muốn giúp cô ấy thì có rất nhiều cách, tại sao em lại chọn cách này?”

Lí Khải Hiên lắc đầu: “Vấn đề không phải là tiền”

– “Vậy là gì?”

Lí Khải Hiên nhìn thân ái: “Ánh Mĩ bây giờ đang mất phương hướng, cô ấy cần một gia đình, cần một người bên cạnh để an tâm vượt qua thời gian khó khăn này”

Lí Cánh Thần neho neho mắt nhìn thân ái: “Vậy còn anh?”

– “Thần, đứa nhỏ vô tội, em cũng không thể nhìn Ánh Mĩ làm vậy”

Hấn đánh gãy lời thân ái: “Vậy còn anh? Anh không cần một gia đình sao?”

Lí Khải Hiên ôm lấy thân ái: “Thần, hãy nghe em nói. Em hiện tại không thể bỏ mặc Ánh Mĩ như vậy, em nghĩ sẽ ở bên cạnh chăm sóc cô ấy một thời gian, đến khi đứa nhỏ chào đời”

Lí Cánh Thần trầm mặc không nói gì. Nhìn thân ái im lặng thật lâu, Lí Khải Hiên có chút lo lắng lay vai hấn: “Thần....”

Lí Cánh Thần thở dài một hơi: “Em đã quyết định rồi?”

– “Ừ”

Hấn cười khổ: “Nếu vậy, em hãy trở về đi”

Thân ái đồng ý rồi, Lí Khải Hiên lại bất an, anh ngẩng đầu nhìn hấn nhưng không biết phải nói gì. Nhẹ nhàng nâng mặt Lí Khải Hiên lên, Lí Cánh Thần nhìn thật lâu rồi nói: “Muộn rồi, nghỉ ngơi đi”. Nằm trong lòng thân ái, Lí Khải Hiên không biết tâm trạng mình bây giờ như thế nào. Thực ra anh cũng đã đoán thân ái sẽ đồng ý để mình quay về bên Khương Ánh Mĩ

Người luôn có ý thức chiếm hữu rất mạnh lại nhẹ nhàng để anh ra đi như vậy

Lúc sửa soạn hành lí, Lí Khải Hiên vô tình nhìn sang thân ái này giờ vẫn đứng ở bên cửa nhìn mình, ánh mắt người kia mông lung xuất thần. Lí Khải Hiên dời mắt nhìn xuống sàn nhà

Thân ái thương tâm như vậy, chính mình đã làm cho hấn thất vọng rồi

Tiểu Thần ôm con hổ nhồi bông được cha dặt tay rời khỏi tòa nhà

Lí Khải Hiên cũng chưa bao giờ nghĩ một người hướng nội như mình lại mặc kệ ánh mắt của mọi người ở giữa đường ôm Lí Cánh Thần. Nhưng anh nghĩ nếu bây giờ không ôm người trước mắt thì lần sau không biết đến khi nào mới có thể gặp lại, mới có thể ôm thân ái như bây giờ

Lí Khải Hiên cực lực muốn đem cuộc sống phục hồi nguyên trạng như trước đây, nhưng rất nhanh anh liền nhận ra, đây là chuyện không thể

Hết thấy, đều không bao giờ còn như trước nữa

Điều duy nhất khiến anh cảm thấy được an ủi là tâm trạng Khương Ánh Mĩ đã tốt lên nhiều. Sau một thời gian chú ý bồi bổ cơ thể, hôm đi khám thai bác sĩ nói cho anh biết hai mẹ con đều khỏe mạnh bình thường

Tiểu Thần cũng thường xuyên nhắc chuyện, bé con muốn cùng anh và Lí Cánh Thần đi xem đá bóng mỗi cuối tuần. Lí Khải Hiên cố gắng không ở trước mặt Ánh Mĩ nhắc đến thân ái, không phải anh sợ cô phát

hiện ra điều gì, mà là cứ nhắc đến anh sợ có một ngày bản thân không chịu được mà chạy về bên người mình ngày đêm mong nhớ kia

Phải chôn giấu tình cảm thương nhớ trong lòng, thực sự rất khổ sở

Văn Nhược Ngôn nhanh chóng phát hiện những thay đổi của chiến hữu. Thời gian hẳn cùng thân ái chung sống hạnh phúc, Lí Cánh Thần lúc nào cũng mong mỗi mau chóng trở về nhà. Nhưng bây giờ dù đã rất muộn hấn vẫn ở lại văn phòng làm việc. Văn Nhược Ngôn cảm thấy có điều gì không ổn trong cuộc sống tình cảm của hai người kia. Lúc hai người cùng nhau uống trà, Văn Nhược Ngôn dò hỏi sự tình

Lí Cánh Thần đem mọi chuyện kể cho bằng hữu

– “Cái gì? Cậu ta cứ như vậy mang đứa nhỏ ra đi?”

Lí Cánh Thần gật đầu

– “Cậu ngốc thật! Cứ như vậy để người ta ra đi? Tôi nghĩ cậu ấy trong thâm tâm cũng không muốn đi đâu”

Lí Cánh Thần thản nhiên cười: “Cậu sai rồi, cậu ấy vẫn là muốn quay về. Tôi hiểu rõ cậu ấy nên mới làm vậy, cậu cho là tôi ngu ngốc, tùy tiện, không suy xét hay cái gì cũng được. Nhưng Hiên từ trước đến giờ vẫn không yên lòng về cô vợ cũ nên lần này mới muốn trở về chăm sóc cho cô ta”

Lí Cánh Thần nhả ra một hơi, làn khói thuốc xám bạc nhẹ nhàng bay trong không trung: “Hiên làm như vậy chứng tỏ cậu ấy rất có trách nhiệm. Nếu cậu ấy thản nhiên không quan tâm, hoặc chỉ dùng tiền để giải quyết mọi chuyện, tôi sẽ hơi thất vọng một chút. Hơn nữa cậu ấy lại rất trọng tình nghĩa, hoàn cảnh cô ta bây giờ bi đát như vậy, là phụ nữ ai chẳng muốn có người bên cạnh chăm sóc an ủi trong tình thế này? Nếu tôi xảy ra chuyện, chắc chắn Hiên cũng sẽ làm như vậy”

– “Vậy bây giờ cậu tính làm sao?”

– “Đợi”

– “Cái gì?”

– “Đúng vậy, tôi sẽ đợi đến khi cậu ấy quay về bên tôi”

Lí Cánh Thần ngày đêm vui đùa vào công việc quên đi tất cả, hẳn muốn mượn những bận bịu quên đi cảm giác tịch mịch của bản thân. Tình hình kinh doanh của Khải Kỳ cũng rất tốt. Đầu mùa thu có một cuộc thi người mẫu, những người đứng đầu đều là người của Khải Kỳ. Lí Cánh Thần kiểm kê thành tích của mình một chút, hẳn vui mừng khôn xiết nhưng trong lòng lại cảm thấy có chút mất mát

Đầu tháng 11 Khương Ánh Mĩ sinh hạ một bé gái, Lí Khải Hiên đặt tên bé là Lí Hiểu Huyền

Ôm thân thể nhỏ bé trên tay, Lí Khải Hiên có chút mờ mịt. Từ khi Khương Ánh Mĩ sinh con, anh đêm nào cũng ngủ không đủ giấc chăm sóc cho bé, người ngày càng gầy

Tiểu Thần nhìn em gái trong nôi tò mò: “Em gái ngủ suốt ngày, em cũng thật ít tóc, em gái có ánh mắt ghê gớm thật”, sau đó quay sang hỏi cha: “Sao bác còn chưa đến thăm em?”

Lí Khải Hiên sưng sốt, anh xoa đầu con cười khổ nhưng không trả lời

Hôm nay, Lí Khải Hiên dẫn các học sinh trong lớp đi thực tế, xong việc anh ngồi xe buýt công cộng về nhà. Nhìn cảnh vật trên phố lướt qua trong mắt, anh lại cảm thấy lòng trống rỗng không nói nên lời. Rõ ràng là đem cái gì đó vứt bỏ, nhưng không biết là gì, cũng không biết vì sao. Xe đi vào Tĩnh Lộ, anh tựa đầu vào khung cửa kiếng trên xe nhìn về trước

Xe dừng lại

Vừa mới xuống xe, Lí Khải Hiên nhìn thấy từ trong nhà hàng không xa một thân ảnh cao lớn quen thuộc bước ra. Anh đứng sững nhìn, Lí Cánh Thần đã đi tới. Anh ngẩng đầu nhìn thân ái, trong bóng tối nhập nhòa không nhìn rõ người kia như thế nào

Muốn rời đi, nhưng lại không thể đi

Không đợi cho thân ái có phản ứng, Lí Cánh Thần đã nhanh chóng ôm lấy anh. Ở trong ngực ái nhân, Lí Khải Hiên nhanh chóng cảm nhận vòng tay đang siết chặt lấy anh, cùng hơi thở gấp gáp của người kia

– “Hiên, Hiên...”

Nghe âm thanh thấp trầm quen thuộc gọi tên mình sau thời gian dài xa cách, Lí Khải Hiên bỗng dưng muốn khóc. Anh cũng không rõ bây giờ tư vị trong lòng là gì, liền nhanh chóng vươn tay ôm lấy thân ái. Lí Khải Hiên cũng chưa bao giờ nghĩ một người hướng nội như mình lại mặc kệ ánh mắt của mọi người ở giữa đường ôm Lí Cánh Thần. Nhưng anh nghĩ nếu bây giờ không ôm người trước mắt thì lần sau không biết đến khi nào mới có thể gặp lại, mới có thể ôm thân ái như bây giờ

Dưới ngọn đèn đường trên Tầm Lộ, hai người gắt gao ôm nhau

Không biết qua bao lâu, anh chậm rãi bỏ tay xuống không dám nhìn thẳng vào mắt thân ái: “Em...”

– “Em phải về?”– Lí Cánh Thần tiếp lời

– “Phải”

Lí Cánh Thần cũng buông tay bình thản nói: “Trở về đi”

– “Em...”

– “Trở về đi”

Anh không hiểu trong câu nói “Trở về đi” kia của thân ái là về đâu, Lí Khải Hiên cũng không dám dừng lại, chân cứ theo bản năng bước về nhà

Lí Cánh Thần nhìn bóng dáng thân ái rời đi dưới ánh đèn đường

Cậu ấy gây đi nhiều

Khương Ánh Mĩ sinh con xong liền nhanh chóng hồi phục, trong lúc nhàn rỗi nằm cử cô như được có bằng hữu mở xưởng gia công đồ chơi em bé đem bán. Nghe được tin này, cô liền nảy sinh một ý định muốn bàn bạc cùng Lí Khải Hiên. Lí Khải Hiên biết sau khi tốt nghiệp cô chưa đi làm bao giờ, sau này còn gặp phải chuyện kia liền nhanh chóng động viên cô tham gia. Hùn vào một ít vốn đầu tư, Khương Ánh Mĩ đến xưởng gia công của bạn làm việc

Có công việc, cuộc sống cũng không còn quá bế tắc, tinh thần lẫn khí sắc cô đều ngày một tốt lên. Mới đầu, Khương Ánh Mĩ chỉ giúp trông coi cửa hàng nên mang theo em bé tiện chăm sóc. Nhưng gặp nhiều khách hàng cũng có con nhỏ, cô liền giới thiệu những mặt hàng đồ chơi, trang phục thích hợp cho em bé. Cửa hàng làm ăn ngày một phát đạt.

Đến đầu mùa hạ đã có nhiều nhà sách, văn phòng phẩm muốn độc quyền đồ chơi xưởng cô sản xuất, hơn nữa còn có những doanh nghiệp chuyên bán sỉ tìm đến. Khách hàng ngày một nhiều, thu nhập cũng rất đáng kể. Nếm được mùi vị thành công trong cuộc sống, cả người Khương Ánh Mĩ cũng rạng rỡ hẳn lên

Đến Tiểu Thần cũng nói: “Mẹ không giống với mẹ trước kia”

Lí Khải Hiên nhìn cô ngày một tự tin, thành thực cũng mừng cho cô. Tối hôm nay, Lí Khải Hiên đang ở trong phòng khách đọc sách, Khương Ánh Mĩ nhẹ nhàng đi lại, ngẩng đầu lên vai anh

– “Có chuyện gì sao?”– anh hỏi

Khương Ánh Mĩ hạ mắt nhẹ nhàng nói: “Khải Hiên, Tiểu Huyền cũng đã hơn 6 tháng”

– “Ừ”

– “Anh yêu thương con bé cũng hết như yêu Tiểu Thần”– Khương Ánh Mĩ ngồi bên cạnh, đầu vẫn tựa vào vai anh: “Khải Hiên, em... em nghĩ chúng ta có nên đi du lịch một chuyến không?”

– “Tiểu Huyền còn nhỏ, làm sao đi xa được. Khi nào Tiểu Huyền lớn hơn một chút hãy nói sau”

Khương Ánh Mĩ cúi đầu, ngón tay mân mê quần áo anh: “Thật sao? Chỉ cần Tiểu Huyền lớn hơn một chút chúng ta có thể cùng nhau đi du lịch phải không?”

Lí Khải Hiên trầm mặc một lát: “Ánh Mĩ, chúng ta cũng đã đi qua đoạn hôn nhân kia, chúng ta yêu nhau, đó là sự thực, nhưng đó đã là quá khứ. Hiện tại anh đã...”

Cô khẽ thở dài một tiếng: “Em hiểu, em biết rồi”

– “Ánh Mĩ, xin lỗi”

– “Anh đã có người khác, phải không? Trực giác của phụ nữ thường rất nhạy bén, em cũng biết như vậy”

Lí Khải Hiên gật đầu: “Phải”

– “Người kia có yêu anh không?”

– “Có”

– “Còn anh?”

– “Yêu, rất yêu”

– “Vậy anh còn trở về làm gì?” – Khương Ánh Mĩ thở dài: “Anh không cần phải trở về bên em, chỉ cần giúp em chuyện tiền bạc là được rồi, sao phải bỏ lại người kia mà trở về bên em làm gì? Khải Hiên, anh làm vậy không phải tệ, nhưng cũng không tốt”

Lí Khải Hiên cúi đầu cười khổ

Cuối tuần, Tiểu Thần muốn xem đá bóng, Lí Khải Hiên liền đưa con đi xem. Xem xong bé con bảo đói, anh liền dẫn con vào quán ăn bên đường. Hai cha con gặp Văn Nhược Ngôn tại nhà ăn, Văn Nhược Ngôn nhìn thấy hai cha con liền gọi họ ngồi chung bàn, Lí Khải Hiên có chút ngượng ngùng. Cơm nước xong Tiểu Thần liền chạy đến nhà giải trí trong quán ăn chơi, để hai người lớn ngồi lại

– “Cậu thần sắc nhìn không tốt lắm”

Lí Khải Hiên ảm đạm cười: “Hoàn hảo không có gì”

– “Đứa bé mới sinh chắc cũng quần cậu đủ mệt rồi”

Nghe được lời này, Lí Khải Hiên hiểu Văn Nhược Ngôn biết được không ít chuyện

– “Cô gái kia có khỏe không?” – Văn Nhược Ngôn hỏi

– “Tốt lắm”

– “Cánh Thần thì lại không tốt” – Văn Nhược Ngôn phớt lờ biểu tình lo lắng của người đối diện, tiếp tục nói: “Cánh Thần bây giờ cuộc sống chỉ biết vui đầu vào công việc, hoàn toàn lấy chuyện làm ăn của công ty xem như chính sinh mạng mình. Cậu ấy bề ngoài luôn là kẻ thâm trầm tâm cơ, trên thương trường cũng chưa từng thua ai bao giờ. Nhưng thực ra Cánh Thần lại là người đàn ông của gia đình, lúc nào cũng khát khao một mái ấm gia đình hạnh phúc”

Lí Khải Hiên nhẹ nhàng gật đầu

– “Kì thật Cánh Thần cũng có thời điểm yếu lòng”

Lí Khải Hiên lại gật đầu

– “Ý của tôi là cậu đừng để người khác lợi dụng lúc Cánh Thần yếu lòng mà nhảy vào”

Lí Khải Hiên tươi cười xấu hổ, biểu tình rất không tự nhiên

Văn Nhược Ngôn uống một ngụm trà nói thêm: “Đạo trước, Cánh Thần hình như có hứng thú với lĩnh vực đồ chơi trẻ em. Cậu ấy suốt ngày tham khảo thị trường, lại còn nhờ bạn bè giúp đỡ quảng bá xưởng. Tôi còn nghĩ cậu ấy muốn bỏ nghề quản lí người mẫu đi sản xuất đồ chơi nữa cơ”. Nói xong gã cười: “Lúc đó cậu ấy đi đâu cũng nhắc đến nhà máy kia”

– “Nhà máy nào?”

Văn Nhược Ngôn nói ra tên nhà máy, Lí Khải Hiên không khỏi sửng sốt. Đó chính là nhà máy cùng cửa hiệu của Khương Ánh Mĩ.

Suy đi nghĩ lại, Lí Khải Hiên hẹn gặp thân ái

Hai người vừa gặp mặt, Lí Khải Hiên đã nói: “Cảm ơn anh”

Lí Cánh Thần nghe xong hơi sững sốt nhưng nhanh chóng mỉm cười, đôi mắt đen nhìn không ra chủ nhân đang nghĩ gì: “Không cần cảm ơn anh”

– “Nhưng anh giúp Ánh Mĩ như vậy không cảm ơn sao được?”

Lí Cánh Thần lắc đầu chăm chú nhìn thân ái: “Không cần cảm ơn, anh cũng chỉ là một kẻ ích kỉ thôi. Không phải trước kia em luôn lo lắng cho Ánh Mĩ vì cô ta không đủ khả năng chăm sóc bản thân nên mới quay về sao? Vậy thì anh sẽ giúp cô ấy tự đứng vững trên đôi chân của mình. Sau này cô ta cũng không chịu khổ nữa, anh nghĩ em sẽ quay về bên anh. Anh làm vậy cũng vì chính bản thân mình thôi”

Hắn cười: “Hiên, anh chính là người ích kỉ như vậy đấy”. Nói xong hắn im lặng cúi đầu

Hai người lại lâm vào trầm mặc. Lí Khải Hiên biết, thân ái nói vậy để anh khỏi cảm thấy áp lực thôi. Người kia tuyệt đối không phải kẻ ích kỉ, ngược lại thân ái còn rất hào phóng quan tâm đến người khác. Nếu bây giờ anh chọn lựa tiếp tục ở bên Ánh Mĩ không quay lại, Lí Cánh Thần chắc chắn cũng sẽ giúp đỡ cô như vậy

Một lát sau, Lí Cánh Thần ngẩng đầu nhìn thân ái, ánh mắt có chút thương cảm cùng chờ mong: “Hiên, em còn muốn anh đợi bao lâu? Hiên, bao lâu đây? Em cũng không thể nói cho anh biết sao? Anh bây giờ nói anh cũng cần em, em hiểu chưa? Em có hiểu được anh nghĩ gì không? Khi nào em mới định quay về? Có thể hay không nói cho anh biết, như vậy anh cũng....” – hắn không nói được nữa

Lí Khải Hiên nặng nề cúi đầu

Đêm ấy về nhà Lí Khải Hiên ngồi bất động trong phòng khách

Khương Ánh Mĩ thấy anh bất thường liền hỏi: “Khải Hiên, anh sao vậy?”

Anh nói Khương Ánh Mĩ ngồi xuống, chân thành: “Ánh Mĩ, anh hi vọng em tha thứ cho anh”

Khương Ánh Mĩ a lên một tiếng, cô như hiểu ra thất vọng cúi đầu: “Em hiểu, em hiểu rồi”

– “Thực xin lỗi”

– “Không, Khải Hiên, người xin lỗi là em mới phải”

– “Anh, phải quay về bên người kia”

– “Em hiểu, ngày mai em liền đến văn phòng luật sư kí đơn li hôn”

Lí Khải Hiên nghĩ nghĩ: “Ánh Mĩ, một mình em phải nuôi hai đứa nhỏ sẽ rất vất vả”

Khương Ánh Mĩ suy nghĩ một chút

– “Người kia có yêu thương Tiểu Thần không? Có xem Tiểu Thần như con mình không?”

– “Anh cam đoan, người kia rất yêu thương Tiểu Thần”

Khương Ánh Mĩ gật đầu, nắm tay chồng cũ: “Tiểu Thần mãi là anh trai của Tiểu Huyền”

– “Ừ”

Cô ôm lấy anh: “Khi nào rảnh anh nhớ dẫn Tiểu Thần về chơi với em gái”

Rốt cuộc, Khương Ánh Mĩ và Lí Khải Hiên, tâm bình khí hòa kết thúc mọi ràng buộc, tâm bình khí hòa nói câu “Hẹn gặp lại”

Nhìn thân ái cùng con đứng ngoài cửa, Lí Cánh Thần không tin vào mắt mình

Lí Khải Hiên mỉm cười: “Còn không để bọn em vào”

Lí Cánh Thần để hai cha con vào nhà, hắn tựa vào cửa nhìn thân ái dắt con đi vệ sinh, mũi có chút ứ đọng, liền nhanh chóng lấy tay xoa xoa mũi

Căn nhà lại trở về như trước kia

Lí Cánh Thần vẫn lên thân ái nhờ vả bằng hữu chiếu cố cho Khương Ánh Mĩ thật tốt.

Tiểu Thần lại được bác công kênh trên vai chơi trò tàu bay, lại có thể cùng bác đi xem đội bóng Minh Châu thi đấu, hò hét cổ vũ cho Từ Táp như trước

Kì nghỉ hè năm nay, Lí Cánh Thần sắp xếp cùng thân ái và Tiểu Thần đi du lịch. Bé con hưng phấn không thôi, trước khi đi hai ngày không cách nào ngủ được

Trên đường ra sân bay, đèn đỏ

Nhìn đèn đỏ Lí Cánh Thần nhớ lại, trước kia hai người gặp nhau cũng trên một ngã tư đèn đỏ như thế này

Lí Cánh Thần quay sang nhìn thân ái

Lí Khải Hiên cũng vừa lúc quay sang nhìn thân ái

Lí Cánh Thần kim lòng không đậu, vươn tay nắm lấy tay người kia

Lúc này, Tiểu Thần dựa vào ghế đứng lên nhìn thấy một màn tình cảm

Lí Cánh Thần liếc nhìn bé con, rồi lại nhìn thân ái nhưng không buông tay ra

Tiểu Thần nghiêm túc hỏi: “Cha, bác, hai người sẽ không đánh nhau nữa đi?”

Lí Cánh Thần cười: “Ừ”

Lúc này, đèn chuyển về xanh, Tiểu Thần hưng phấn nhảy lên: “Đi a, chúng ta lên đường du ngoạn nào”

Lí Khải Hiên rạng ngời hạnh phúc nắm chặt tay thân ái, không bao giờ.... buông ra nữa

11. Chương 11: Phiên Ngoại 1 : Đông Chí Đặc Biệt Chương: Chúng Ta Cùng Ăn Bánh Chảo Đi!

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Thị thành, 2019

Hôm nay là Đông Chí

– “Anh về rồi”– nghe tiếng mở cửa, Lí Khải Hiên từ nhà bếp đi ra nhìn thân ái mới vừa về, anh giúp người kia cởi áo ấm treo lên giá ngay sau cửa

– “Lạnh không?”

Lí Cánh Thần chà xát hai tay: “Đúng là có chút lạnh”

– “Cơm chiều xong rồi, anh sửa soạn đi rồi ăn”

Nhìn các món ăn đã sẵn sàng trên bàn, Lí Cánh Thần cười: “Trên đường về anh còn nghĩ hôm nay em sẽ nấu món gì, quả nhiên là bánh chẻo”

– “Hôm nay là đông chí mà”

Nhìn bộ dạng ăn uống ngon lành của thân ái, Lí Khải Hiên không khỏi cảm thán người kia không giống mình chút nào. Lí Cánh Thần mang đầy đủ đặc trưng của người phương Bắc, hần sinh ra và lớn lên ở Đông Bắc, sau khi trưởng thành mới xuống miền Nam này lập nghiệp. Lí Khải Hiên lại là dân Hương Đảo bản địa

Lí Khải Hiên hằng ngày đi dạy theo thời gian cố định ở trường, từ khi vào sống chung với Lí Cánh Thần cũng bắt đầu tự động nấu cơm tối cho hần. Dần dần, anh học cách nấu những món ăn Đông Bắc cho hợp khẩu vị của thân ái, mà chính bản thân anh cũng ngày một quen thuộc với hương vị Đông Bắc như thế

Ném qua cơm chiều, hai người cùng ngồi ở phòng khách xem TV

Phát hiện Lí Khải Hiên ngồi ở một chỗ khác trên sofa, Lí Cánh Thần hỏi: “Em vẫn còn sợ anh?”

– “Không, không phải...”

– “Vậy em lại đây ngồi” – nói xong Lí Cánh Thần vươn tay kéo anh ngồi sát vào bên người

Lí Khải Hiên hạ mắt, trên mặt có chút lo sợ. Nhìn thân ái không ngừng chớp đôi mi dài, Lí Cánh Thần thở dài: “Hiên, anh đáng sợ vậy sao?”

– “Không, không phải...”

– “Vậy vì sao em lại luôn né tránh anh như thế?”

– “Không...” – Lí Khải Hiên đột nhiên xấu hổ

Lí Cánh Thần vươn tay khoát lên vai anh, ôm chặt thân ái: “Hiên, anh đáp ứng em cho em thêm thời gian, em xem, anh cũng không gây cho em áp lực gì, nên em cứ thoải mái đi, được không?”

– “Em...” – Lí Khải Hiên muốn nói rồi thôi

Lí Cánh Thần nhìn thân ái, đôi mắt người kia màu nâu dịu dàng mang theo chút mong lung, lơ mơ; đôi má phớt hồng vì xấu hổ luôn mang theo một cảm giác tình thú khó giải thích. Hần thở dài, phải đợi đến khi nào? Đến khi nào đôi mắt nâu kia mới có thể chỉ nhìn thấy mỗi mình? mới không né tránh mình nữa? Đến khi nào đôi môi ấy mới đem tất cả tâm sự gửi gắm nơi mình?

– “Chúng ta ra ngoài một chút đi, được không?” – Lí Cánh Thần hỏi

– “Bây giờ sao?”

– “Ừ, cảnh đêm bây giờ rất đẹp, chúng ta đi ngắm một chút đi”

– “Được”

Cứ như vậy hai người lên xe xuống đồi Phượng Hoàng đi vào nội thành. Đêm Đông Chí trời tối như mực nhưng trên đường tấp nập người đi, Bát Dạ Thành của Hương Đảo cũng náo nhiệt như thường ngày. Nhìn mọi người hồ hởi trên phố, Lí Khải Hiên không khỏi nhớ đến tình cảnh mình cô tịch trên đường đêm đó

Anh nhìn qua thân ái, nếu không có Lí Cánh Thần bây giờ anh cũng không biết phải đi đâu về đâu

Thân ái đón nhận không chỉ mỗi mình, mà còn cả tâm trạng tịch mịch cô liêu của mình

Xe xuyên qua những khu phố sầm uất tiến vào con đường đẹp nhất Hương Đảo. Lí Cánh Thần chạy xe vào Tĩnh Lộ- nơi Lí Khải Hiên từng sống trước kia. Nhìn cảnh vật quen thuộc bên ngoài cửa xe, tâm tình Lí Khải Hiên bỗng trở nên phức tạp

Đèn đường lạng lẽ chiếu sáng Tĩnh Lộ như một dải ngân hà mờ ảo xa xa

– “Em nhất định rất nhớ nơi này”– Lí Cảnh Thần mở lời đánh vỡ không khí trầm mặc trong xe

Lí Khải Hiên im lặng

– “Em nhất định đã rất nhiều lần nhớ Tĩnh Lộ này”

– “Không”– Lí Khải Hiên lắc đầu- “em chỉ thích không khí nơi này, còn nhớ, em cũng không chắc mình nhớ cái gì ở đây”

Xe dừng lại ở một ngã tư đèn đỏ, theo ánh đèn đường Lí Khải Hiên nhìn thấy vị cảnh sát đang điều chỉnh giao thông, một cặp đôi đi xe đạp chuẩn bị sang đường. Lí Cảnh Thần chạy đến một con đường yên tĩnh trên sườn núi nhìn ra vịnh

Nơi này người đi đường rất thưa thớt, đất trời tĩnh lặng đến nghe được tiếng sóng vỗ vào ghềnh đá xa xa

Lí Cảnh Thần ngồi xuống: “Anh thật muốn chuyển đến Tĩnh Lộ”

– “Tại sao?”

Lí Cảnh Thần quay sang nhìn thân ái: “Như vậy chúng ta có thể nhìn thấy Tĩnh Lộ mỗi ngày, cho em bớt hoài niệm”

– “Không cần đâu”– Lí Khải Hiên thở dài

– “Vì sao?”

– “Vì bây giờ em và anh cũng có rất nhiều điều đáng nhớ rồi, em cũng không cần phải hoài niệm làm gì”

– “Thật sự?”

Lí Khải Hiên nhắm mắt gật đầu: “Phải”

Lí Cảnh Thần vươn tay ôm lấy thân ái kề hai mái đầu vào nhau nhẹ giọng nói: “Nếu anh nói anh rất yêu em, yêu hơn cả mạng sống của mình, thì em có cười anh không?”

Lí Khải Hiên hạ mắt tươi cười: “Không, sẽ không! Vì em đã sớm biết rồi”

12. Chương 12: Phiên Ngoại 2 : Năm Mới Đặc Biệt Chương- Chúng Ta Cùng Nhau Đạo Chơi Đi!

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Thị Thành, 2019

Lịch Tây đã sắp đến ngày 14 tháng 2- ngày đặc biệt kia

Trên Tỉnh Lộ người xe như nước, ánh đèn nê-ông từ các hàng quán san sát thi nhau tỏa sáng khắp khu chung cư, biệt thự cũng san sát cạnh các tiểu khu. Thêm vào đó lại có chợ đêm náo nhiệt nơi nơi có thể nghe tiếng trẻ con cười đùa vui vẻ. Tất cả tập trung trên một con đường dài thành một Hương Đảo không ngủ

Hương Đảo nằm ở phía Nam chí tuyến Bắc đầy đủ bốn mùa nhưng không rõ ràng, cây cối lúc nào cũng xanh um, hoa nở khắp nơi. Chính là mùa xuân vẫn tràn đầy hơi thở của sức sống mới, trên đường từng chồi non nẩy lộc rung rinh trên lá, có cô gái nhàn nhã bát phở trong trang phục thời thượng. Tất cả đều mang theo dấu vết của mùa xuân

Xuân là mùa đẹp nhất trong năm

Tỉnh Lộ nằm ở lưng chừng núi có thể nhìn thấy vịnh Hương Đảo hình bán nguyệt, từ vịnh lại có thể phóng tầm mắt nhìn biển Nam Hải ngút ngàn

Vịnh rất đẹp, tầng tầng lớp lớp con sóng rì rào vỗ bờ. Đứng nơi này có thể nghe rõ tiếng sóng, lại có thể ngắm mặt trời lặn trắng lên. Nhưng người đến vịnh không nhiều, nơi này không giống vịnh nước cạn hay

những vịnh du lịch luôn ồn ào huyền ảo du khách. Nơi này lại thực yên tĩnh, bờ cát hình bán nguyệt ôm theo cung đường thật thanh bình

Những người đến đây tất nhiên là tình nhân

– “Tiểu Thần, chạy chậm một chút”– Lí Khải Hiên nhìn bé con vui vẻ chạy xuống bờ cát không khỏi nhắc nhở

– “Cha, bác, hai người nhanh lên. Mau xuống dưới này đi”– Tiểu Thần đã chạy đến bờ cát quay lại ngoắc tay vẫy vẫy hai người

Lí Cánh Thần sau khi xuống khỏi dốc đá liền quay lại vươn tay muốn dìu thân ái. Lí Khải Hiên đỏ mặt nhưng vẫn nắm tay hấn đi xuống

Liếc mắt nhìn bé con đã sắp chạy xuống biển, Lí Khải Hiên ngăn lại: “Tiểu Thần, không thể! Không được xuống biển”

Tiểu Thần người ướt nhẹp nước biển hỏi: “Tại sao? Tại sao con không được xuống biển?”

Lí Khải Hiên nhìn con lớn giọng quấy nhiễu cặp đôi gần đấy, anh nhìn hai người trẻ tuổi lắc lắc đầu ngán ngẩm

Lí Cánh Thần lúc này đã đến bên bé con: “Không được xuống biển vì hiện tại con không mặc áo phao”

Bé con nhìn hấn: “Vậy con chỉ cần cởi áo gió ra làm phao là có thể đúng không?”

Lí Cánh Thần vẫn lắc đầu, hấn ngồi xuống nhìn bé con: “Tiểu Thần, hai bác cháu ta xây lâu đài cát đi, được không?”

– “Được, được”

Di dời thành công sự chú ý của Tiểu Thần, Lí Cánh Thần ngồi trên cát bắt đầu cùng bé con xây lâu đài. Nhìn thấy hai mái đầu một lớn một nhỏ chăm chú ngồi chơi, Lí Khải Hiên cảm thấy hai cái “Thần” giờ đây thật hòa hợp như hai cha con

Lí Khải Hiên ngồi xuống gần hai người, bắt đầu ngắm biển

Đã 9 giờ sáng, mặt trời bắt đầu lên xua đi cái lạnh của sớm mùa xuân

Nhìn ánh mặt trời lóng lánh trên biển, sóng biển trong xanh nhấp nhô vỗ bờ. Nơi chân trời, trời biển hòa làm 1. Lí Khải Hiên tâm tình thật nhẹ nhõm nhìn con cũng thân ái vui đùa. Tiểu Thần chớp ánh mắt đen láy đòi bác phải làm thành lũy cho lâu đài, sau đó còn phải dẫn nước làm hào bao quanh. Lí Khải Hiên thấy khuôn mặt hai người một lớn một nhỏ quả thật rất giống nhau

Lí Khải Hiên mỉm cười. Anh mang Tiểu Thần đến sống với thân ái đã được một đoạn ngày. Một Lí Khải Hiên hôn nhân đổ vỡ, tâm trạng bi thương đang một mình trong đêm tối lại được Lí Cánh Thần mang về sống chung. Nhiều ngày chung một mái nhà, tình cảm hai người ngày một tiến triển

Vợ cũ có người mới không chăm sóc quan tâm Tiểu Thần đầy đủ, Lí Khải Hiên mang Tiểu Thần 8 tuổi về cùng chung sống với Lí Cánh Thần

Ban đầu, anh thực sự lo lắng không biết thân ái sống chung với bé con thì sẽ thế nào? Chính là anh rất nhanh phát hiện ra, hai người tối quan trọng với mình này, trong tên đều có một chữ “Thần” lại rất hợp tính, rất nhanh liền như người một nhà

Lí Cánh Thần rất yêu thương Tiểu Thần, trong hấn vẫn còn một phần bản tính con nít rất nhanh cùng bé con chơi đùa với nhau. Cùng nhau chơi điện tử, cùng nhau chơi oẳn tù xì ăn chè, cùng nhau đi xem bóng đá, cùng nhau kể chuyện xưa. Tiểu Thần ngày càng như dây leo bám bên người Lí Cánh Thần, đến cha cũng xếp ở vị trí thứ 2 sau bác

Sống chung một thời gian, Lí Khải Hiên lại phát hiện ra, thân ái cùng bé con có rất nhiều sở thích chung: thích ăn chè đậu đỏ, thích mặc áo sơ mi màu lam, thích nghe nhạc Lâm Phong, thích đội bóng Minh Châu, ngoài ra còn có rất nhiều điểm chung khác

Từng một thời gian bất đắc dĩ mang Tiểu Thần rời khỏi nhà thân ái, Lí Khải Hiên cảm thấy lúc ấy trong lòng thật trống vắng. Mà Tiểu Thần cũng thường xuyên hỏi: “Cha, khi nào chúng ta mới gặp lại bác?”. Sau lại có thể chân chính mang Tiểu Thần về sống bên Lí Cánh Thần, 3 người lại lần nữa ấm áp chung một mái nhà

Hiện tại, Lí Khải Hiên vô cùng quý trọng thời gian 3 người ở bên nhau

Đang mãi mê suy nghĩ, bên tai Lí Khải Hiên vang lên giọng cười đùa một lớn một nhỏ: “Bác, cha lại ngăn người kìa”

Bởi vì Lí Khải Hiên cùng vợ cũ từng có tranh chấp làm cho Tiểu Thần luôn mang ánh mắt u buồn thành thực không hợp tuổi. Hiện tại bé con đã không còn im lặng như trước mà hoạt bát hiếu động hơn rất nhiều

Tất cả đều là công của Lí Cánh Thần

Lí Cánh Thần ở một bên nói: “Cha con ngăn người vì chúng ta chơi lâu quá”

– “Bác, bác nói xem hiện tại cha đang nghĩ gì?”

Nhìn hai người nơi xa xa chuyên chú tán chuyện, Lí Khải Hiên mỉm cười lắc đầu

Lí Cánh Thần liếc nhìn thân ái rồi nói: “Ta nghĩ, cha con không phải đang nhìn con, mà là đang nghĩ tới ta”

Lí Khải Hiên nghe được liền đỏ mặt, cúi đầu

Đến khi anh ngẩng đầu lên thì Tiểu Thần đã bỏ giày ra xắn quần lên chạy nhảy, bé con đứng bên bờ biển nhìn sóng xa xa

– “Tiểu Thần” – Lí Khải Hiên lo lắng gọi con

Lí Cánh Thần đứng bên cạnh nhìn bé con, hần bết thốc bé con lên. Thân hình hần cao lớn nên mỗi lần bế đều làm cho Tiểu Thần la oai oái

– “Ném đi này. Ném đi này” – Lí Cánh Thần làm điệu bộ ném bé con xuống biển làm bé cười khanh khách

Lí Cánh Thần mang bé con trên vai chạy dọc bờ cát, bé con vươn tay hô to: “Ta là hải âu. Ta là hải âu”

Lí Cánh Thần cũng hô theo: “Ta là cá voi. Ta là cá voi”

Bé con lại tiếp: “Ta là quân hạm. Ta là quân hạm”

– “Ta là tàu ngầm. Ta là tàu ngầm”

Tiểu Thần nhìn cha đang ngồi im lặng bên bờ cát: “Vậy còn cha, cha là gì?”

– “Cha con?” – Lí Cánh Thần suy nghĩ một lát: “Cha con là hải đăng”

Lí Khải Hiên bất đắc dĩ đứng lên: “Hai người chơi đủ rồi, chúng ta đi thôi”

– “Con còn muốn chơi. Con còn muốn chơi” – Tiểu Thần bị đặt xuống kháng nghị

– “Chúng ta lái xe vào thành ăn cơm” – Lí Cánh Thần đề nghị

– “Được, được”

Lí Cánh Thần ngồi xổm trước mặt giúp bé con giữ sạch người xắn quần xuống: “Tiểu Thần, chúng ta đi ăn hải sản, được không?”

– “Dạ được”

– “Ăn xong buổi chiều chúng ta đi công viên biển xem cá heo biểu diễn, được không?”

– “Được”

– “Buổi tối cùng đi dạo phố xem pháo hoa, được không?”

– “Được, được” – bé hưng phấn nhảy lên

Lí Cánh Thần nhìn thân ái: “Em có ý kiến gì không?”

Lí Khải Hiên gật gật đầu

Nhìn chân bé con dính đầy cát anh hỏi: “Chân Tiểu Thần làm sao bây giờ?”

– “Vào đến nhà hàng rồi rửa chân, trên xe có thảm, con sẽ không bị lạnh”

– “Ừ”– Lí Khải Hiên nhặt đôi giày của con lên, chuẩn bị xoay người rồi đi liền nghe từ xa truyền đến âm thanh

– “Buông tay, đồ ngốc này, mau buông tay”

– “Hư hư, em thấp giọng thôi, Gấu Mèo nhỏ”

– “Gấu Mèo gì? Anh câm miệng”

Đột nhiên có người lớn tiếng, một nhà ba người không khỏi ngoái đầu nhìn

Trên dốc đá có hai người đang đi xuống, một người cao lớn đội nón lười trai muốn ôm lấy người nhỏ bé hơn. Nhưng người kia cự tuyệt nên liền xảy ra to tiếng. Biết chính mình làm người khác chú ý, cả hai cùng im lặng.

Lí Cánh Thần cười cười ôm lấy bé con rồi đi, hấn đậu xe ở trên con đường kia. Lí Khải Hiên cũng cầm giày của con đi theo sau

Xe chậm rãi rời đi, Tiểu Thần ngồi ở ghế sau vẫn ngoái đầu lại nhìn hai người khi nãy, bé con suy nghĩ một chút rồi tiến đến sau ghế Lí Cánh Thần: “Bác, hai chú vừa nãy con đã từng gặp rồi”

Lí Khải Hiên sờ sờ đầu con: “Sao mà gặp được”

– “Chính là đã gặp mà, ở sân bóng dưới nhà, chú ấy có lần đá trúng con”

Lí Cánh Thần nắm tay lái nhìn về phía trước nói: “Thì ra cậu ta cũng ở Tỉnh Lộ”

Lí Khải Hiên thắc mắc: “Hai người đang nói gì?”

– “Từ Táp, chú khi nãy là Từ Táp”

– “Sao lại như thế được?”– Lí Khải Hiên khó tin, ngôi sao của đội bóng Minh Châu mới khi nãy cùng với thanh niên kia....

Lí Cánh Thần im lặng nhìn thân ái, lặng lẽ vươn tay nắm tay người kia một chút rồi lại buông ra. Hấn quay lại nói với Tiểu Thần: “Tiểu Thần, con ngồi lại đằng hoàng đi”

– “Dạ”– bé con liền lập tức ngồi nghiêm chỉnh ở ghế sau

Đền đồ, Lí Cánh Thần lần nữa vươn tay, nắm lấy tay Lí Khải Hiên

13. Chương 13: Phiên Ngoại 3 : Xuân Phân Đặc Biệt Chương: Nhấn Thế Nào Lại Không Thấy?

Thị thành, 2019

Hôm nay là Xuân Phân

Tại nhà Lí Cảnh Thần và Lí Khải Hiên

– “Ai, thế nào cũng không đúng, thật đáng ghét”

Nghe lời thân ái cầu nhau, Lí Khải Hiên giương mắt nhìn

– “Sao vậy?”

– “Cà-vạt anh thắt thế nào cũng không được”

Nói xong hắn bực bội giật cà vạt xuống, vút qua một bên. Lí Khải Hiên biết tính tình thân ái nồng này, liền nói: “Lại đây, em thắt giúp anh”

Bàn tay thon dài trước ngực mình thành thực thao tác, Lí Cánh Thần nhìn đến ngón tay kia

Cậu ấy vẫn là không đeo

Lí Khải Hiên ngược nhìn thân ái đang meo meo tươi cười, anh biết là chuyện gì liền im lặng tiếp tục thắt cà-vạt

– “Em khi nào thì đeo nhẫn?”– bị thân ái nhìn thấu tim đen, Lí Cánh Thần không ngượng ngừng hỏi thẳng

– “Rồi nói sau”

– “Nói sau tới khi nào. Em đã 2 lần nói với anh “Rồi nói sau” rồi, kết quả là đến giờ vẫn không đeo nhẫn vào”

– “Rồi nói sau”

Nhìn bộ dạng thân ái, Lí Cánh Thần bất lực không làm gì được. Không lẽ trói cậu ấy lại rồi chính mình cầm tay đeo vào cho cậu ấy? Ừ, hắn không tỏ vẻ quá thất vọng, vì Lí Cánh Thần luôn biết rõ bản thân mình không cách nào có thể xuống tay miễn cưỡng thân ái được

– “Ai, không biết anh còn phải đợi đến khi nào....”

Lí Khải Hiên không chịu mang nhẫn là có lí do: đồng nghiệp trong trường đều biết anh đã li hôn, bây giờ đột nhiên xuất hiện nhẫn trên ngón áp út tất nhiên sẽ bị truy vấn. Bọn họ đều rất tinh quái nên chắc chắn anh không thể ứng phó được. Nghĩ đến cuộc sống hạnh phúc, giản dị hiện tại, anh không muốn lại có thêm bất kì sóng gió nào

Nhìn ánh mắt thân ái, Lí Khải Hiên có điểm tự trách mình. Việc này không sớm thì muộn cũng sẽ bị đồng nghiệp phát hiện, anh cũng không có ý định che giấu. Nhưng nghĩ trái lo phải, đến giờ vẫn do dự chưa đeo nhẫn

Tối đến, trong phòng ngủ 2 người, một xem báo, một đọc sách

Lí Khải Hiên nhìn chiếc nhẫn trên tay thân ái, rồi lại nhìn đến vẻ mặt hắn. Biết người kia chăm chú nhìn mình, Lí Cánh Thần cười: “Hiên, muộn rồi, nghỉ ngơi thôi”

– “Ừ”

– “Em sao vậy?”

– “Nếu em vẫn không mang nhẫn, anh có buồn không?”

– “Sẽ không”

Lí Khải Hiên cẩn thận quan sát, trong đôi mắt đen tươi cười kia không biết đang suy nghĩ gì. Không đeo nhẫn anh cũng rất áy náy với thân ái

Sáng hôm sau, trước giờ đi làm, Lí Khải Hiên chủ động giúp thân ái thắt cà vạt

– “Để em giúp anh”

Lí Cảnh Thần liếc mắt liền nhìn thấy chiếc nhẫn lấp lánh trên ngón áp út bàn tay trái thân ái

Hắn cái gì cũng không nói, chỉ một mực mỉm cười

Ở chung lâu ngày, có rất nhiều tình cảm không cần phải nói thành lời

Chính mình hắn là đã dùng cảm hơn một chút!

Lí Khải Hiên nghĩ thầm trong lòng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nam-chat-tay-nguoi>